

Vlagyimir Megre

Anasztázia

Anasztázia

Anasztázia egy ősrégi civilizáció leszármazottja, mely időtlen időktől fogva egészen napjainkig a szibériai tajgában él. Korok, uralkodók, rendszerek jöttek-mentek, ám e nép mind a mai napig megővta ősrégi életvitelét. Teljes harmóniában él a természettel, a világegyetemmel, ismeri és tudatosan alkalmazza annak kisugárzásait és törvényeit.

Ám olykor-olykor akadtak közöttük olyanok, akik a számukra külvilággal, vagyis velünk, tudatosan építettek ki kapcsolatot, hogy mérhetetlen bölcsességükből átadjanak olyan általános, néha csupán elfeledett, elhagyott eszméket, melyek újonnan használatára segíthet nekünk kijutni abból az ingoványos útvesztőből, amelybe a Természet és a Világegyetem Törvényeinek semmibevétele miatt jutottunk.

A közvetítő szerep a két világ - a tajga és jelenünk között - Anasztáziára hárult, aki 1994-ben találkozott Vlagyimir Megre-vel, az akkoriban sikeres üzletemberrel. Vlagyimir Megre - megihletve Anasztázia szépsége, lelki tisztasága, rendkívüli tudása és képességei által - elindult, hogy tudatosan vállalva az előre sejtett gondokat, valóra váltsa Anasztázia „szeretetből szőtt álmát”.

Azóta Vlagyimir Megre egy sor könyvet jelentetett meg, melyek oly alapvető témákkal foglalkoznak, mint az emberi lét igazi értelme, a nő és a férfi tiszta, a Világegyetem Törvényei szerint felépítendő és ápolandó kapcsolata, a gyermek érkezése-születése a Földre, a család, a gyermeknevelés, az egészség, a kozmikus gyógyító erők, a Természet és a Föld „szeretete és tisztelete”, stb.

Amióta az első kötet Oroszországban napvilágot látott (1996), megtörtént a lehetetlen: Anasztázia a szfv hangján zengő üzenetével milliók lelkét érintette meg és mozgósította, olyan erőteljes lendületet kiváltva, mely messze túlmutat az orosz nyelvterület határain.

Ez az Üzenet most szívünk ajtaján kopogtat...

Vlagyimir Megre
Oroszország Zengő Cédrusai

Sorozat

1. könyv **Anasztázia**
2. könyv **A Zengő Cédrusok**
3. könyv **A Szeretet Tere**
4. könyv **A Teremtés**
5. könyv **Kik vagyunk?**
6. könyv **A Család Könyve**
7. könyv **Az Elet Energiája**
8. könyv **Az Új Civilizáció**

Első könyv :

*Oroszország Zengő Cédrusai
sorozat*

*E könyv egy csodálatos nőről szól, aki meg tudja gyógyítani
az emberek lelkét és testét.*

Copyright: © V. N. Megre, 2003

**A fordítás a Dílja kiadóban megjelent eredeti orosz
kiadás alapján készült.**

Fordította © Barckó Edith, 2005

ISBN 80-969359-0-9

Vlagyimir Megre

Anasztázia

Azok számára létezem, akik számára létezem!

2. kiadás

A ZENGŐ CÉDRUS

1994 tavaszán három folyami hajót béreltem, melyekkel az Ob szibériai folyón négy hónapos Expedíciót végeztem, Novoszibirszktól föl egészen Szalezsárdig és vissza.. Az expedíciók célja : gazdasági kapcsolatok felvétele a távoli északi régiókkal.

Az expedíció neve „Kereskedői Karaván”. A gőzösök legnagyobbika a „Patrik Lumumba” utasszállító volt. (A nyugat-szibériai folyami gőzhajózásban a gőzösöknek különös neveket adtak: „Maria Uljanova”, „Patrik Lumumba”, „Mihail Kalinyin”, mintha más történelmi kiválóságok Szibériában nem is volnának.) A karaván stábjá a „Patrik Lumumba” gőzösön utazott, s ezen volt a „Szibériai vállalkozók” elnevezésű kiállítás és egy bolt is.

A karavánnak az volt a feladata, hogy három és fél ezer kilométert megtéve eljusson északra, meglátogassa mind a nagybacska városokat (ilyenek voltak Tomszk, Nyizsnyevartovszk, Szurgut, Hanti-Manszijszk, Szalezsárd), mind a parányiakat is, ahová rakománnyal legfeljebb csak a rövid nyári hajózási időszakban lehet eljutni.

Napközben a karaván lakott helyeken kötött ki. Kereskedtünk, állandó gazdasági kapcsolatok felvételéről tartottunk megbeszéléseket, majd általában éjjel folytattuk utunkat. Rossz időben, ha az időjárás nem tette lehetővé a hajózást, az igazgatósági gőzhajó a legközelebbi településnél kötött ki, ahol a helyi fiatalság részére esti rendezvényeket szerveztünk. Ott az ilyen események bizony ritkaság számba mentek. A klubok

és a művelődési házak az utóbbi időben rossz sorsra jutottak. Kulturális rendezvényekre errefelé nemigen került sor.

Olykor-olykor megtörtént, hogy napokig egyetlen lakott helyet sem pillantottunk meg. Csak a tajgát és a hosszú kilométereken át kanyargó, hömpölygő folyamot - az egyetlen szállításra alkalmas útvonalat - lehetett látni. Akkor még nem tudtam, hogy valahol arrafelé olyan találkozásban lesz részem, mely megváltoztatja egész életemet.

Egyszer, amikor már visszafelé tartva Novoszibirszk felé járunk, egy parányi, néhány házikóból álló falucskánál - messze, hosszú kilométerekre távol minden nagyobb lakott településtől - utasítást adtam az igazgatósági hajónak a kikötésre. Úgy terveztem, hogy legfeljebb három órára kötünk ki, hogy a legénység sétáljon egyet a parton, a helybeliek árut és élelmiszert vásárolhassanak tőlünk, mi pedig tőlük halat és a vadon oleszó terméseit. -A kikötés ideje alatt két öregember egy kiváltképp furcsa kéréssel fordult hozzám, mint a legénység vezetőjéhez. Ahogy én azt akkor kinézetükből meg tudtam ítélni, az egyik idősebbnek tűnt, a másik pedig valamicskével fiatalabbnak látszott. Az öreg, akinek hosszú szürke szakálla volt, egész idő alatt hallgatott. Beszélni csak a fiatalabb beszélt. Arra akart rávenni, hogy adjak nekik ötven embert (a gőzös legénysége összesen hatvan emberből állt). Ezeket valahová a tajgába akarták vezetni, úgy 25 km-re attól a helytől, ahol hajónk kikötött. Messze a tajgába akarták őket vinni, hogy kivágjanak - ahogyan azt ők mondták - egy zengő cédrust. Egy cédrust, melynek magassága - szavakkal élve - elérte a 40 métert. Ezt a fát kellett volna darabokra fűrészelniük. Majd annak darabjait - méghozzá kézzel - a gőzhajóra kellett volna szállítaniuk. Feltétlenül el kellett volna hozni a fa minden darabkáját. Minden részt - így tanácsolta az öreg - még kisebb darabokra kellene fűrészelni. Mindenki venne magához belőle egy darabkát saját maga részére, a többit pedig szét kellene osztani barátaik, kedveseik és hozzátartozóik között, vagyis adniuk kellett volna mindenkinek, aki ajándék

gyanánt elfogadott volna belőle egy darabot. Az öreg elmondta, hogy e cédrus bizony nem akármilyen cédrus. Egészen különleges fajta. Egy darabkáját - vékony szíjra fűzve - a nyakon kell viselni. Viselésére készülve fontos azonban, hogy az ember mezítláb fűvön álljon, a cédrusdarabkát pedig bal kezével fedetlen mellére szorítsa. Egyetlen perc elég, hogy az ember a cédrusból áradó kellemes hőt érezze, majd testén enyhe vibrálás fusson át. Olykor-olykor, ha az ember ennek szükségét érzi, ujjai hegyével a cédrus ama részét dörzsölgesse, mely a testtel nem érintkezik, míg közben nagyujjával a másik oldalt tartja. Az öreg azt állította, hogy az, akinek ilyen cédrusdarabkája van, közérzetében már három hónap leforgása alatt érezhető javulást tapasztal, sok betegségtől szabadul meg.

- Még az AIDS-től is? - kérdeztem, és röviden elmondtam nekik, amit a sajtóból e kórról tudtam. Meggyőződéssel teli hangon válaszolt:

- Mindenféle betegségtől!

Ettől megszabadulni, véleménye szerint, könnyű feladat volt. A legfőbb azonban, ahogy mondta, az, hogy az ember, aki a cédrusfa ilyen darabkáját viseli, jobb emberré válik, sikerebbé és tehetségesebbé.

A szibériai tajgában honos cédrus gyógyító hatásáról valamiképp tudtam, de azt, hogy az érzésekre, képességekre tudjon hatni, akkor még teljesen valószínűtlennek tűnt. Ekkor felöltött bennem: „Maglehet, hogy az öregek pénzt akarnak tőlem kicsikarni ezért a - ahogy mondják - rendkívüli cédrusért?” Ezért hát megpróbáltam őket felvilágosítani arról, hogy messze, kint a „nagyvilágban”, az asszonyok aranyból, ezüsből készült ékszereket hordanak, hogy a férfiak szépnek találják őket, és egy akármilyen fadarabkáért bizony pénzt nem fognak adni. Így hát én sem megyek sehová.

- Hordanak, de bezzeg nem tudják - folytatta az öreg - hogy az arany csak por az ilyen cédrus egyetlen parányi darabkája mellett. De nekünk pénz nem is kell érte, még szárított gombát

is adhatunk nektek hozzá, mert nekünk az égvilágon semmire sincs szükségünk-

Tekintettel a korukra nem akartam vitába szállni velük.

Ámbár lehet, hogy esetleg valaki mégiscsak ráállna, hogy a maguk cédrusából egy darabkát hordjon..., ha valamilyen híres faragómester fogja és farag belőle valami igazán szépet...- mondtam.

Erre azonban az öreg így válaszolt:

- Faragni ugyan lehet, de jobb csiszolni. Még jobb ugyanis, ha az ember azt csak ujjával csiszolgatja, amikor a lelke is úgy kívánja. Így a cédrus és az ember lelke is szebbé válik.

Eközben az öreg „gyorsan” kigombolta régi, agyonhordott ködmönét, majd ingét is, és megmutatta, mit hordoz a mellén. Egy domború kerek vagy inkább ovális nyakéket láttam. Színei - a lila, málnapiros és rozsdaszínű - érthetetlen rajzot alkottak, míg a fa évgyűrűi folyókhöz hasonlítottak. Nem vagyok ugyan a műkincsek szakértője, de életem során már megfordultam egy pár képtárban. A világ műkincsei különösebb érzést nem váltottak ki belőlem, az azonban, ami az öreg mellén függött, több érzéssel és meghatódottsággal töltött el, mint a teljes Tretyakov Galéria megtekintése. Megkérdeztem az öreget:

- Maga hány évig csiszolgatta cédrusdarabkáját?
- Kilencvenhárom - válaszolta az öreg.
- És hány éves?
- Száztizenkilenc.

Akkor nem hittem el a választ, hiszen úgy hetvenötnek nézett ki. Az öreg vagy nem érezte, hogy kétkedem, vagy nem figyelt rá. Kissé remegve kezdett győzködni arról, hogy másoknál a cédrusdarabka, ha maga a viselője csiszolgatja, már három év után is gyönyörű lesz. Aztán egyre szebb és szebb, különösképpen a nőknél. A testből kellemes illat árad, melyet össze sem lehet hasonlítani az ember által mesterségesen előállított illattal.

Az öregekből valóban nagyon finom illat áradt, jóllehet dohányzom, és - épp úgy, ahogy más dohányosoknál is - a szaglásom tompult.

És még egy különös dolog...

Az öreg beszédében olyan szóösszetételekre, gondolatokra és következtetésekre lettem figyelmes, melyek nem jellemzőek az emberekre a Távoli Északon. Van, amire egészen részletesen emlékszem, még arra is, milyen hanglejtéssel beszélt. Az öreg azt mondta:

- Isten úgy teremtette a cédrust^ mint a világegyetem energiáinak gyűjtő tárházát... Az emberből, szerelmes és szeretettel átítatott lelkéből ugyanis sugárzás árad. E sugárzás a fölötté álló égitestektől visszavetve a másodperc töredéke alatt visszatér, újra eléri a Földet és minden élőnek életet ad... A Nap, mint az égitestek egyike, e sugárzás nem teljes spektrumát veri vissza...

A világegyetembe az emberből csak a fényes sugárzás jut ki. S onnan a Földre úgyszintén csakis jótékony sugárzás érkezik vissza...

Ha viszont az emberben túltengenek a rossz érzések, kisugárzása sötét színeket ölt. A sötét kisugárzás pedig nem tud fölemelkedni, ezért a Föld belsejébe hatol. A mélységből visszaverődik, formát ölt és visszatér a felszínre. Ilyen formák a tűzhányók kitörései, a földrengések, a háborúk...

A fekete kisugárzás visszaverődésének magasabb megnyilvánulása az emberre gyakorolt közvetlen hatás, a benne lévő gonosz érzések növelése...

Egy cédrus ötszázötven évig él. Túlevélkéinek milliói állandóan, éjjel-nappal antennaként veszik és gyűjtik magukba a fényes energiát, annak teljes spektrumát. Amíg él, az égbolton a cédrus fölött az Összes égitest átvonul. Ezek visszaverik hozzá a fényes energiát...

Sőt, a cédrus egyeden parányi részecskéjében - az ember számára jótékony formában - több energia van jelen, mint a Földön az összes ember alkotta energetikai berendezésben együttvéve.

A cédrus az emberből kiáradó energiát a világűrön keresztül fogadja magába, védi azt, és amikor szükség van rá, átadja. Átadja, amikor a világűrben, vagyis az emberben s mindabban, ami a Földön él és nő, nincs belőle elég ...

. Rendkívül ritkán, ám mégis akadnak olyan cédrusok is, melyek az összegyűjtött energiát ugyan fogadják, ám nem adják azt vissza. Ötszáz év eltelte után zengeni kezdenek. így, lágy haranghoz hasonló hangon jelzik az embereknek, tudtukra adják, hogy készek az áldozathozatalra, vágják ki őket, hogy az általuk összegyűjtött energia fölhasználásra kerüljön a Földön. Harang hangján zengve-bongva szól a cédrus az emberhez, kéri őt... Három évig kéri... Zeng szakadatlanul, ha élő ember nem érinti meg. Majd három év múltán a cédrus elveszíti lehetőségét, hogy visszaadja az embernek a világútból felhalmozott energiát. Ekkor ezt az energiát saját magában kezdi elégetni. Ez a kínokkal járó égési-haldoklási folyamat huszonhét évig tart...

A múltkor épp egy ilyen cédrust találtunk. Mégtudtuk, hogy már két éve zeng. Harangja lágyan szól. Nagyon lágyan. Lehet, rosszabb időkre tartogatja kérését, hogy vágják ki, de van még egy teljes éve hátra. Ki kell vágni és darabkáit szétosztani az emberek között...

Az öreg hosszan beszélt, én meg - ki tudja, miért - csak álltam és hallgattam. E különös szibériai öregember hangja időnként kiegyensúlyozottan zengett, máskor meg-megremegett. Ilyenkor, mintha hangszeren játszott volna, ujjai szaporán dörzsölgették a nyakán függő cédrusdarabkát.

A parton hideg volt, a folyó felől hideg őszi szél fúj. A metsző szél bele-belekapott a két fedetlen fővel álló öregember hájába, de a beszélő Öreg agyonhordott ködmöne és inge begombolatlanul lengedezett a szélben. O meg csak egyre dörzsölgette ujjai hegyével a szélnek felfedett mellén függő cédrusdarabkáját. Megpróbálta elmagyarázni a cédrus minden jelentőségét.

A gőzösről cégem munkatársa, Lídia Petrovna kijött a partra. Azt mondta, hogy a gőzhajó indulásra kész, s mindenki arra vár, hogy mikor fejezem már végre be a beszélgetést. Elbúcsúztam az öregektől és felmentem a hajó fedélzetére. A kérésüket két oknál fogva sem tudtam volna teljesíteni: a gőzhajó visszatar-tása - ráadásul három napra - elsősorban nagy veszteséget je-lentett volna, másodsorban viszont akkor még mindaz, amit az öregemberektől hallottam, mendemondának, babonának, helybéli legendának tűnt.

Másnap reggel a megbeszélés folyamán észrevettem, hogy Lídia Petrovnának is egy cédrusdarabka van a mellén, melyet szorgosan csiszolgat. Később elmondta nekem, hogy amikor felmentem a fedélzetre, Ő még maradt egy picit. Láta, hogy az öregember, aki velem beszélgetett, tehetetlenül nézett utánam, amikor elfordultam tőlük és elmenőben voltam, s hol rám, hol idősebb társára pillantva aggódva mondogatta:

- Hogyhogy? Hát létezik ilyen? Miért nem értették meg? Talán nem tudok a nyelvükön beszélni?... Képtelen voltam meggyőzni őket... Képtelen! Nem sikerült! Egyáltalán nem si-került... De hát miért? Apám, mondd, miért!

Az idősebbik fia vállára helyezte kezét és így válaszolt:

• - Nem voltál meggyőző, fiam. Nem fogták fel, miről van szó.

- Amikor már azon voltam, hogy fellépjek a hajóra vezető lép-csőre - folytatta Lídia Petrovna - az öreg, aki veled beszélgetett, hirtelen hozzám szaladt, kézen fogott és levezetett a hajólép-csőről a földre. Ködmöne zsebéből előhúzott egy bőrszíjra fűzött cédrusfadarabkát, nyakamba akasztotta és kezét kezemre téve a mellemre szorította azt. Egyszerre csak testemben különös bizsergést éreztem. Minden oly hirtelen történt, és oly gyorsan végigcsinálta mindezt, hogy szóhoz sem tudtam jutni. Amikor már elindultam, még gyorsan azt mondta: „Szerencsés utat! Legyenek boldogok! Kérem, jöjjenek vissza jövőre! Minden jót, emberek! Várni fogjuk magukat! Szerencsés utat!”

ANASZTÁZIA A TALÁLKOZÁS

Nem mondtam senkinek semmit, csak parancsot adtam, hogy a gőzhajó álljon le nem messze attól a helytől, ahol a múlt évben az öregemberekkel találkoztam. Jőmagam pedig egyedül, egy kisebb motorcsónakban elindultam a kis faluba. A gőzhajó kapitányának megparancsoltam, hogy a tervezett kereskedelmi menetrend szerint folytassa az utat.

Abban reménykedtem, hogy a helybéliektől megtudom, hol lakik a két öreg, saját magam nézem meg a zengő cédrust, és megbeszélem velük a szállítás lehető legmegfelelőbb módját a gőzhajóra. A csónakot kikötöttem, el akartam menni a házikók legközelebbikéhez, de egy nőt pillantottam meg a parton, így hát hozzá mentem. A nő egy régi, vattával bélelt ködmönfélét, hosszú szoknyát viselt, lábán gumicsizma volt, olyan, amilyenben a távoli északi tájakon lakó emberek ősszel, tavasszal járnak. A fejére kendőt kötött, mely teljesen eltakarta homlokát és nyakát. Nehéz volt megmondani, hány éves lehetett. Köszöntem és elmondtam, hogy két öregembert keresek, akikkel itt tavaly találkoztam.

- Az én nagypapám és dédpapám beszélt veled tavaly, Vlagyimir - válaszolta a nő.

Elcsodálkoztam. Hangja fiatal volt, egyenesen letegezett, és ráadásul még a nevemet is tudta. Nem tudtam visszaemlékezni az öregemberek nevére, és arra sem, hogy bemutatkoztunk-e egymásnak. Azt gondoltam: „Ha ez a nő nevemen szólít, akkor minden bizonnyal bemutatkoztunk, különben nem tegezne

le." így hát úgy döntöttem, elfogadom a felajánlott tegeződést, és megkérdeztem:

- Téged hogy hívnak?

- Anasztázia - válaszolta a nő, és mintha kézcsókra várná, tenyerét lefelé fordítva nyújtotta kezét.

Nevetségesnek tűnt a helyzet: egy vattával bélelt mellénybe és gumicsizmába öltözött falusi asszony áll egy elhagyatott folyóparton, s úgy tesz, mint egy előkelő dáma. Természetesen nem csókoltam neki kezét, csak megszorítottam azt. Anasztázia zavarában elmosolyodott és felajánlotta, hogy menjek vele a tajgába - oda, ahol a családja él:

- De huszonöt kilométert kell ám a tajgában megtenni. Nem félsz? - kérdezte.

- Hát, bizony, az egy jókora út. A zengő cédrust meg tudod nekem mutatni?

- Meg.

- Elmondasz nekem róla mindent, amit tudsz?

- Elmondom azt, amit tudok.

- Akkor menjünk.

Anasztázia útközben elmesélte, hogy családja, nemzetségük nemzedékről nemzedékre a cédruserdőben élt, elődei szerint már évezredek óta. Civilizált társadalmunkkal közvetlen kapcsolatot nagyon ritkán létesítenek. Ezek a kontaktusok nem lakóterületükön belül történnek, és amikor létrejönnek, akkor különböző falucskákban, ahol vadászoknak vagy más települések lakosainak adják ki magukat. Maga Anasztázia két városban volt élete során: Tomszkban és Moszkvában. Mindkét helyen egy-egy napig maradt. Az éjszakát már nem töltötte ott. Kedve támadt megnézni, nem tévedett-e, amikor elképzelte, hogyan élnek a városokban az emberek. Az útra úgy szerzett pénzt, hogy epret és szárított gombát adott el. Útlevelet egy helybéli falusi asszony adott neki kölcsönbe.

A nagypapa és dédpapa elképzelését, hogy a gyógyító cédrusból sok ember kapjon, Anasztázia nem helyeselte. Amikor meg-

Az öttusa valamikori többszörös világbajnoka és az olimpiai játékok szintén többszörös győztese, Alekszandr Korelin - a mai napig nem akadt, aki eredményeit túlszárnyalta volna - szintén szibériai, s szintén arról a vidékről származik, ahol a szibériai cédrus terem. Ez a roppant erejű férfi máig is cédrusmagot ropogtat. Mindez véletlen lenne?

Csak olyan tényeket sorolok, melyekkel az ismeretterjesztő vagy bármilyen más irodalomban találkozhatnak, vagy amelyeket tanúk bizonyíthatnak. Úgy tűnik, hogy az ilyen tanúk egyike lehetne Lídia Petrovna is, aki az öregemberektől egy darabka zengő cédrust kapott. Ez a nő harminchat éves, férjezett, két gyermek édesanyja. A cég munkatársai, akik kapcsolatban állnak vele, arra lettek figyelmesek, hogy megváltozott. Jószívűbb, mosolygósabb lett. Lídia Petrovna férje mesélte -, akit ismerek - hogy családjukba az utóbbi időben nagyobb kölcsönös megértés költözött, és úgy tűnik neki, mintha felesége megfiatalodott volna, és más, mélyebb érzéseket, tiszteletet és sőt szeretetet is képes belőle kiváltani.

És mindeme sok tény és bizonyíték elhomályosodik a legfontosabb mellett, mellyel önök is megismerkedhetnek, s amely után a cédrus felől bennem kétség nem maradt. Ez a Biblia. Az Ószövetségben, Mózes Harmadik könyvében (Leviták 14,4) Isten az embereket arra tanítja, hogyan lehet gyógyítani, és hogyan lehet a lakóterületeket... a CÉDRUS segítségével... fertőtleníteni!!!

Amikor összehasonlítottam a különböző forrásokból összegyűjtött adatokat, bizonyítékokat, olyan kép rajzolódott előttem ki, mely mellett az általunk ismert csodák elhalványultak. Az emberi elmét nyugtalanító nagy rejtélyek a zengő cédrus rejtélyéhez képest jelentéktelennek bizonyultak. Ekkor már nem kételkedhettem többé a létezésében. Az ismeretterjesztő és a régi tudományos irodalom eloszlatta kételyeimet.

A cédrusról a Biblia pusztán az Ószövetségben negyvenkétszer tesz említést. Az ószövetségi Mózes, aki kőtáblákkal aján-

dékozta meg az emberiséget, minden bizonnyal többet tudott róla, mint amennyit az Ószövetség ír.

Hozzászoktunk, hogy a természetben különböző növények vannak, melyek képesek meggyógyítani az emberi bajokat. A cédrus gyógyító tulajdonságait az ismeretterjesztő irodalom is bizonyítja, s ráadásul olyan tudományos szakemberek is, mint amilyen P. S. Paliasz akadémikus. És mindez megegyezik azzal, amit az Ószövetség mond.

És most, figyelem!

Az Ószövetség csak a cédrusra mutat rá, más fáról nem beszél. Vajon ezzel az Ószövetség nem azt akarja-e mondani, hogy mindazon növények között, melyeket a természetben találunk, a cédrusnak van a legerősebb gyógyhatása? Mi tehát a cédrus? Valamiféle gyógykomplexum? De hogy kell alkalmazni? És a különös öregemberek? Az összes cédrus közül miért éppen a zengő cédrust emelték ki?

No de ez még nem minden!

Az Ószövetség alábbi részlete azonban egy ettől még jóval nagyobb rejtélyről számol be: Salamon király cédrusból szentélyt építtetett. Hogy be tudja fejezni azt, s Libanonból hozzá cédrusfát tudjon hozatni, Hírám királynak háza népe táplálására húszezer véka búzát és húszezer kórus sajtolt olajat adott (Királyok I. Könyve 5-11)! Igaz ugyan, hogy Hirámtól mind ezért még szolgáltatást is kapott. Salamon király kérésére ugyanis Hírám embereket adott, mégpedig „... olyanokat, akik fát tudtak vágni”.

Miféle emberek voltak ezek? Mit tudtak?

Hallottam, hogy még ma is, messze, a távoli erdők mélyén élnek olyan Öregemberek, akik az építkezésekre ki tudják választani a megfelelő fákat. No de akkor régen, több mint kétezer évvel ezelőtt, ezt valószínűleg mindenki tudhatta. S ennek ellenére mégis szükség volt valamiféle különleges tudású emberekre? A szentélyt megépítették. Megkezdődtek benne az istentiszteletek és...

„... köd tölte be az Úrnak házát, úgy hogy meg sem állhattak a papok az ő szolgálatjokban a köd miatt" (Királyok I. Könyve 8,10-11).

Miféle köd? Honnan és hogyan jutott az be a szentélybe? Mit jelentett és jelképezett? Energiát? Szellemet? Miféle jelenlétről volt szó, és hogyan kapcsolódik az a cédrushoz? *

Az öregek úgy beszéltek a zengő cédrusról, mint valamilyen energiatározóról.

De melyik cédrus az erősebb: a libanoni vagy a szibériai?

Paliasz akadémikus azt mondta, hogy minél közelebb nő a cédrus az erdős tundrához, annál nagyobb annak gyógyító hatása. Akkor ez azt jelenti, hogy a szibériai cédrus az erősebb?

A Bibliában az áll: „...a terméséről ítéljétek." Vagyis, ismét a szibériai!

Lehetséges, hogy minderre senki sem figyelt fel?

Nem törődött a tényekkel?

A cédrust illetően az Ószövetség, a múlt és a jelen század is megegyezik.

Jelena Ivanovna Rerich is „Élő etika" című könyvében így ír: „...Már az ókori khoraszán királyok koronázási szertartásaiban megjelent a cédrusgyanrával teli kehely. A druidáknak is volt cédrusgyantával töltött kelyhük - ezt az élet kelyhének nevezték. Majd csak később - amikor a szellemi tudat elveszett - helyettesítették azt vérrel. Zoroaszter tüze a kehelyben égő gyantából keletkezett."

Tehát mi minden maradt meg és menekült meg egészen napjainkig abból, amit eleink a cédrusról, annak tulajdonságairól és felhasználhatóságáról tudtak?

Valóban semmi?

Mit tudnak róla az öregemberek?

S emlékeimben hirtelen felderengett egy réges-régi emlék, amitől még mindig libabőrös lesz a hátam. Akkor bizony nem tulajdonítottam neki semmilyen jelentőséget, most azonban...

Egyszer, még a peresztrojka kezdetén, mint a Szibériai Vállalkozók Egyesületének elnökét, a novoszibirszki kerületi végrehajtó bizottságból (akkoriban még a pártnak végrehajtó bizottságai voltak) telefonon keresték és arra kérték, hogy valamilyen nagyon fontos vállalkozóval tartott megbeszélésen vegyek részt. Ennek a vállalkozónak az akkori kormánytól ajánlólevele volt. A találkozón néhány üzletember és az akkori kerületi végrehajtó bizottság munkatársai voltak jelen.

A nyugati vállalkozó külsőleg szigorúnak tetsző különleges, „keleti típusú” ember volt. A fejét turbán és ujjait drága gyűrűk díszítették.

Nagy általánosságban, a különféle területeken létesíthető együttműködés lehetőségeiről beszélgettünk. Többek között ezt mondta: „Vásárolhatnánk önöktől cédrusmagot.” Szavaiban valamiféle feszültséget éreztem, szúrós tekintete öszszevissza bolyongott, mintha a jelen lévő vállalkozók reakcióit akarta volna kifürkészni. Ezt valóban jól megjegyeztem, mert már akkor is feltűnt: mitől változott meg hirtelen ennyire a tekintete?

A hivatalos találkozás után megkeresett kísérője, egy moszkvai tolmácsnő, és elmondta, hogy a vállalkozó szeretne velem beszélni.

A vállalkozó magánjelleggel közölte velem, hogy ha megszervezem neki a cédrusmag, illetve valóban friss termék szállítását, akkor a hivatalos ár mellé még egy nagyon tisztességes százalék is ütheti markomat.

A magot Törökországba kellett volna szállítani. Ott állítólag valamilyen olajat készítenek belőle. Akkor azt válaszoltam, hogy majd gondolkodom rajta.

Úgy döntöttem, hogy magam nézek utána, miféle olajról van szó. És a következőt tudtam meg:

A londoni tőzsdén, mely a világpiaci árak etalonja, a cédrusmagból készült olajnak egyetlen kilogrammja ötszáz dollárt ér!

Nekünk azt ajánlották, hogy egy kilogramm cédrusolajért úgy két-három dollárt is tudnának adni.

Varsóba telefonáltam egy ismerős vállalkozónak, és megkértem, tudja meg, van-e lehetőség egyenesen a termék felhasználójához jutni, és tőle az előállítás technológiáját megtudni.

A válasz egy hónap múlva meg is jött: „Lehetetlen. A technológiát nem sikerült megtudni. És különben is, olyan nyugati erők érdekeltek benne, hogy jobb ha meg sem próbálsz, és úgy, ahogy van, örökre el is felejtetted.”

Ekkor egy nagyon jó ismerősömhöz, Konsztantin Rakunovhoz fordultam, aki a Novoszibirszki Fogyasztószövetkezetek Intézetében tudományos munkatársként dolgozott. Magot vettem, és álltam a munka költségeit. Az intézet pedig cédrusmagvakból laboratóriumi körülmények között száz kiló olajat állított nekem elő.

Ezen túl még embereket is megbíztam, hogy régi levéltárakban kutatásokat folytassanak. Itt az iratokban az alábbiakra bukkantak:

Szibériában még a forradalom előtti időkben - és még egy bizonyos ideig a forradalom után is - létezett egy szervezet, mely a „Szibériai Kooperátor” név alatt működött. A szervezet emberei olajjal és akkoriban még cédrusolajjal is kereskedtek. Charbinában, Londonban, New Yorkban jól menő és gazdag képviselőik voltak. Nyugati bankokban meglehetősen nagy összegekkel bírtak. A forradalom után a szervezet szétesett, és tagjai közül sokan kivándoroltak.

Kraszin, a bolsevik kormány tagja találkozott a szervezet vezetőjével, s javasolta neki, hogy térjen vissza Oroszországba. De a „Szibéria Kooperátor” feje azt mondta, hogy többet segít Oroszországon, ha annak határain kívül marad.

A levéltári anyagok között talált iratok még arról is beszámoltak, hogy a cédrusolajat a szibériai tajgában található számtalan falucskában kizárólag fából készült présekkel készítették. A cédrusolaj jó minősége a termés begyűjtésétől és.

annak feldolgozási módjától függött. Viszont azt, hogy a begyűjtés ideje mikorra esik, bizony nem sikerült megállapítani sem a levéltárakban, sem pedig az intézetben. A gyártási folyamat elveszett. A titok nem tárult fel. Az olaj gyógyhatásának nincs párja. De esetleg valaki azok közül, akik kivándoroltak, nem adta-e át az **olaj** készítésének módját valakinek **Nyugaton**? Hiszen hogy lehetne máskülönben megmagyarázni azt a tényt, hogy a legnagyobb gyógyhatással rendelkező cédrusmag ugyan Szibériában terem, viszont a hely, ahol olajat készítenek belőle, mégis Törökországban található? Hiszen Törökországban olyan cédrus, mint Szibériában, egyáltalán nem is nő.

Miféle erőkről beszélt a varsói vállalkozó? Miért nem lehet foglalkozni e kérdéssel? Vajon ezek az erők nem „szívják-e” el Oroszország és Szibéria tajgájából e rendkívüli tulajdonságokkal rendelkező terméket? Ha ilyen kincssel rendelkezünk, melynek ilyen hatékony, a különböző korok, évezredek tudása által is bizonyított tulajdonságai vannak, akkor miért veszünk dollárok millióiért, sőt mi több, milliárdjaiért nyugaton gyártott gyógyszereket és faljuk azokat, mint a bolondok? Miért hagyjuk veszni azt, amit még nem is oly régi elődeink tudtak? Elődeink, akik még a mi századunkban éltek!

Miért kell a Bibliáról beszélni, mely kétezer évvel ezelőtti különleges helyzetet ír le? Miféle titokzatos erők igyekeznek mindenáron törölni emlékezetünkől elődeink tudását? És ráadásul még óva intenek is: ne üsd más dolgába az orrod, mert pórrul jársz! Hiszen valakik megpróbálják kiradírozni agyunkat... És lám, milyen sikerrel! Harag lobbant fel bennem. „De azért megnézem, árulnak-e cédrusolajat a patikában”, döntöttem el magamban. Árultak - importcsomagolásban! Vettem is egy harmincgrammos kis flakont és kipróbáltam. Úgy gondolom, nem több, mint két csepp olaj lehetett benne. A maradék valamilyen folyadék volt. Össze sem lehet hasonlítani azzal, amit az intézetben készítettünk. És ez a mindössze két cseppecske ötvenezer rubelbe került! Mi lenne, ha nem a határon túlról

vásárolnánk cédrusolajat? Mi magunk árulnánk azt! Hát igen, pusztán az olaj árából egész Szibéria gondtalanul élhetne! De hát mi „bölcsekké váltunk”, mit nekünk elődeink technológiája?! El vele, és tessék, szegények lettünk, s ráadásul hogy nyomorgunk... No de sebjaj, gondoltam magamban, valamit csak kigondolok. Majd én megtalálom az olaj gyártásának a módját, inkább a cégem gazdagodjon.

Úgy döntöttem, megismétlem az Északra indított expedíciót az Obon, és csak az igazgatósági gőzhajót, a „Patrik Lumumbát” viszem magammal. A rakodótérbe különböző árut rakattam, és a gőzhajó mozitermét bolttá alakítottam át. A munkárajobbnak láttam teljesen új embereket alkalmazni. A cégem alkalmazottait nem akartam magammal vinni. Míg én mással foglalkoztam, anyagi helyzetem amúgy is megromlott. Két hét múlva, ahogy kifutottunk Novoszibirszkából, a testőr-ség jelentette, hogy a zengő cédrusról folytatott beszélgetéseket lehallgatták. Véleményük szerint az újonnan felvett emberek között - finoman mondva - „különös emberek” is akadtak. Ezért hát az embereket egyesével magamhoz rendeltem, hogy elbeszélgessek velük a tajgába vezető útról, mely előttünk áll. Voltak, akik a munkát ingyen is vállalták volna. Mások az expedícióért nagy pénzeket kértek, mondván, a felvételnél szó sem volt ilyen feltételek jóváhagyásáról. Hiszen egy dolog a gőzhajó kényelmes feltételei között dolgozni, és más dolog huszonöt kilométerre begyalogolni a tajgába és onnan még terhet is cipelni. Abban az időben az anyagiak is már csak szűkösen álltak rendelkezésemre. Nem terveztem, hogy a cédrust eladom. Hiszen az öregemberek azt mondták, hogy szét kell annak minden darabkáját osztani. A fő dolog számomra viszont nem is annyira maga a cédrus volt, hanem az olaj előállításának titka. És általában bármilyen vele kapcsolatos információ megszerzése.

A testőrök segítségével fokozatosan meggyőződtem róla, hogy figyeltek, mindenekelőtt azt, mikor lépek partra. De nem

volt világos, milyen célból tették mindezt. Ki állt a megfigyelők mögött? Gondolkodtam, gondolkodtam, mitévő legyek és - nehogy hibát kövessék el - eldöntöttem, hogy valahogy mindenkit egyszerre kell átvernem.

ANASZTÁZIA A TALÁLKOZÁS

Nem mondtam senkinek semmit, csak parancsot adtam, hogy a gőzhajó álljon le nem messze attól a helytől, ahol a múlt évben az öregemberekkel találkoztam. Jőmagam pedig egyedül, egy kisebb motorcsónakban elindultam a kis faluba. A gőzhajó kapitányának megparancsoltam, hogy a tervezett kereskedelmi menetrend szerint folytassa az utat.

Abban reménykedtem, hogy a helybéliektől megtudom, hol lakik a két öreg, saját magam nézem meg a zengő cédrust, és megbeszélem velük a szállítás lehető legmegfelelőbb módját a gőzhajóra. A csónakot kikötöttem, el akartam menni a házikók legközelebbikéhez, de egy nőt pillantottam meg a parton, így hát hozzá mentem. A nő egy régi, vattával bélelt ködmönfélét, hosszú szoknyát viselt, lábán gumicsizma volt, olyan, amilyenben a távoli északi tájakon lakó emberek ősszel, tavasszal járnak. A fejére kendőt kötött, mely teljesen eltakarta homlokát és nyakát. Nehéz volt megmondani, hány éves lehetett. Köszöntem és elmondtam, hogy két öregembert keresek, akikkel itt tavaly találkoztam.

- Az én nagypapám és dédpapám beszélt veled taval, Vlagyimir - válaszolta a nő.

Elcsodálkoztam. Hangja fiatal volt, egyenesen letegezett, és ráadásul még a nevemet is tudta. Nem tudtam visszaemlékezni az öregemberek nevére, és arra sem, hogy bemutatkoztunk-e egymásnak. Azt gondoltam: „Ha ez a nő nevemen szólít, akkor minden bizonnyal bemutatkoztunk, különben nem tegezne

le." így hát úgy döntöttem, elfogadom a felajánlott tegeződést, és megkérdeztem:

- Téged hogy hívnak?

- Anasztázia - válaszolta a nő, és mintha kézcsókra várná, tenyerét lefelé fordítva nyújtotta kezét.

Nevelésnek tűnt a helyzet: egy vattával bélelt mellénybe és gumicsizmába *öltözött* falusi asszony áll egy elhagyatott folyóparton, s úgy tesz, mint egy előkelő dáma. Természetesen nem csókoltam neki kezét, csak megszorítottam azt. Anasztázia zavarában elmosolyodott és felajánlotta, hogy menjek vele a tajgába - oda, ahol a családja él:

- De huszonöt kilométert kell ám a tajgában megtenni. Nem félsz? - kérdezte.

- Hát, bizony, az egyjókora út. A zengő cédrust meg tudod nekem mutatni?

- Meg.

- Elmondasz nekem róla mindent, amit tudsz?

- Elmondom azt, amit tudok.

- Akkor menjünk.

Anasztázia útközben elmesélte, hogy családja, nemzetségük nemzedékről nemzedékre a cédruserdőben élt, elődei szerint már évezredek óta. Civilizált társadalmunkkal közvetlen kapcsolatot nagyon ritkán létesítenek. Ezek a kontaktusok nem lakóterületükön belül történnek, és amikor létrejönnek, akkor különböző falucskákban, ahol vadászoknak vagy más települések lakosainak adják ki magukat. Maga Anasztázia két városban volt élete során: Tomszkban és Moszkvában. Mindkét helyen egy-egy napig maradt. Az éjszakát már nem töltötte ott. Kedve támadt megnézni, nem tévedett-e, amikor elképzelte, hogyan élnek a városokban az emberek. Az úttá úgy szerzett pénzt, hogy epret és szárított gombát adott el. Útlevelet egy helybéli falusi asszony adott neki kölcsönbe.

A nagypapa és dédpapa elképzelését, hogy a gyógyító cédrusból sok ember kapjon, Anasztázia nem helyeselte. Amikor meg-

kérdeztem: „Miért?” - azt válaszolta, hogy így a cédrus darabkái eljutnak mind a jó, mind a rossz emberekhez is, és a negatív egyének általában sokkal korábban kaparintják meg azokat, és ez végeredményben több rosszat hozna, mint jót. Véleménye szerint az a fő, hogy a jó embereknek, olyanoknak segítsünk, akik a társadalmat a fény felé vezetik, és nem zsákutcába. Ha mindenkinek segítünk, a jó és rossz közötti egyenlőtlenség megmarad vagy még rosszabb lesz.

Az öregemberekkel való találkozásomat követően utána néztem ennek az ismeretterjesztő irodalomban, átböngésztem egy egész sor történelmi és tudományos tárgyú könyvet, melyekben a cédrus különleges tulajdonságairól volt szó. Most viszont megpróbáltam felfogni és megérteni azt, amit Anasztázia mondott az emberekről, akik a cédruserdőben élnek, és elgondolkodtam: „... Mihez hasonlít ez?”

. Összehasonlítottam őket a Lykov családdal, akik szintén elszigetelődve a külvilágtól a tajgában élnek immár jó pár éve, és akiket sokan V. Peszkov publikációiból ismertek meg. „Tajgai zsákutca” címmel a „Komszom'olszkaja Pravda” cikket írt róluk, és beszéltek róluk több tv-műsorban is. A Lykov család azt a benyomást keltette bennem, hogy olyan emberekről van szó, akik bár jól ismerik a természetet, ám jelenkori, civilizált életünket illetően mégis „tudatlanok”. Itt viszont más a helyzet. Anasztázia egy olyan ember benyomását keltette bennem, aki csodálatosan jártas életünkben, és még valamiben, amit még nem értek teljesen. Könnyedén, felszabadultan elmélkedett városi életünkről, ismerte azt.

Úgy öt kilométerre behatoltunk az erdőbe, és megálltunk, hogy egy kis pihenőt tartsunk. Itt levette mellényét, kendőjét, hosszú szoknyáját, berakta azokat egy fa odújába, és egy kurta, könnyű, kis ruhában maradt. A látvány teljesen elképesztett. Ha hinnék a csodákban, azt mondanám, átváltozás történt, a hernyóból csodálatos, gyönyörű lepke bújt ki, vagy a szemem láttára lélekvándorlás zajlott le.

Egyszerre csak egy nagyon fiatal, csodálatos alakú, hosszú, aranyló szőke hajú nő állt előttem. Szépsége rendkívüli volt. Nehéz lenne elképzelni, hogy akadna-e valaki a legnevezetesebb •szépségversenyek győztese között, aki külsőleg - és ahogyan az később kiderült - szellemi téren is versenyre tudna vele kelni. Minden, ami e tajgai nőből áradt, vonzó és tüneményesen elragadó volt.

- Elfáradtál? - kérdezte Anasztázia. - Akarsz egy picit pihenni?

Letelepedtünk egyenesen a fűbe, így arcát közelebbről is megfigyelhettem: semmi kozmetikum, szabályos arcvonások, ápolt bőr - mely egyáltalán nem hasonlított a széltől kicserzett szibériai őslakosok arcboréire - nagy, jóságot sugárzó, szürkés-kék szemek és lágy, mosolygós ajkak. Rövid, könnyű ruha volt rajta, mely inkább valamiféle lenge hálóingre hasonlított, de az volt a benyomásom, hogy egyáltalán nem fázik, jóllehet mindössze tizenkét-tizenöt fok lehetett.

Elhatároztam, hogy harapok valamit. A táskámból egy szendvicset és egy konyakos laposüveget vettem elő, megkínáltam Anasztáziát, de a konyakot elutasította és enni sem evett velem. Amíg ettem, Anasztázia a fűben feküdt boldog mosollyal az arcán, szeme lehunyva, mintha teljesen átadta volna magát a nap simogató sugarainak. A sugarak a fölfelé tárt tenyereiről aranyszínű fényben verődtek vissza. Gyönyörű és félig mezelen volt.

Nézegettem és felötlött bennem: Vajon miért mutogatták ősidőktől fogva és mutogatják a nők ma is hol lábukat, hol mellüket, vagy esetleg egy mély kivágású miniruhában egyszerre mindent együtt? Vajon nem azért-e, hogy eleve felhívják a környezetük figyelmét: „nézd csak, nézd meg, milyen szép vagyok, tessék, kóstolj meg!” És mit tehet ilyenkor a férfi? Ellenáll teste vágyának, megalázva a nőt azzal, hogy észre sem veszi, vagy nem áll ellen, „megkóstolja” a nőt, és vétkezik Isten törvénye ellen? Majd megkérdeztem:

- Anasztázia, és te nem félsz csak úgy egyedül járni a tajgában?

- Nincs mitől félnem - válaszolta Anasztázia.

- Érdekes! És mit tennél, ha két-három férfiemberrel találkoznál? Esetleg geológusokkal vagy vadászokkal?

Nem válaszolt, csak mosolygott.

Megint átfutott a fejemen: „Hogy lehet, hogy egy ilyen fiatal, szép, rendkívül vonzó nő nem fél semmitől és senkitől?” Azért azonban, ami ezután történt, még ma is szégyellem magam... Átkaroltam vállát és magamhoz húztam. Túlságosan nem is védekezett, jóllehet rugalmas testében nem kis erőt éreztem. De semmire sem jutottam. „Ne, hagyj, nyugodj meg!” - mondta. Ez volt az utolsó, amire emlékszem, még mielőtt elvesztettem volna eszméletem, de előtte még hirtelen valamiféle hihetetlen félelem lett rajtam úrrá. Olyasféle érthetetlen félelem, mint amelyet az ember még gyermekkorában érez, amikor egyedül van otthon, jóllehet nem tudja miért, mégis fél valamitől.

Amikor magamhoz tértem, Anasztáziát láttam, ahogy előttem térdel, egyik keze mellemen, a másikkal mintha valakinek integetett volna, ami fönt és valahol oldalt volt. Mosolygott, de nem ám rám, hanem valaki másra. Úgy tűnt, akit nem lehet látni, ám körülöttünk vagy fölöttünk volt. Anasztázia láthatatlan társának szavakkal és mozdulataival is mutatta, hogy semmi rossz sem történt vele. Majd elégedetten és szeretettel nézett a szemembe.

- Nyugodj meg, Vlagyimir, mindennek vége - mondta. .

- De hát mi történt? - kérdeztem.

- A Harmónia nem hagyta jóvá azt, ahogy velem szemben viselkedtél. A benned keletkezett vágyakat. Majd később te magad is meg fogod érteni.

- Honnan a fenéből jön ide valamilyen harmónia? Hiszen te magad kezdtél védekezni. Nem?

- Én sem fogadtam el. Nem éreztem magam jól.

Felültem és magamhoz húztam táskámat.

- Na tessék! Nem fogadtam el! Nem éreztem magam jól! ... Tessék, ilyenek vagytok mind, ti nők, hiszen ti magatok tesztek meg mindent azért, hogy megbolondítsatok. Lábatokat mutogatjátok, melleiteket közszemlére rakjátok, magas sarkú cipőben jártok. Kényelmetlen a járás, de persze ti csak tovább jártok benne! Jártok és riszáljátok magatokat, és ha a férfi hirtelen akarna valamit... „Óh, nekem erre nincs szükségem, én nem olyan vagyok...” Hát milyen? Akkor meg mire jó az egész riszálás? Képmutatók! Vállalkozó vagyok, nem egyikőtökkel szórakoztam már. Mindegyikőtök ugyanazt akarja, csak másféleképpen. Te is. Akkor meg miért vetted le a ruhádat, mi? Nincs is meleg! Le is feküdtél, hallgattál és ráadásul még mosolyogtál is...

- Ruhában nem érzem magam szabadon, Vlagyimir. Csak akkor veszem fel, ha kimegyek az erdőből, emberekkel találkozom, hogy úgy nézzek ki, mint mindenki más. Lefeküdtem egy picit, hogy napozzak, és ne zavarjalak, amíg eszel.

- Ne zavarjalak, hát persze... hiszi a piszi, nemhogy nem zavartál, de teljesen összezavartál.

- Kérlek, ne haragudj rám, Vlagyimir. Különböznél tényleg igazad van, hogy minden nő azt szeretné, ha a férfiak felfigyelnének rá, de nem csak a lábaira vagy a melleire. Talán minden nő azt szeretné, ha az az egyetlen, aki többet tud benne meglátni, véletlenül el ne kerülje.

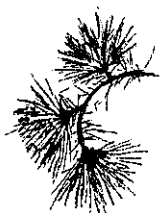
- De itt senki más nem járt-kelt! Csak én! És miféle mást, többet kell itt látni, ha éppen a lábatok lóg ki, mi? Mennyire logikátlanok vagytok, ti nők!

- Igen, sajnós, olykor ez történik... Talán el is indulhatnánk már, nem? Befejezted az evést? Kipihented magad?

Felöltött bennem a gondolat, hogy vajon érdemes-e a vadonban továbbmenni egy ilyen filozófussal? De mégis azt mondtam:

- Persze, menjünk!

ÁLLAT VAGY EMBER?

Folytattuk utunkat Anasztázia háza felé. Ruháit otthagya a fa odújában. Gumicsizmáját szintén oda rakta. Rövidke, könnyű ruhácskában maradt. Elvette tőlem táskámat, és felajánlotta, hogy majd segít azt vinni. Mezítláb, különlegesen könnyű és kecses léptekkel ment előttem és könnyedén lengette táskámat.

Egész úton beszélgettünk. Jó volt, és nagyon érdekesen lehetett vele bármiről beszélni. Talán azért is volt vele érdekes, mert különös, egyedi következtetései voltak.

Máskor pedig menet közben ide-oda forgott. Arccal felém fordult, beszélt, nevetett. Így, rák módjára, „háttal” ment előttem előre, egészen belefeledkezve a beszélgetésbe anélkül, hogy lába elé nézett volna. Érthetetlen, hogy egyetlenegyszer sem történt meg, hogy megbotlott volna, vagy lábát akár kőbe, akár száraz faágba ütötte volna be! Ugyan nem haladtunk semmilyen látható ösvényen, ám a tajgában található megszokott akadályokba sem ütköztünk.

Menet közben imitt-amott megsimogatott egy-egy levélkét vagy gallyacskát. Csak úgy, oda sem figyelve lehajlott és letépett valamilyen fűvet... majd megette azt.

Mint valami állatka! – ötlött fel bennem.

Amikor epret találtunk, nekem adta, és én is menet közben ettem. Teste nem volt különösképpen izmos. Sem soványnak, sem pedig kövérnek nem lehetett mondani. Jól táplált, rugalmas, nagyon szép teste volt. Úgy átlagosnak, közepesen magasnak tűnt. De micsoda erő volt benne! Gondolom, a reakcióideje is elsőrendű volt.

Amikor megbotlottam, és úgy tűnt, elesem, villámgyorsan megfordult, kinyújtotta szabad kezét, széttárta ujjait, én meg mellette a kezére estem. Elestem ugyan, de kezem még a földet sem érintette. Anasztázia testem egyik kezével felfogta és tenyerével megtámasztotta azt. Közben pedig nyugodtan beszélt tovább, mintha mi sem történt volna. Amikor egyetlen keze segítségével felegyenesedtem, folytattuk utunkat. És akkor - ki tudja, miért - a gázpisztoly jutott eszembe, mely a táskámban lapult.

Annyira belemélyedtünk a beszélgetésbe, hogy észre sem vettük, mily utat tettünk meg, amikor Anasztázia hirtelen megállt, táskámat egy fa alá helyezte és örömmel kijelentette:

- Megérkeztünk!

Körülnéztem. Kisebb, szép tisztáson álltunk. Az óriási, fenséges cédrusok között virágok nőttek, de a tisztáson ezen túl az égadta világon semmi más nem volt. Még valamiféle bódét sem láttam. A tisztáson egyáltalán semmi sem volt, még az élethez szükséges vagy esetleg átmeneti éjszakai szállásra szolgáló legprimitívebb tákolmányt sem láttam!

- És hol a házad? Hol alszol, eszel, hová menekülsz az eső elől? - kérdeztem.

- Ez az én házam, Vlagyimir. Itt megvan mindenem.

Bosszúság és különös nyugtalanság vett rajtam erőt.

- Mi az, hogy mindenem? Adj egy teásfazekat, hogy legalább vizet forraljak a tűzön, egy fejszét.

v Se fazekam, se fejszém, Vlagyimir... Tüzet meg jobb nem is rakni...

- Hát ez nem igaz! Hihetetlen! Se teáskannája, se fazeka, még fejszéje se! Nincs is több vizem az üvegben. Láttad, amikor ettem, nem? Még az üveget is eldobtam. Most már csak vagy két nyelet konyakom maradt. A folyó vagy a legközelebbi falu egy napi járásra van innen, és én elfáradtam, inni akarok. Honnan veszed a vizet? Miből iszol?

Amikor Anasztázia látta, milyen zaklatott vagyok, kézen fogott, és a tisztáson át az erdőbe vonszolt, és egész úton azt mondogatta:

- Ne izgasd fel magad, Vlagyimir! Kérlek! Ne izgasd fel magad! Én mindent megcsinálok. Kipihened magad. Kialszod magad. Én majd mindent elrendezek. Nem fogsz fázni. Szomjas vagy? Megitatlak.

Úgy tíz-tizenöt lépésre a tisztástól, a bokrok mögött egy kisebb tajgai tó tárult elénk. Anasztázia tenyeréből kagylót formált, vizet mert bele és számhoz emelte azt.

- Tessék, víz. Igyál, kérlek!

- Mi az, megbolondultál? Hogy lehet csak úgy akármi-lyen erdei pocsolyából vizet inni? Magad is láthattad, nem? „Borzsomi” ásványvizet ittam. A gőzhajón a folyami vizet még mosogatáshoz vagy mosdáshoz is filteren szűrjük át és fertőtlenítjük, klórozzuk.

- Ez nem pocsolya, Vlagyimir. Ez tiszta, élő víz. Nem félig holt, mint nálatok. Ez a víz iható, olyan, mint édesanyád mel-
léből a tej. Nézd!

Anasztázia szájához emelte tenyerét és kiitta belőle a vizet.

Kitört belőlem:

- Anasztázia, hát mi vagy te, állat?

- Miért lennék állat? Talán azért, mert az én ágyam nem olyan, mint a tiéd? Nincs autóm? Mindenféle holmim?

- Hát mert úgy élsz, mint valamilyen állat az erdőben, nincs semmi, és neked ez még tetszik is.

- Igen, nekem tetszik itt, szeretek itt élni.

- Na látod, magad is azt mondogod.

- No de Vlagyimir, hát te tényleg azt gondolod, hogy a legfontosabb, ami az embert a Földön minden más élőlénytől megkülönbözteti, az, hogy az ember mesterségesen előállított tárgyakat képes alkotni?

- Igen. Pontosan. Civilizált lakást.

- És te azt gondolod, hogy a te lakásod civilizáltabb, mint az enyém? Hát persze hogy azt gondolod. Jó. Legyen így. De nem vagyok állat. Én - ember vagyok!

KIK AZOK AZ ŐK?

A továbbiakban három napot töltöttem Anasztáziával. Közben lehetőségem nyílt arra, hogy lássam, hogyan él ez a különös fiatal nő egyedül, távol mindentől, messze a szibériai tajga mélyében. Sok mindent megértettem életmódjából, viszont bizonyos kételemek támadtak bennem a mi életmódunkkal kapcsolatosan.

Egyike ezeknek még ma is kitartóan előttem lebeg: „Vajon képes-e oktatási, művelődési rendszerünk megmagyarázni a lét értelmét, hogy segítségével minden ember maga, helyesen állítsa fel léte értékrendszerét, prioritásait? Segít-e az embernek megérteni léte értelmét és annak rendeltetését, vagy inkább csak összezavarja?

Egy hatalmas művelődési rendszert építettünk ki. E rendszer segítségével gyermekeinket és egymást az óvodában, iskolában, főiskolán, aspirantúrán tanítjuk. E rendszer teszi lehetővé, hogy kutatásokat végezzünk, a világűrbe repüljünk. E szerint cselekedve, a megfelelő módon lakást építünk. Segítségével szerencsénket, boldogulásunkat igyekszünk megteremteni. A világuirt, az atomokat, különböző rendhagyó jelenségeket próbálunk megismerni. Imádunk beszélni, vitatkozni róla, és tömegtájékoztatási eszközökben, tudományos kiadványokban, szenzációhajhász cikkekben elemezzük unos-untalan. De van egy jelenség, melyet – ki tudja, miért – mellőzni szeretünk. Nagyon gondosan kerüljük! Ez a viselkedés viszont azt a benyomást kelti, hogy félünk róla beszélni. Azért félünk, mert általánosan elfogadott művelődési rendszereinket, tudományos következtetéseinket könnyűszerrel megdönti, kineveti és fittyet hány

létünk realitásaira! Mi pedig úgy teszünk, mintha ez a jelenség nem is létezne. De bizony létezik! És létezni is fog, bármennyire is szeretnénk elfordulni tőle és kikerülni azt. Vajon nem érkezett-e el az idő, hogy figyelmesen megvizsgáljuk, esetleg közös erőfeszítéssel próbáljunk választ adni a következő kérdésre: „Miért? Vajon miért vonult szinte kivétel nélkül minden nagy gondolkodó a magányba? Miért távolodtak el a társadalomtól, s zárkóztak a magányba - az esetek többségében az erdőbe, még mielőtt létrehozták volna tanításukat - az olyan emberek, akik vallási vagy más tanokat alkottak, melyeket manapság az emberek nagy része igyekszik követni? Figyeljék meg, kérem, nem speciális szuperakadémiára iratkoztak be és mentek okulni, hanem éppen ellenkezőleg, az erdőbe!

Miért ment az ószövetségi Mózes a hegyre - az erdőbe -, és csak majd miután megtért onnan, nyilatkozta ki az embereknek azt a bölcséletet, melyet kőtáblába vésett?

Miért ment Jézus Krisztus a pusztába, miért vonult el később még tanítványaitól is olykor-olykor a hegyre, a fák közé, az erdőbe?

Miért vonult vissza az erdőbe kerek hét esztendőre Gautáma Sziddhártha, aki egykor még az időszámításunk előtti hatodik század közepe táján élt Indiában? Majd onnan, mint Gautáma Sziddhártha, a remete tért vissza és az embereknek egy kész tant hozott! Egy olyan tant, mely máig, évezredek múltán is, megannyi emberi elmét foglalkoztat. És e tan értelmében az emberek nagy szentélyeket építenek, és buddhizmus lett a neve. Ezt a Gautáma Sziddhárthát az utókor később Buddhának nevezte el.

Miért vonultak vissza a mi nem is annyira távoli őseink, mint például Szerafim Szarovszkij vagy Szergij Radonyezsszkij, akik már történelmi kiválóságoknak számítanak? Miért választották szintén a magányt, az erdőt, és tettek szert nem is olyan hosszú időn belül olyan mélyreható bölcsességre, hogy ta-

nácsuk elnyeréséért világi uralkodók kerekedtek fel, indultak útra, s tettek meg miattuk úttalan utakat?

Remeteségük helyén kolostorok és fenséges szentélyek épültek, s zarándokok úti céljaivá váltak. Ilyen például Szerгийev Poszad városában, a Moszkvai járásban a Trojeceszergijevszkaja Lávra, mely ma is emberek tömegeit vonzza. S mindez csupán egy' magányos remete miatt történt volna?

Miért? Mi vagy ki segített ezeknek az embereknek bölcseséget nyerni? Tudáshoz jutni, megközelíteni a lét értelmének megértését? Hogy éltek, mit csináltak, miről gondolkodtak ott egyedül az erdőben?

Ilyen kérdések merültek fel bennem röviddel Anasztáziával történt találkozásom után. Akkor kezdtem tanulmányozni a remetéről mindent, ami kezembe került, amit csak találtam. De a választ a mai napig nem találtam meg. Miért nincs sehohol leírva, hogy voltaképpen mi is történt ott velük?

Választ a kérdésre, gondolom, közös erővel lehetne találni. Megpróbálom leírni az Anasztáziával a szibériai tajga erdeiben lejátszódó háromnapos találkozásunk eseményeit és a vele való beszélgetések során tapasztalt érzéseimet annak reményében, hogy talán valakinek sikerül kielemezni, megragadni e jelenség lényegét, életünk értelmét.

Mindabból, amit eddig láttam és hallottam, minden bizonnyal egy dolog biztos: azok az emberek, akik egyedül, remeteként élnek az erdőben - és közéjük tartozik Anasztázia is - másként, másféle szemszögből, tőlünk eltérően látják mindazt, ami életünkben zajlik. Anasztázia bizonyos fogalmai az általánosan elfogadott nézetektől bizony 180 fokkal térnek el. Ki van közelebb az Igazsághoz? Ki tudná megítélni?

Az én feladatom legfeljebb az, hogy a látottakról és hallottakról beszámoljak, és éppen így adjak lehetőséget másoknak a válasz megadására.

Anasztázia teljesen egyedül él az erdőben. Nincs lakóháza, voltaképpen még ruhát sem hord, és nem halmoz fel magának

semmilyen élelmiszerkészletét. Ő azoknak az embereknek a le-
származottja, akik már évezredek óta itt éltek, vagyis ők egy
másféle civilizáció képviselői. Ő és mások is közülük fennma-
radtak egészen napjainkig - meglátásom szerint - valamilyen
bölcsebb megoldásnak köszönhetően. Talán az egyedüli, igazi
megoldásnak köszönhetően. Közöttünk vannak s igyekeznek
külsőleg tőlünk, átlagemberektől semmiben sem különbözni,
és állandó lakóhelyükön beleolvadnak a természetbe. Az ilyen
lakóhelyeket meglehetősen nehéz megtalálni. Az ember az
ilyen helyeken legfeljebb azt érzi, ki tudja, miért, hogy ezek a
helyek sokkal szebbek - ilyen például Anasztázia kis tajgabeli
tisztása is.

Anasztázia itt született, és úgy tűnik, hogy a körülötte lévő
természet elválaszthatatlan része. Ellentétben a számunkra is-
mert nagy remetéktől, ő nem egy bizonyos időre vonult vissza
az erdőbe, mint azok. Ő a tajgában született, és a mi világunkat
csak olykor-olykor, egy bizonyos időre látogatja meg. Az első
látásra felfoghatatlan, misztikus jelenségnek tűnő eseményre
(amikor Anasztáziát magamévá akartam tenni, s hirtelen ak-
kora félelem vett hatalmába, hogy elveszítettem eszméletemet)
most egyszerű magyarázatot találtam. Az ember megszelídíti a
macskát, kutyát, elefántot, tigrist, sólymot, s bár megszelídítés-
ről van szó itt is, mégis el lehet mondani, hogy itt nem csupán
valami van megszelídítve, hanem MINDEN. És ez a MINDEN
nem engedi, hogy Anasztáziának bármi baja essék. Anasztázia
mesélte, hogy amikor megszületett, és még egyéves sem volt, az
édesanyja nyugodtan egyedül hagyhatta a fűben.

- És te nem haltál éhen? - kérdeztem.

A tajgai remetenő először csodálkozva nézett rám, majd így
válaszolt:

- Nem szabad, hogy az étkezés az embernek gondot okoz-
zon. Enni úgy kell, mint lélegezni, az evéssel nem kell törődni,
nem szabad, hogy az elterelje a legfontosabbról az ember el-

méjét. A Teremtő ezt a gondot másokra ruházta azért, hogy az ember emberhez méltóan, küldetését teljesítve tudjon élni.

Anasztázia csettintett ujjával, és ekkor hirtelen egy mókus jelent meg, mely a kezére ugrott. A kis állatot szájához emelte, a mókus pedig szájából egy cédrusmagot tett Anasztázia szájába. A magocska meg volt tisztítva, héját a mókus lebontotta. Ez nem tűnt nekem fantasztikusnak, mert eszembe jutott, hogy a novoszibirszki akadémiái városkában rengeteg mókus van, hozzászoktak az emberekhez, kéregetnek az arra sétálóktól, és még mérgesek is, ha nem kapnak semmit. Itt azonban az ellenkezőjét tapasztaltam. De ez itt van a tajgában. Megjegyeztem:

- A mi, „normális” világunkban minden másképpen történik. Próbálnál meg csak egyszer is elmenni az élelmiszerboltba, és ott csettinteni az ujjaiddal, még dobolhatsz is, ha úgy tetszik, úgy sem ad senki semmit. És te mégis azt mondod: „A Teremtő mindent elrendezett.”

- Hát ki a bűnös azért, hogy az ember eltökélte, hogy megváltoztatja a Teremtő alkotását? Jó vagy rossz irányban? Te magad próbáld megérteni!

Ilyen párbeszéd alakult ki köztünk a táplálkozás gondjairól. Anasztázia álláspontja egyszerű, bűn az elmét olyan lényegtelen dolgokra használni, mint az evés, és ő bizony nem is törődik vele. Ám vajon nekünk, a mi civilizált társadalmunkban, szükséges-e törődni vele?

Temérdek példát ismerünk az irodalomból, újságból, televíziós programokból arra, hogy voltak csecsemők, akik a vadonbajutottak, és farkasok etették őket. Itt a vadonban viszont nemzedékek élnek, és kapcsolatuk az állatokkal más, mint amihez mi hozzászokhattunk. Megkérdeztem Anasztáziát:

- Miért nem fázol, míg én kabátban vagyok?

- Azért, mert az emberek szervezete - akik ruhákba öltöztetik testüket, a meleg és hőség elől az árnyékba és hűvösbe vonulnak vissza, a hideg elől pedig a melegbe - egyre jobban, hovatovább teljesen elveszíti a környezethez való alkalmazko-

dóképességét. Én az emberi szervezet e képességét nem veszítetem el, ezért öltözékbe sincs külön szükségem - mondta ő.

AZ ERDEI HÁLÓSZOBA

Egyáltalán nem voltam úgy felszerelve, hogy a vadonban tudtam volna tölteni az éjjelt. Anasztázia egy medvebarlangban, illetve földbe vájt odúban helyezett el éjszakára. Jól kifáradtam a tajgában való gyaloglástól, és bizony gyors és mély álom szállt rám. Amikor felébredtem, határtalan öröm és boldogság töltött el. Úgy feküdtem a barlangban, mint a legpuhább, legkényelmesebb selymes ágyban.

A barlang, vagy földbe vájt kunyhónak is mondható valami, tágas volt, puha levelű cédrusgallyacskákkal, száraz fűvel volt kibélelve, mely a benti teret és a levegőt finom illattal töltötte meg. Amikor nyújtózkodni kezdtem és széttártam karom, egyik kezemmel mintha szőrmebe ütköztem volna. Hirtelen arra gondoltam, hogy Anasztázia valószínűleg vadászik. Közelebb húzódtam a szőrös valami felé, hozzászorítottam magam, s úgy döntöttem, hogy még szundítok egy kicsit.

Anasztázia tajgai hálósobám bejáratában állt, és amikor látta, hogy nyújtózkodom, hirtelen azt mondta:

- Hozzon neked jót a mai nap, Vlagyimir! Fogadd azt te is saját jószágoddal! De, kérlek, most azért ne ijedj meg!

Összecsapta tenyerét, és a „szőrme” megmozdult... Elképedve ébredtem rá, hogy nem is szőrme volt. A barlangból óvatosan egy medve kászálódott kifelé. Anasztázia elismerően megveregette kobakját, az pedig szeretete jeléül megnyalta kezét, majd elbandukolt a tisztásról. Kiderült, hogy Anasztázia alvást segítő növényeket rakott fejemhez, és rábírta a medvét, hogy feküdjön

mellém, és melegítsen, hogy ne fázzam. Maga pedig - gombolyaggá göngyölődve - a bejáratban aludt.

- Hát hogy tehetted ezt velem, Anasztázia? Hiszen szét is téphetett, vagy agyonnyomhatott volna.

- Ez nem hím, ez egy nősténymedve. Semmi rosszat nem tehetett veled - válaszolta Anasztázia -, nagyon is szófogadó. Nagy örömmel és kedvvel vállal feladatokat és teljesíti is azokat. Meg sem mozdult egész éjjel. Orrát lábam alá fúrta, és szinte ájuldozott a boldogságtól. Csak akkor mozdult meg egy picit, amikor álmodban karjaidal ide-oda hadonásztál és a hátát csapdostad.

ANASZTÁZIA REGGELE

Anasztázia a beköszöntő sötétedéskor a bűvőhelyek egyikébe, zömmel barlangba tér nyugovóra, melyeket az erdő lakói készítenek számára. Meleg időben kint a fűben is képes aludni. Rögtön ébredés után a felkelő napot, az ágakon megjelenő új hajtásokat, az új növénykéket köszönti lelkes örömmel, melyek épp most dugták ki fejcskájukat a földből. Kezével megérinti, simogatja őket, máskor suttog nekik valamit. Majd a kisebb fákhoz fut, és törzseiket paskolgatja. A fák megrezzenő koronáiból valami hullik rá, ami virágporra vagy harmatra hasonlít. Utána leheveredik a fűbe, és úgy öt percig kicsattanó örömmel nyújtózkodik, forgolódik. Így egész testét valamiféle nedves krém fedi be. Majd nekiiramodik, elfut a tóhoz, beleugrik, csapdossa a vizet maga körül és alámerül. Belemerül az egészségbe!

Kölcsönös kapcsolata az állatok világával, mely körülveszi őt, az ember és a háziállatok közötti kapcsolatra hasonlít. Míg reggeli toalettjét végzi, az állatok közül sokan figyelik őt. Maguk nem közelednek hozzá, csak oldalt álldogálnak, hogy nézhessék. Elég akármelyikükre csak rápillantania és alig látható mozdulattal intenie neki. A magát szerencsésnek érző állat pedig boldogan rohan s szinte lábai elé veti magát.

Láttam, ahogy reggel bolondozott és játszadozott a farkassal, mintha az a legjobban idomított kutya lenne. Anasztázia a farkas hátára csapott, majd hirtelen futásnak eredt. A farkas megpróbálta utolérni őt, és amikor már majdnem sikerült is neki, Anasztázia hirtelen – még futás közben – mindkét lábával felugrott, egy fa törzsétől elrugaszkodott, és azonnal másmerre

iramodott. A farkas a nagy lendület miatt elfutott a fa mellett, majd megfordult, újra nekilódult, hogy utolérje a kacagó Anasztáziát.

Anasztázia egyáltalán nem törődik azzal, hogy mit fog felöltem, mit fog enni. Legtöbbször félmeztelenül vagy teljesen meztelenül jár. Általában cédrusmagot fogyaszt, valamiféle növényeket, epret és gombát. A gombát csak szárítva eszi. Maga sosem szed sem gombát, sem magvakat, nem gyűjtöget semmit, és még télre sem raktároz el semmilyen tartalékot. Minderről a számtalan mókus gondoskodik, melyekből itt rengeteg él. Abban, hogy a mókusok élelmet raktároznak télre, nincs semmi különös, ezt maguktól teszik, ösztönüknek engedelmességgel. Engem valami más ejtett ámulatba: ha egy mókus Anasztázia közelében van, és ő csettint ujjával, az hanyatt-homlok rohan, ráugrik kinyújtott keze ujjára, hogy átnyújthassa neki a már megtisztított mogyorómagocskát. És amikor behajlított lába térdére csap, a mókusok valamilyen hangot adnak ki, mintha más mókusokat is hívnának, a lábai elé a fűre kezdenek hordani mindenféle szárított gombát, valamint más, általuk elraktározott dolgot. És - ahogy azt megfigyeltem - teszik ezt a lehető legnagyobb örömmel. Azt gondoltam, hogy Anasztázia tanította be őket, de elmondta, hogy viselkedésük úgymond ösztönös, a mókusmama maga is erre tanítja kicsinyeit, saját maga mutatva nekik példát.

- Lehet, hogy réges-régen, valamelyik ősöm tanította meg őket, de valószínűbb, hogy voltaképpen ez életük rendeltetése. Télre minden egyes mókus nagy készletet raktároz el, a többszörösét annak, amit maga el tud fogyasztani.

Arra a kérdésre, hogy „Hogy létezik az, hogy te télen ruha nélkül nem fagysz meg?”, Anasztázia kérdéssel válaszolt:

- És a ti világotokban nincs példa arra, hogy az ember képes megfelelő öltözék nélkül is nehéz fagyokat kibírni?

És eszembe jutott Porfirij Ivanov könyve, aki akármilyen fagy is volt, alsógatyában és mezítláb járt. A könyv arról is beszámol,

hogyan fasiszták, hogy próbára tegyék e rendkívüli orosz ember ellenálló képességét, húszfokos fagyos hidegben vízzel locsolták és meztelenül motorbiciklire ültették.

Gyermekkorában, az anyatej mellett Anasztázia még különböző állatok tejét is szopta. Az állatok maguk engedték őt mellükre. Az evésből egyáltalán semmi gondot sem csinál. Sosem ül le csak azért, hogy egyen. Itt-ott letép egy-egy epret, jártában-keltében valamilyen fűhöz szalad, folytatja foglalatosságát, teszi tovább dolgát.

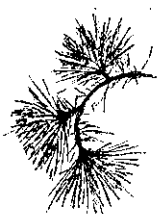
Háromnaposra sikerült látogatásom végén már nem tudtam hozzá úgy viszonyulni, mint találkozásunk kezdetén. Amit ugyanis láttam és hallottam, Anasztáziát számomra valamiféle lényre változtatta, nem állattá, mert magas fokú értelemmel rendelkezik, hiszen olyan emlékezőkészséggel bír, hogy... Agya olyan, hogy egyszerűen semmit sem felejt el abból, amit valaha hallott vagy látott. Máskor úgy tűnt, hogy képességei az egyszerű ember képességeinek határain is túl vannak. De éppen az én hozzáállásom keserített nagyon el és okozott neki fájdalmat.

Az általunk ismert népszerű emberektől eltérően, akik különleges adottságokkal rendelkeznek és maguk kerekítik önmaguk köré a titokzatosság és kiváltságosság nimbuszát, ő éppen ellenkezőleg, képességei mechanizmusának feltárásával egész idő alatt próbálta megmagyarázni, bebizonyítani, hogy sem benne, sem pedig rajta nincs semmi természetfölötti, hogy ő is ember, nő, és egész idő alatt arra kért, hogy ezt el is ismerjem. Akkor ezt úgy próbáltam megérteni, hogy igyekeztem megtalálni rá a magyarázatot.

A mi emberi társadalmunkban agyunk azzal foglalkozik, hogy berendezze lakásunkat, megszerezze élelmünket, kielégítse nemi ösztöneinket. Anasztázia ilyen dolgokra egyáltalán nem pazarolja idejét. Az olyan emberek, akik hasonló helyzetbe kerülnek, mint Lykovék, úgyszintén arra kényszerülnek, hogy teljes idejüket arra használják, hogy ételmezt szerezzenek

és lakóhelyet biztosítsanak maguknak. A természet nem segít nekik olyan mértékben, mint az Anasztázia esetében történik. Különböző emberi törzseknek, melyek a jelenlegi emberi társadalmaktól távol és elszigetelten élnek, szintén nincs ilyen kontaktusuk a természettel. Anasztázia ezt azzal magyarázza, hogy a szándékaik nem elég tiszták. A természet, az állati világ mindezt érzi.

ANASZTÁZIA SUGARA

Amikor az erdőben voltam, a legkülönösebbnek, sőt mi több, a legmisztikusabbnak nekem az Arúnt, hogy Anasztázia képes messze távol élő embereket és a velük történő dolgokat, helyzeteket látni. Lehet, hogy más remetéik is rendelkeztek hasonló képességgel.

Anasztázia ezt egy láthatatlan sugár segítségével tudja elérni. Azt állította, hogy minden embernek van ilyen sugara, ám az emberek nem tudnak róla, ezért nem is használhatják azt.

- Az ember még semmi olyat nem talált fel, ami a természetben ne létezne. A technika, amelynek köszönhetően a televízió is létezik, e sugár lehetőségeinek csupán száználmas utánpótlása.

Mivel e sugár úgy mond láthatatlan, nem hittem benne, jól lehet létezésének okát és működési elvét nemegyszer próbálta nekem bemutatni és megmagyarázni, bizonyítékokat, érthető magyarázatot találni rá. Míg nem egyszer csak ez történt...

- Mondd, Vlagyimir, te hogy értelmezed a vágyakozást? És tudnak-e sokan az emberek közül vágyakozni valami után?

- Gondolom, vágyakozni biztosan sokan tudnak. A vágy az, amikor az ember az általa óhajtott jövőbe képzeletben magát.

- Kitűnő. Ez azt jelenti, nem tagadod, hogy az embernek van egy bizonyos képessége arra, hogy saját jövőjét, különböző konkrét helyzeteket modellezzen, hozzon létre?

- Nem tagadom.

- És mi az intuíció?

- Intuíció... Valószínűleg az az érzés, amikor az ember nem elmélkedik, gondolkodik azon, hogy mit miért kell tennie, de valamilyen érzése azt súgja, hogy így és így kell cselekednie.

- Ez azt jelenti, nem tagadod, hogy az emberben létezik olyasvalami, ami az általános elemző döntések határán túl található, és segít értékelni saját magunk és mások cselekedetének folyamatát?

- Elfogadom, nem tagadom.

- Remek! Kitűnő! - kiáltotta lelkesedve Anasztázia. - Most pedig - álom! Mi az álom? Az álom, amit voltaképpen álmában mindenki lát.

- Az álom, az... Nem tudom, mi az álom. Az álom az egyszerűen.álmom.

- Kitűnő, kitűnő. Legyen akkor egyszerűen álom. Ez azt jelenti, hogy nem tagadod az álom létezését, ugye? Tehát te is és mások is tudják, hogy az ember az álom állapotában, amikor teste nem ellenőrzi tudata bizonyos részét, embereket, különböző eseményeket láthat?

- Hát ezt, gondolom, senki sem fogja tagadni.

- De álmukban az emberek kommunikálni, beszélgetni, másokkal valamit együtt átélni is tudnak, ugye?

- Igen, tudnak.

- És te mit gondolsz, vajon módosíthatja-e az ember saját álmát? Vajon alakíthat-e ki, előhívhat-e álmában olyan képeket és eseményeket, amelyeket látni szeretne?

- Nem hiszem, hogy ez bárkivel is előfordulhatna. Az álom valahogy magától adódik, csak úgy jön.

- Tévedsz. Az ember képes mindent irányítani. Az ember éppen arra lett teremtve, hogy mindent irányítson.

A sugár, melyről beszélek, már az emberben meglévő információkból, elképzelésekből, megérzésből, vagyis intuícióból, lelki érzésekből tevődik össze, és ennek eredményeképpen képekből, hasonlóan az álomhoz, melyeket az ember tudatosan akaratával irányít.

- Hogy lehet az álmat álmunkban irányítani?

- Nem álmunkban. A valóságban, ébren lehet. Úgy, mintha programoznál, mégpedig tökéletes pontossággal. Nálatok ez

álmotokban és kaotikusan játszódik le. Az ember irányítói képességének javát elvesztette, azt, hogy a természeti jelenségeket és saját magát irányítsa. Ezért hát eldöntötte, hogy az álom csak az elfáradt agy haszontalan terméke. A valóságban azonban az emberek zöme a Földön... Figyelj csak, most rögtön megpróbálok neked segíteni távolba látni, jó?

- Jó, próbáljuk ki!

- Feküdj le a földre és lazítsd el magad, hogy tested a lehető legkevesebb energiát használja fel. Fontos, hogy jól, kényelmesen érezd magad. Nem zavar semmi? Most gondolj valakire, akit a legjobban ismersz, esetleg a feleségedre. Idézd fel szokásait, járását, ruháját, azt, hogy véleményed szerint e pillanatban hol lehet, és próbáld őt lelki szemeiddel látni.

Emlékeimben felidéztem hát a feleségem, s tudtam, hogy az adott pillanatban valószínűleg hétvégi házukban lehet. Elképzelttem házukat, bizonyos tárgyakat benne, a berendezést. Sok minden előjött gondolataimban részletesen, de semmit sem láttam. Ezt elmondtam Anasztáziának, mire ő így válaszolt:

- Nem tudsz teljesen ellazulni, úgymond félálomba merülni. Várj, majd segítek. Hunyd le szemed! Tárd szét karjaid!

Ezután éreztem, hogy ujjai megérintették ujjaim hegyét. S hirtelen álomba vagy félálomba szenderültem...

...Feleségem hétvégi házuk konyhájában állt. A pongyolára, amit általában hord, egy kötött szvettert húzott. A házukban tehát valószínűleg hideg van. Na tessék, megint nem működik a fűtés, gondoltam.

Feleségem kávéfőzőt főzött a gáztűzhelyen. És még valamit a „kutya lábosában”. Az arca borús volt, gondterheltnek látszott. Mozdulatai vontatottak voltak. Hirtelen felemelte fejét, könnyed mozdulattal az ablakhoz lépett, kinézett az esőre és elmosolyodott. A kávé a főzőn felfőtt, sőt ki is futott. A kis fazekat tartotta, eközben a kávé a fazék széléin át kifolyt, de nem bosz-

szankodott és nem kezdett mérgelődni, mint általában. Levette szvetterét...

Ekkor felébredtem.

- Tehát? Láttad? - kérdezte Anasztázia,

- Láttam. De lehet, hogy ez csak egy egyszerű álom volt, nem?

- Hogyhogy egyszerű álom? Hiszen te nevezetesen őt akartad látni, nem?!

- Igen, őt akartam látni. És láttam is. De hát mi bizonyítja, hogy ő abban a pillanatban, amikor én őt láttam, tényleg ott, a konyhában volt?

- ~ Jegyezd meg a napot és az időpontot, Vlagyimir. Ha ha-zaérsz - megkérdezheted. És semmi egyebet, valami különöset nem figyeltél meg?

- Nem.

- Hát nem láttad, hogy mosoly ült az arcára, amikor az ablakhoz ment? Elmosolyodott és a kifutott kávé miatt nem kezdett el bosszankodni.

- Ezt valóban megfigyeltem. Az ablakból biztosan valami szépet látott, ami felvidította.

- Az ablakból csak az esőt látta. Az esőt, amit sosem szeretett.

- Hát akkor miért mosolygott?

- Hát azért, mert sugarammal én is a feleségedet néztem és felmelegítettem a szívét.

- Tehát a te sugarad melegít... hm... akkor az enyém pedig milyen, hideg?

- Te csak kíváncsiságból néztél, nézésedbe érzéseid nem adtad, nem vitted.

- Akkor tehát a te sugarad a távolban is fel tudja az embert melegíteni?

- Fel.

. - És mit tud még?

- Információt vesz és ad át. Javítja az ember hangulatát, és az emberből részlegesen ki is űzi a betegségeket. És még sok minden mást is, az adott energia, az érzések ereje, az akarat és kívánság függvényében.

- És a jövőt is látod?

- Hát persze!

- A múltat?

- A jövőt is és a múltat is - • az voltaképpen ugyanaz. A különbség csak a külső részletekben van. A lényeg mindig ugyanaz marad.

- Hogyan? Mi az, ami nem változik?

- Például, évezredekkel ezelőtt az emberek más ruhákat viseltek. Más eszközöket, más berendezéseket használtak lakásaikban. No, de nem is ez a lényeg. Az embereknek évezredekkel ezelőtt, úgy mint most is, ugyanolyan érzéseik voltak. Ezek nem az időtől függenek.

A félelem, az öröm, a szeretet... Képzeld el, Bölcs Jaroszláv, Rettenetes Iván vagy a fáraó egy nőt éppen ugyanolyan érzésekkel szerethetett, mint manapság te vagy bárki más.

- Érdekes. Csak azt nem értem, mit jelent mindez? Azt állítod, hogy minden embernek lehet ilyen sugara?

- Persze. Mindenkinek. Ma is. Jóllehet az emberek megtartották érzéseiket és megérzésüket, vágyakozásra, feltételezésre, az egyes szituációk modellezésére való képességüket, arra, hogy álmokat lássanak, a dolgok álmaikban mégis kaotikusan és nem irányíthatóan zajlanak.

- Esetleg valahogy gyakorolni kellene, hogy más legyen? Valamilyen gyakorlatokat kidolgozni?

- Gyakorolni lehet. De tudod, Vlagyimir, ennek van még egy elengedhetetlen feltétele, éspedig az, hogy a sugarat alá kell rendelni az akaratnak...

- Más egyéb feltétel?

- Elkerülhetetlenül szükséges szándékaink tisztasága, mert a sugár ereje a fényes érzések erejétől függ.

\

- Na tessék! Mintha már minden kivilágosult volna... Mi köze van mindennek a szándékok tisztaságához? A fényes érzésekhez?

- Ezek alkotják a sugár energiáját...

- Elég, Anasztázia! Ez már nem érdekes. Majd még megint hozzáadsz valamit.

- Azt, ami fontos, már elmondtam.

- Igen, igen, elmondtad, de túl sok feltétele van. Beszéljünk inkább valami másról. Valami egyszerűbből.

* * *

Anasztázia egész nap gondolkodik, mindenféle helyzetet modellez, melyek múltunkban, jelenünkben játszódtak le, vagy esetleg majd csak a jövőbeni életünkben fognak lejátszódni.

Anasztáziának roppant, emlékezőképessége van. Rengeteg emberre, azok belső érzéseire emlékszik, mindazokra, akiket képzeletében vagy sugarával látott. Akár egy zseniális színész, képes utánozni járásukat, hangjukat, úgy gondolkodni, mint ők. Rengeteg, a múltban és jelenben élő ember élettapasztalatát összpontosítja magában. Ezeket a tapasztalatokat felhasználja, hogy modellezze a jövőt és másokon segítsen. S teszi mindezt a távolból, egy láthatatlan sugár segítségével, míg azok, akiknek segítséget nyújt azzal, hogy megsúgja nekik a megoldást vagy meggyógyítja őket, nem is sejtik, hogy éppen ő segített rajtuk.

Csak később tudtam meg, hogy ilyen, az emberi szem számára láthatatlan sugár minden emberből árad, jöhetnek különböző ereje van. Akimov akadémikus ezeket egy különleges műszer segítségével le is fényképezte és a fényképeket 1996-ban a „Csodák és történetek” folyóirat májusi számában megjelentette. Sajnos mi nem tudjuk a sugarat úgy használni, mint Anasztázia. A tudomány a hasonló jelenséget torziós térnek nevezi.

* # *

Anasztázia világképe különös és érdekes.

' - Mi az, hogy Isten, Anasztázia? Van Isten? Ha igen, akkor miért nem látta még soha senki?

- Isten a csillagközi Szellem, Elme. Nem egyetlen egészben található. Isten fele a világegyetem nem anyagi részében van. O az energiák összessége. A másik fele vízszint parányi részecskékben, ott van a Földön minden emberben. A Sötét Erők ezeket a részecskéket próbálják blokkolni.

- Mit gondolsz, mi vár társadalmunkra?

- Távlatilag a technokrata fejlődés teljes pusztító és romboló hatásának megértése, és az ősforrások felé való elmozdulás.

- Azt akarod mondani, hogy tudósaink mind nem elégségesen kifejlődött lények, akik zsákutcába vezetnek bennünket?

- Azt akarom mondani, hogy általuk felgyorsul a folyamat, vagyis a választott út helytelen voltának a tudatosítása.

- Akkor tehát az autókat, házakat feleslegesen építjük?

- Igen.

- Figyelj, Anasztázia, te nem unatkozol itt, csak így egyedül? Televízió és telefon nélkül?

- Ezek a primitív dolgok, melyeket említettél, az embernek a kezdet kezdetétől fogva rendelkezésére állnak, csupán sokkal tökéletesebb formában. Ezek nekem is megvannak.

- Van televíziód is, telefonod is?

- Nagy dolog! De hát mi is voltaképpen a televízió? Olyan szerkezet, melynek segítségével a leépült emberi képzelet elé valamilyen információt tálnak, képeket és témákat alkotnak. De hát én a saját képzeletemmel bármit képes vagyok megalakítani, képes vagyok bármilyen témát kialakítani, bármilyen képet lefesteni, a lehető leghihetlenebb helyzeteket kigondolni, s ráadásul bennük én magam is felléphetek, eseményeket befolyásolhatok. Ó, jaj, biztosan nem érted! Nem fejeztem ki magam érthetően, ugye?

- És a telefon?

- Az ember beszélgethet a másik emberrel telefon nélkül is. Ehhez csak akarat kell, mindkettőjük óhaja és a kifejlődött képzelőerő.

KONCERT A TAJGÁBAN

Felajánlottam neki, hogy jöjjön el Moszkvába, lépjen fel a televízióban.
- Gondolj csak bele, Anasztázia, amilyen szép vagy, még fotómodell is lehetnél, világhírű manöken.

S ekkor megértettem, hogy semmi sem áll tőle távol, ami földi, s éppen úgy, mint bármelyik nőnek, neki is kellemes, ha szép. Anasztázia elmosolyodott:

- A leges-leges-legszebb, igen? - kérdezte mohón, s mint egy kisgyerek, bolondozni kezdett a tisztáson, járkált fel s le, mint manöken a pódiumon.

Nevetségesnek tűnt nekem, ahogy a manökeneket utánozta, járásnál a lábait rakta és a ruha kinézetét mutatta be. Tapsoltam és magam is bekapcsolódva a játékba, bekonferáltam:

- Figyelem! Figyelem! Most, tisztelt közönség, Anasztázia, a páratlan, felülmúlhatatlan, csodaszép tornásznő lép fel önök előtt!

Ez a konferansz még jobban felvidította. A tisztás közepére futott, hihetetlen szaltót ugrott először előre, majd hátra, oldalra, jobbra, balra, aztán egy hatalmasat a magasba. Egy kézzel elkapta az egyik fa ágát, egy-két lengést végzett rajta, majd egy másik fára lendült át. Újra egy szaltót csinált, kifutott a tisztás közepére, és meghajlással köszönte meg a tapsot. Majd kifutott a tisztásról, a bokrok mögé bújt s onnan, vagyis a kullisszák mögül mosolyogva pillantgatott ki, türelmetlenül várva a következő műsorszám bekonferálását. Egy videokazetta jutott eszembe, melyen kedvenc dalaim voltak híres énekesek tolmácsolásában. Esténként a kajütömben üldögélve szoktam

nézegetni. Amikor felötlött bennem e kazetta gondolata, nem is gondoltam arra, hogy bármit is tudna róla előadni, de azért bekonferáltam:

- Tisztelt nagyérdemű, most a modern esztrádműsorok sztárjai állnak önök elé s mutatják be legjobb számaikat. Tessék!

O, mennyire tévedtem, amikor nem hittem képességeiben. A továbbiakban olyasvalami történt... amit egyáltalán nem lehetett feltételezni. Anasztázia alig lépett ki improvizált kulisszái mögül, Alla Pugacsova hangján kezdett énekelni. Nem, ő nem a nagy énekesnőt, nem a hangját utánozta, voltaképpen szabadon énekelt, nem csupán a hangot, a dallamot mutatta be, adta elő, hanem az érzéseket is.

S mégsem ez volt a legfigyelemreméltóbb. Anasztázia az egyes szavakra helyezte a hangsúlyt, hozzáadva itt-ott valamit saját magából, további érzelmi árnyalatokkal gazdagította azt, és így Alla Pugacsova dala - melyjóllehet úgy tűnt, felülmúlhatatlan - a már meglévők mellett egy egész sor más, az előbbieket kiegészítő érzést ébresztett, s világosabban érzékeltette a képeket. Például, a dal egészében remekbe szabott szavaiban:

*Élt egyszer egy festő,
Volt háza és vászna,
De színésznőt szeretett,
Azt > aki a virágokat imádta.
Eladta hát miatta házát,
Képeit és a vásznat
S minden pénzen, mit kapott
Rózsaszálat vett, milliót!*

Anasztázia a hangsúlyt a vászonra helyezte. A vászon szót meglepetten és szorongva mondta, szinte kiáltotta. Hiszen a festő számára a legdrágább kincs a vászon, nélküle nem tud alkotni, és a festő kedveséért éppen élete e legdrágábbik részét adta. Majd „a vonat a távolba vitte őt” szavaknál a festőt, mint

szelmes embert ábrázolta, aki a tovatűnő vonat után néz, mely kedvesét mindörökre magával ragadta. Kifejezte fájdalmát, kétségbeesését és tehetetlenségét.

Amit láttam és hallottam, annyira megrendített, hogy a dal elhangzása után nem tapsoltam. Anasztázia meghajlott, várta a tapsot, de mivel az nem csendült fel, még nagyobb igyekezettel egy új dalba fogott. Egyik kedvenc dalomat a másik után énekelte azok közül, melyeket videokazettarájátszottak fel nekem. S minden egyes dal, melyet már nemegyszer hallottam, előadásában világosabb és tartalmasabb lett. Az utolsó dal elhangzása után - miután még mindig nem hangzott fél taps - Anasztázia „kulisszái” mögé ment. Én pedig a rendkívüli előadás hatására teljesen megrendülten üldögéltem még egy ideig. Aztán felugrottam, tapsoltam és kiáltottam:

- Kitűnő, Anasztázia! Bravó! Bravó! Minden szereplő a pódiumra!

Anasztázia óvatosan előjött, és meghajlott. Még mindig kiáltottam:

- Bravó! Bravó!

Toporzékoltam és csapkodtam a tenyerem.

Ő is felvidult. Tapsolt és elkiáltotta magát:

- Bravó! - azt jelenti, még?

- Igen, még! Vissza! Vissza!... Pompásra sikerült, Anasztázia! Jobb, mint az eredeti! Jobb vagy, mint a sztárjaink!

Elhallgattam, és elkezdtem figyelni Anasztáziát. Elgondolkodtam, mennyire árnyalt lehet a lelke, ha oly sok újat, szépet és élénkséget tud vinni a már-már látszatra ideálisan tolmácsolt dalokba. Ő is elhallgatott, némán és kérdően nézett rám. Ekkor megkérdeztem:

- Anasztázia, van saját dalod is? Be tudnád nekem mutatni a te saját szerzeményedet is, olyat, amit még sohasem hallottam?

- Be, de az én dalomban nincsenek szavak. Ki tudja, fog-e neked így tetszeni?

- Kérlek, énekelj el.
- Rendben.

És Anasztázia elénekelt rendkívüli dalát. Először felkiáltott, mint egy újszülött gyermek, majd hangja csendesen, gyengéden és szeretettel szólt. A fa alatt állt, kezét mellére szorította, fejét lehajtotta. Gyermeket ringatott, hangjával cirógatta. Valami gyengédet, kedveset suttogott neki. E csendes, meglepően tiszta hangtól köröskörül minden megdermedt - elhalt a madarak éneke, a tücsök ciripelése a fűben. Aztán az álmából felébredt gyermeknek örvendezett. Hangjában örömujjongás hallatszott. A hihetetlenül magas hangok hol a föld felett lengedeztek, hol a végtelen magasságokba emelkedtek. Anasztázia hangja kérlelt valakit, majd harcba indult, aztán újra a gyermeket simogatta, és örömet ajándékozott mindennek, ami körül volt bennünket.

Az öröm érzése beköltözött belém is. Amikor befejezte dalát, vidáman kiáltottam:

- És most, tisztelt hölgyeim és uraim, tisztelt polgártársaim, megismételhetetlen, egyedülálló világszám jön! A legügyesebb, legvakmerőbb, legelbűvölőbb idomárnő következik, aki bármely vadállatot képes megszelídíteni. Tessék, tessék, csak nézzék, és reszkessenek!

Anasztázia ekkor lelkesen kurjantott egyet, felugrott, ritmikus összeverte tenyereit, valamit kiáltott, majd füttyentett. A tisztáson valami hihetetlen történt.

Elsőként egy farkas bukkant fel. Kiugrott a bokrok mögül és értetlenül bámulva megállt a tisztás szélén. A tisztást övező fákon, ágról ágra ugrándozva érkeztek a mókusok. Két sas alacsonyán körözött, a bokrokban valamilyen állatkák mocorogtak, száraz ágak töredezése hallatszott. Egy óriási medve futott a bokrokat széthajtogatva, tapodva, és pördült be a tisztásra Anasztázia közelébe. A farkas rosszállóan mordult rá, majd a medve valószínűleg túl közel ment Anasztáziához anélkül, hogy erre engedélyt kapott volna. Anasztázia a medvéhez fu-

tott, megpaskolta orrát, megragadta mancsait, és felállította. Jóllehet, -közben semmilyen fizikai erőt nem fejtett ki, a medve maga teljesítette utasításait attól függően, hogy értette-e és mennyire értette meg azokat. Dermedten állt, s igyekezett megérteni, hogy mit is akarnak tőle. Anasztázia nekifutott, felugrott, megragadta a medve szőrét, kézenállást csinált, s a levegőben bukfencezve újra leugrott. Aztán a medvét a mancsainál fogva megragadta, előrehajlott és magával rántotta a medvét is azt a látszatot keltve, mintha azt saját maga felett átdobta volna. Ezt a trükköt lehetetlen lett volna véghezvinni, ha a medve nem maga csinálta volna. Anasztázia csak irányította azt. A medve az utolsó pillanatban mancsával a földre támaszkodott és minden tőle telhetőt megtett, nehogy úrnőjében vagy társában kárt okozzon. A farkas egyre jobban remegett, már nem állt egy helyben, hanem idegesen ide-oda rohanguált, s közben elégedetlenül vicsorgott és morgott. A tisztás szélén feltűnt még egy pár farkas, és amikor Anasztázia maga fölött a medvét újfent „átperdítette” - közben igyekezve úgy rendezni a dolgot, hogy még át is bukfencezzen -, a medve oldalra fordult és megdermedt.

Végül a farkas, teljesen magán kívül, haragosan fogát vicsorítva a medve felé ugrott. Anasztázia azonban villámgyorsan a farkas útjába állt. A farkas mind a négy lábával fékezett, hátrafelé bukfencet vetett, és Anasztázia lábába ütközött. Anasztázia pedig egyik kezét a farkas hátára tette, amely akkor engedelmesen a földhöz lapult. Másik kezével úgy integetett, mint amikor én próbáltam először átölelni anélkül, hogy beleegyezését adta volna hozzá.

Az erdő fenyegetően és izgatottan zúgott körülöttünk. A kisebb-nagyobb ugrándozó, rohanguáló, rejtőzködő állatokból izgalom sejlett. Anasztázia megpróbálta csitítani az izgalmakat, ezért előbb megsimogatta a farkast, megpaskolta hátát, mint a kutyát szokás, és elküldte. A medve az oldalán, kellemetlen helyzetben feküdt, mintha ki lett volna tömve. Valószínűleg

arra várt, hogy Anasztáziának még szüksége lehet rá. Anasztázia hozzálépett, rábírta, hogy álljon fel, megcirógatta pofáját, és úgy mint a farkast, elküldte a tisztásról. Anasztázia kipirult arccal leült mellém, mély lélegzetet vett, lassan kifújta a levegőt. Észrevettem, hogy légzése hirtelen kiegyenlítődött, mintha egyáltalán nem is végezte volna el hihetetlen mutatványait.

- Ok a képmutatást nem értik, és nem is kell, hogy értsék, az nem rendjénvaló - jegyezte meg Anasztázia és megkérdezett:
- Nos, mi legyen velem? Jelentkezhetnék valamilyen munkára nálatok?

- Az biztos, hogy remekül csinálod, Anasztázia, de hát, tudod, nálunk van már minden, amit mutattál. Az idomárok a cirkuszban sok érdekeset mutatnak be, ahhoz pedig, hogy munkát kapj, nem tudsz átverekedni a csinovnyikok útvesztőin, a temérdek feltételen és intrikán. Abban te nem vágy jártas.

Majd játékunk a lehetőségek taglalásával végződött: voltképpen hol is jelentkezhetne Anasztázia munkára a mi világunkban és hogyan tudna eleget tenni a jelenlegi feltételeknek? Ám könnyű megoldást nem találtunk, ugyanis Anasztáziának nincsenek a végzettségét igazoló okmányai, állandó' lakhelye sincs, és a származásáról szóló elbeszélésnek - lennének bár képességeivel alátámasztva, akármilyen rendkívüliek is azok - senki sem hinne. Komolyra fogva a szót, Anasztázia azt mondta:

- Természetesen szeretnék még egyszer eljutni egy városba, esetleg Moszkvába, hogy meggyőződjek róla, mennyire pontosan tudom modellezni életetek helyzeteit. Például végképp nem értem, hogyan tudják a Sötét Erők a nőket olyannyira elbutítani, hogy még csak nem is sejtik, milyen kárt okoznak a férfiaknak, amikor azokat testük vonzerejével csábítják, s eközben a férfiaknak még lehetőséget sem adnak arra, hogy helyesen, lelkük szerint döntsenek. A nők maguk éppen ezért szenvednek, nem alapíthatnak családot, mert...

És újra egy meglepő, igényes felfogást sejtető elmélkedés következett a szexről, a családról, a gyermeknevelésről. Én megámultam: mindabból, amit láttam és hallottam, a leghihetlenebb az volt, hogy hogyan képes létünkről így beszélni, ennyire pontosan és részletesen ismerni azt.

AKI ÚJ CSILLAGOT GYÚJT

A második éjszaka – attól tartva, hogy Anasztázia esetleg újra hozzám költözteti medvéjét, hogy az melegítsen, vagy esetleg még keresztbe rak nekem – határozottan elutasítottam, hogy nyugovóra térjek, ha ő maga nem fekszik mellém. Azt gondoltam ugyanis, hogy „ha mellettem lesz, nem árthat nekem”. Így hát azt mondtam neki:

– Te engem vendégségbe hívtál magadhoz, ugye? Az otthonodba. Azt gondoltam, hogy lesznek itt valamilyen épületek, de te még tüzet sem engedsz rakni, éjjel ráadásul állatokat fektetél mellém. Ha nincs rendes házad, akkor minek hívtál meg?

– Rendben van, Vlagyimir. Ne mérgeledj, kérlek, ne félj! Semmi rossz sem történik veled. Ha így kívánod, melléd fekszem, és majd melengetlek.

Ezúttal még több cédruságacska, gondosan elhelyezett száraz fű volt a föld bevájt kunyhóba rakva, a falak pedig szintén ágacskákkal voltak kirakva.

Levetköztem. Nadrágom és szvetterem fejem alá raktam. Lefeküdtem és betakaróztam az orkánkabátommal. A cédruságacskák ugyanazt a növényi illatot, aromát árasztották, amelyről az ismeretterjesztő irodalom azt állítja, hogy fertőtleníti a levegőt, jóllehet a tajgában a levegő amúgy is tiszta. Belégzése kellemes. A száraz fű, virágok még valamiféle különleges finom aromával is dúsították az egészet.

Anasztázia betartotta szavát, és mellém feküdt. Éreztem, hogy teste illata felülmúl minden illatot. Kellemesebb volt, mint a legfinomabb parfüm, melyek illatát nőn valaha is éreztem. De

most eszembe sem jutott, hogy a magamévá tegyem. A tisztásra vezető úton szerzett tapasztalatok, az akkor felébredt félelem és eszméletvesztés után bizony már semmilyen testi gerjedelem nem lett úrrá rajtam, amikor meztelenül láttam.

Feküdtem és arról a fiamról álmodoztam, melyet feleségem nem szült meg. Felötlött bennem: „Milyen jó is lenne, ha fiam lenne Anasztáziától! Anasztázia olyan egészséges, erős és szép. Az azt jelenti, hogy a gyermek is egészséges lenne. Hasonlítani pedig rám hasonlítana. Najó, hasonlítson rá is, de azért inkább rám. Erős és okos ember lesz belőle. Sok mindent fog tudni. Tehetséges és boldog lesz.”

Elképzeltem fiamat, mint szopós kisbabát, ahogy Anasztázia mellbimbóira tapad, és akaratlanul is Anasztázia rugalmas mellére helyeztem kezem. Ekkor hirtelen borzongás futott át testemen, és el is tűnt, jöllehet, ez nem a félelem keltette borzongás volt, hanem másmilyen, rendkívül kellemes. Kezem nem húztam el, hanem csak lélegzetvisszafojtva vártam, hogy most mi fog történni. S egyszer csak megéreztem, hogy kezemre Anasztázia puha tenyere simult. Nem utasított vissza. Felemelkedtem és fürkészni kezdtem gyönyörű arcát. A fehér északi éjszaka még vonzóbbá tette azt. Szemem nem tudtam róla levenni. Szürkés-kék szemei szeretettel telve néztek rám. Nem tudtam megállni, hogy ne hajoljak le, és gyorsan és óvatosan egy csókot ne leheljek nyitott ajkaira. Testemen újra kellemes borzongás futott át. Az arcomat körülöngte. leheletének illata. Most ajkai nem mondták azt, amit legutóbb: „Ne, nyugodj meg!”, és nem éreztem félelmet sem. A fiamról szőtt gondolatok nem hagytak nyugodni. S amikor Anasztázia gyengéden átölelt, megsimogatta hajam és egész testével befogadott. Valami olyan csodálatosat éreztem, amit...!

Csak reggel, amikor felébredtem, voltam képes tudatosítani, hogy a boldogság és elégedettség ilyen óriási és gyönyörű érzését az életben még soha nem éreztem. Még az is furcsa volt, hogy nővel töltött éjszaka elmúltával mindig beáll egy-

fajta testi fáradtság, itt azonban minden teljesen másképpen történt. Olyan érzés támadt bennem, mintha valami nagyot és nagyszerűt alkottunk volna. Az öröm nem csupán testi szinten volt bennem jelen, hanem valami felfoghatatlant, korábban nem tudatosított, rendkívülit, gyönyörűt és örömtelit éreztem. Felötlött bennem a gondolat, hogy élni csak ilyen érzés miatt érdemes. De akkor korábban vajon miért nem volt részem semmilyen hasonlóban, jóllehet, korábban is voltam nőkkal - szépekkel, kedvesekkel és a szerelemben tapasztaltakkal is?

Anasztázia szűz volt. Remegő és kedves, szűzien tiszta lány. Ám ezen túl volt még benne olyasvalami, amit egyetlen más nő sem hordozott magában azok közül, akiket ismertem. Mi az? Most meg hol van? A kellemes odú vagy földbe vájt kunyhó bejáratához kúsztam, és félig kibújva rajta kinéztem a tisztásra.

A tisztás a gyönyörűséges éjjeli szálláshoz képest valamivel lejjebb terült el, fél méter magas reggeli ködtakaró borította.

S e ködben, karjait széttárva, Anasztázia forgott. Kis ködfelhőket emelgetett maga köré. Amikor az egyik már el is takarta, könnyedén felugrott, spárgát csinált a levegőben, akár egy primadonna, átrepült a ködfelhő fölött, új helyre szállt le és újfent, nevetve, új felhőcskét varázsolt maga köré, melyen keresztül a felkelő nap Anasztáziát cirógató sugarai hatoltak át. A látvány elbűvölt és lenyűgözött. Lelkesen kiáltottam:

- A-na-sztá-zi-a! Jó reggelt, gyönyörű erdei tündér, Anasztáziaaaaa!

- Jó reggelt, Vlagyimir - kiáltotta vissza vidáman válaszul.

- Most olyan jól, olyan gyönyörűen érzem magam! Mitől ennyire jól? - kiáltottam, ahogy csak kifért a torkomon.

Anasztázia a nap felé tárta karjait, elnevette magát örömteli nevetésével, mely rám is átragadt, s válaszul nekem meg még valakinek fölöttünk énekelve kiáltotta:

- Ezt megtapasztalni a világegyetem összes lényei közül egyedül az embernek a-da-tott meg!

Csak a férfinak és a nőnek, amikor egymástól őszintén gyermeket akarnak!

Csak az az ember, aki ilyet tapasztal, gyűjt csillagot az égen!

Csak annak az em-ber-nek, aki alkotni és teremteni vágyik!

Háááála leeeegyen Nekeeed! - és hozzám fordulva még gyorsan hozzátette:

- Csak annak az embernek, aki arra vágyik, hogy alkosson és teremtsen, és nem arra, hogy testi vágyait elégítse ki.

Újra gyöngyöző kacagásba fogott, felugrott, spárgát csinált, röpködött a köd fölött. Aztán hozzám szaladt, és leült mellém éjszakai szállásunk bejáratába, majd ujjával aranyszőke haját kezdte alulról fölfelé emelgetni és szétfésülgetni.

- Ez azt jelenti, hogy a szexet nem tartod valamiféle bűnnek? - kérdeztem.

Anasztázia megdermedt. Csodálkozva rám nézett és így válaszolt:

- Hát ez volt az a szex, amit a ti világotokban a szex szó alatt értetek? És ha nem, akkor mi számít nagyobb bűnnek - ha az ember azért adja át magát, hogy világra jöjjön egy ember vagy, ha megtartóztatja magát és nem engedi, hogy világra jöjjön egy ember? Egy igazi ember!

Elgondolkodtam. S valóban, az Anasztáziával töltött éjszakát nem lehetett közönséges „szexnek” nevezni. Akkor tehát mi történt az éjjel? Minek lehet nevezni? És újra megkérdeztem:

- Akkor korábban velem - és gondolom, sok mással sem - miért nem fordult elő semmi hasonló?

- Tudod, Vlagyimir, a Sötét Erők az emberben azért igyekeznek alantas testi vágyakat ébreszteni, hogy az ember ne tapasztalhassa meg azt a boldogságot, melyet Isten ajándékozott neki. Ezek az erők mindenféle módot felhasználnak arra, hogy elhitessék az emberrel, hogy az ember a boldogságot - csupán a testi kielégülésre gondolva - könnyen el tudja érni. És éppen ezzel vezetik el az embert az Igazságtól. Szegény, rászédett asszo-

nyok, mit sem tudnak róla, egész életükben szenvednek, egész életükben keresik az elvesztett boldogságot. De nem ott, ahol az található. Egyetlen nő sem tudja visszatartani a férfit az erkölcsi elsivárosodástól, ha csak a testi szükségletek kielégítése miatt adja magát oda neki. Ha ez megtörtént, közös életük nem lesz boldog. Közös életük - az együttes - közös lét illúziójává, hazugsággá, a formáság által elfogadott ámitássá válik. Hiszen maga a nő is azonnal erkölcsileg elsivárosodik, tekintet nélkül arra, hogy az adott férfihez feleségül megy-e vagy sem.

Közös életük csupán az együttélés illúziója, a formások által kieszközölt hazugság, csalás, mert a nő maga is azonnal erkölcstelenné válik, tekintet nélkül arra, hogy az adott férfihez férjhez ment-e vagy nem.

O, hány törvényt, feltételt alkotott az emberiség annak érdekében, hogy mesterségesen erősítsék ezt a hazug köteléket. Szellemi és világi törvényt. Mindhiába. Legfeljebb rákényszerítették az embert arra, hogy alárendelje magát, megjátssza, hogy a kapcsolat létezik. A belső hozzáállás és a szándék mindig ugyanaz marad, és senkinek és semminek sincs alárendelve.

Jézus Krisztus mindezt látta. És megpróbált ezzel szembe szállni, amikor azt mondta:

„Ha valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott az ő szívében.” (*Máté, 5, 28*)

Aztán ti, még nem is olyan régen, megpróbáltatok elítélni azt az embert, aki elhagyta családját. De soha semmi, semmilyen helyzet nem tarthatja vissza az ember vágyát, hogy ne keresse az ösztönösen érzett magasabb szintű örömet, határtalan boldogságot. Makacsul tovább ne keresse azt.

A képmutató kötelék iszonyatos.

A gyermekek! Érted, Vlagyimir? A gyermekek! Ők érzik az ilyen szövetség mesterkéeltségét, hazugságát. A gyerekek kezdenek kételkedni mindenben, amit a szülők mondanak nekik. Ők a hazugságot tudatalatti szinten már fogantatásuk pillanatában érzik. És rosszul vannak tőle.

Ki, mondd, vajon ki, melyik ember akar csupán testi gyönyörök eredményeképpen jönni e világra? Mindenki azt szeretné, ha a szeretet hatalmas túláradásában, az alkotás iránti vágyban teremtetne, és nem a testi szórakozás eredményeként születne e világra.

Akik hazugságon alapuló kötelékre lépnek, azok titokban, társukon kívül fognak igaz boldogságot keresni. Megpróbálnak majd mindent, hogy újabb és újabb testekkel, vagy csak saját testük közönséges és bűnös módon való felhasználásával vegyék birtokba a boldogságot, csupán azért, hogy ösztönösen érezzék, hogy az igazi kötelékből áradó boldogság egyre jobban távolodik tőlük.

- Várj, lassan, Anasztázia, csak lassan! Hát olyannyira elvetemült a férfi és a nő, ha először egyszerűen csak szex jön közöttük létre? Hát nincs visszaút, nincs lehetőség helyrehozni a helyzetet?

- De van. Most már tudom, mit kell tenni. De hol, milyen szavakat találjak, hogy ki tudjam fejezni, amit tenni kell? Egész idő alatt az ilyen szavakat keresem. Már a múltban is ilyeneket kerestem és továbbra is keresni fogom. Nem találtam. Talán itt vannak valahol a közelben. Bármikor feltűnhetnek, új szavak születnek, olyanok, melyek képesek behatolni a szívbe és onnan az észbe. Új szavak az eredeti források ősi Igazságáról...

- Sose búsulj, Anasztázia! Ameddig nincsenek új szavak, nyugodtan mondd el azokkal, amelyek léteznek, úgymond hozzátétőlegesen. Ugyan mi kell még az igaz boldogsághoz két testen kívül?

- Tudatosság! Kölcsönös alkotási szándék! A szándék őszintesége és tisztaságai

- Honnan tudod te mindezt, Anasztázia?

- Nem csak nekem van róla tudomásom. A lényegét az embereknek olyan felvilágosult szellemek próbálták megmagyarázni, mint Velez, Krisna, Ráma, Síva, Krisztus, Mohamed vagy Buddha.

- Mi az, csak nem olvastál róluk? Hol? Mikor?
- Nem olvastam róluk, egyszerűen tudom, mit mondtak, miről gondolkodtak, mit akartak.
- Ez tehát szerinted azt jelenti, hogy a szex, mint olyan, valami rossz?
- Nagyon rossz. Elvezeti az embert az Igazságtól. Megbómlasztja a családot. Roppant mennyiségű energia távozik rajta keresztül a semmibe.
- Akkor hát miért jelenik meg megannyi folyóirat meztelen nőkkel mindenféle erotikus helyzetekben, filmek tele erotikával és szexszel? És mindez nagy népszerűségnek örvend. A kereslet szüli a kínálatot. Azt akarod talán mondani, hogy az emberiség teljesen hülye?
- Az emberiség nem hülye, de a Sötét Erők mechanizmusa, mely elfedi a szellemiséget, s helyette az alantas testi gyönyöröket gerjeszti, nagyon erős mechanizmus. Sok nyomort és szenvedést hoz az emberekre. A nők révén létezik és szépségüket használja fel. Szépségüket, mely arra hivatott, hogy a férfiban felébressze a költőt, a festőt, az alkotó szellemet. De ahhoz, hogy ez így legyen, a nőnek magának tisztának kell lennie. Ha nincs benne elegendő tisztaság, a férfit teste bájaival próbálja elkábítani. Mint egy edény, mely kívül ugyan szép, de belül üres. A férfit átverték, becsapták. E csalódás miatt a nőnek egyszerűen kell egész életében szenvednie.
- De mit is jelent ez voltaképpen? Az emberiség évezredek óta tartó létezése során nem volt képes legyőzni a Sötét Erők mechanizmusát? Akkor ez azt jelenti, hogy erősebb az embernél. Nem volt képes azt legyőzni annak ellenére, hogy voltak, ahogyan te mondod, felvilágosult szellemek, akik figyelmeztették? Tehát nem is lehet legyőzni? Méghozzá az is lehet, hogy nem is kell?
- Lehet is, és kell is. Elkerülhetetlenül szükséges!
- Ki teheti azt meg?

- A nők! Azok a nők, akik képesek megérteni az Igazságot és saját rendeltetésüket. Akkor majd megváltoznak a férfiak is.

- Ugyan már, Anasztázia, ugyan már. Egy normális férfit mindig is izgatni fogják a szép női lábak, mellek... Főleg akkor, amikor szolgálati úton van, vagy pihen, távol nejétől. Ez így működik, így van elrendezve. Ezen senki semmit nem tud változtatni, nem fog másképpen csinálni.

- De én veled igen!

- Mit csináltál te velem?

- Ezentúl te most már azzal a pusztító szexszel nem fogsz tudni többé foglalkozni.

Mintha áramütés ért volna, úgy hasított belém a gondolat, és az éjszaka született gyönyörű érzést kezdte belőlem kiűzni.

- Mit tettél, Anasztázia? Mit? Én most... Micsoda-a, én, most... Impotens leszek?

- Ellenkezőleg, te csak most váltál igazi férfiúvá. Csak a közönséges szexet fogod utálni. Már nem fogja tudni megadni neked azt, amit megtapasztaltál. Az igazit csak akkor tudod megtapasztalni, amikor gyermeket szeretnél, és amikor a nő is ugyanezt akarja tőled. És szükséges, hogy őszintén szeressen téged.

- Szeressen? De hát ilyen feltételek mellett... De hát ez az egész életben csak néhányszor fordulhat elő...

- Ez, Vlagyimir, biztosíthatlak, elég is ahhoz, elhiheted, hogy egész életedben boldog légy. Majd megérted... Később majd érezni fogod... Az emberek, még ha többszöri alkalommal lépnek is testileg kapcsolatba, nem tudják, hogy az ember az igazi boldogságot sosem tudja elérni, ha csupán testét használja. A férfi és a nő a mérhetetlen boldogságot a lét minden összekapcsolt szintjén, a fényes lelkesedés túláradásában, az alkotás iránti törekvésben érzi és tapasztalja meg. A Teremtő csak az ember számára tette ezt megismerhetővé. Ez nem röpke, illanó megelégedettség, és a testi kielégültséggel össze sem lehet hasonlítani. Az általa kiváltott érzések az embert a lét minden

szintjén hosszú időre védelmezik, boldoggá tesznek téged is és a nőt is! A nőt, aki képes a Teremtő képmására létrejönni teremtményt megszülni!

Anasztázia felém nyújtotta kezét és megpróbált hozzám csúszni. Gyorsan a konyhá sarkába ugrottam előle és elkiáltottam magam:

- Engedj a kijáráshoz szépszerével!

Anasztázia felállt. Kimásztam és hátráltam néhány lépést.

- Lehet, hogy te az életben a legfontosabb örömtől szabadítottál meg engem. Erre vágyik mindenki, erre gondol mindenki, még ha ki sem mondja.

- Illúzió, Vlagyimir, illúzió, ez csak meglepődöttség. Segítettem neked megszabadulni egy rettentően káros és bűnös függőségtől.

- Illúzió vagy nem illúzió, mindegy, egyre megy, a szex mindenki számára elfogadott öröm. Eszedbe ne jusson megszabadítani engem más örömtől, vagy, ahogy az neked tűnik, káros szenvedélytől! Vagy ha már kijutok innen, akkor a nőekkel talán már beszélni se fogok tudni, se meginni valamit, falatozni, vagy dohányozni se? Az ilyen állapot a rendes életben az emberek többségének szokatlan állapot.

- De hát mi jó van egyáltalán az ivásban, dohányzásban, az állatok roppant mennyiségű húsának értelmetlen és káros emésztésében, amikor olyan sok gyönyörű növény kimondottan az ember táplálására lett teremtvé?

- Te csak nyugodtan edd a növényeidet, ha neked úgy tetszik, de engem hagyj békében! Nálunk sokak számára igenis öröm a dohányzás, az ivás, a jó ételek evése. Nálunk ez így van, érted? így van!

- De mindaz, amit itt megnevezted, rossz és káros.

- Rossz? Káros? Ha vendégeim érkeznek, asztalhoz ülnek, mondjam majd nekik azt, hogy: „Tessék, parancsoljanak, rágszáljanak egy kis mogyorót, fogyasszanak almácskát, igyanak vizet és ne dohányozzanak”? Hát akkor lesz majd csak rossz!

- Ha összejössz a barátaiddal, az a legfontosabb, hogy asztalhoz üljetek, egyetek és dohányozzatok? .

- Legfontosabb vagy nem legfontosabb, nem számít. Így megy ez az egész világon. Mindenki így csinálja. Vannak országok, ahol bizonyos ételek szinte szertartásnak számítanak, mint például a sült pulyka.

- Még a ti világotokban sem minden ember fogadja ezt el.

~ Jó) legyen igazad, nem mindenki, de én normális emberek között élek.

- Miért gondolod, hogy azok az emberek, akik téged vesznek körül, azok a legnormálisabbak?

- Azért, mert többségben vannak.

- Ez elégtelen indok.

>

- Neked elégtelen, mert neked ezt nem lehet megmagyarázni.

Haragom Anasztázia iránt elmúlóban volt. Eszembe jutott, hogy hallottam orvosi készítményekről, orvosokról, akik szexuálpatológiával foglalkoznak, és felötlött bennem: ha esetleg netalántán kárt tett bennem, akkor azt az orvosok még helyre tudják hozni. Ezért azt mondtam:

- Rendben van, Anasztázia, kössünk békét, többé én már rád nem haragszom. A csodálatos éjszakát köszönöm. De te többé semmilyen rossz szokásomtól meg ne szabadíts! Ami pedig a szexet illeti, azt majd rendbe tétetem az orvosainkkal és modern gyógyszerekkel. Gyere, menjünk fürödni!

Elindultam a tó irányába, s gyönyörködtem a hajnali erdőben. Már újra kezdett visszatérni jókedvem, amikor tessék, ismét ledorongolt! Mögöttem jön és ezt mondja:

- Bizony, terajta már sem gyógyszer, sem orvos nem segít. Ahhoz, hogy minden visszaálljon a régi kerékvágásba, feltétlenül szükséges lesz kitörölni emlékezetedből a történeteket és azt, amit éreztél.

Erre tehetetlenül megálltam.

- Akkor állíts vissza mindent te!

- Nem tehetem!

Újra elfogott az őrjöngő düh és félelem érzése.

- Te... te pimasz! Orvul beleavatkozol az életembe és összezavarsz. Ha ocsmányságokról van szó, akkor azt tehetem! Ha pedig helyre is kell hozni a dolgokat, akkor azt bezzeg már nem tehetem?

- Semmilyen ocsmányságot nem tettem. Hiszen te magad akartad annyira, hogy fiad legyen. S bizony nem is kis idő múlt máj* el feletted, de fiad még sincs. S az életedben pedig már olyan nő nincs is, aki fiúgyermeket szülne neked. De én igen... És én is vágytam egy gyermekre tőled, és szintén fiúgyermekre. Akkor meg miért aggodalmaskodsz előre amiatt, hogy rossz lesz neked? Lehet, hogy később majd megérted... Ne félj tőlem, kérlek, Vlagyimir, egyáltalán nem avatkozom a lelkedbe. Ez csak úgy magától adódott. Megkaptad azt, amit akartál.

Mindemellett nagyon, de nagyon szeretnék megszabadítani legalább még egy halálos bűnödtől.

-Melyiktől?

- A büszkeségedtől.

- Milyen fura is vagy te. A te filozófiád és életfelfogásod abszolút embertelen.

- De hát mi van bennem olyannyira embertelen, ami számodra taszító?

- Az erdőben élsz, egyedül, állatokkal, növényekkel társalogsz. Nálunk még ehhez hasonlóan sem él így senki.

- Hogyhogy, Vlagyimir, ugyan miért?.. - kérdezte Anasztázia izgatottan. - De hát a kiskerttulajdonosok, azok is társalognak a növényekkel, jóllehet nem tudatosan. Később azonban majd megértik. Máris sok mindent kezdenek érteni.

- Na tessék! A kiskerttulajdonosnő! És a sugarad, az mi? Könyveket nem olvasol, de sokat tudsz. Ez valami misztika!

- Mindent meg tudok neked magyarázni, Vlagyimir. De nem azonnal és egyszerre. Igyekszem, de nem tudok megfelelő szakvakat találni. Érthetőket. Higgy nekem, kérlek! Minden, amit

csinálok, az ember számára természetes. A kezdet kezdetétől adott a számára. Az eredeti forrásban. És erre mindenki képes lenne. Az eredeti forráshoz az emberek amúgy is visszatérnek. Ez majd fokozatosan fog bekövetkezni, amikor a Fényes Erők győzedelmesk ednek.

- És a koncert, amit tartottál, az mi? Mindenféle hangon énekeltél, utánoztad kedvenc énekeseimet, éppen úgy, ahogy a videokazettámon voltak feljátszva.

- Ez csak így adódott, Vlagyimir. Én egyszer láttam ezt a kazettát. Majd később elmesélem, hogyan is történt.

- És hogy van az, hogy rögtön megjegyezted az összes dal szövegét és melódiáját?

- Megjegyeztem, de hát mi van ezen oly komplikált, misztikus? Jaj, mit hordtam én itt össze! Megjédnél tőlem! Én minden bizonnyal tényleg nehéz felfogású, lobbanékony vagyok. A nagypapám nevezett egyszer annak. Azt gondoltam, pusztán szeretetből. De én tényleg lobbanékony vagyok. Kérlek... Vlagyimir...!

Anasztázia olyan emberien felindultan beszélt, hogy az iránta érzett félelmem majdnem elillant. A fiamról szőtt gondolataim teljesen betöltötték érzéseimet.

- Hiszen már nem félek tőled... Csak légy tartózkodóbb! A nagypapád is ezt mondta, nem?

- Igen. Ő is... Én meg csak beszélek, beszélek... Annyira szeretnék mindent elmondani. Sokat locsogok? Igen? Majd igyekszem nem sokat beszélni. Nagyon igyekszem majd tartózkodó lenni, és csak azt mondani, ami érthető.

- Tehát te nemsokára szülni fogsz, Anastázia?

- Természetesen! Csak nem a megfelelő időben.

- Hogyhogy a nem megfelelő időben?

- Feltétlenül nyáron szükséges, amikor a természet segít nevelni.

- Miért döntöttél így, ha neked is és a gyermeknek is kockázatos?

- Ne aggódj, Vlagyimir, a fiad biztosan élni fog!
- És te?
- Majd én is igyekszem kibírni tavaszig, akkor pedig minden rendbejön.

Anasztázia mindezt a szomorúság vagy a saját életéért való aggodalom nélkül mondta, majd nekilendült és beugrott a kis tavacskába. A nap sugaraiban ragyogó vízcseppek repültek szerteszét, akár egy tűzijáték, majd a tó tiszta, sima felületére hullottak vissza. Teste a tó felszínén több mint harminc másodperc múlva kezdett lassan mutatkozni. Feküdt a vízben, tenyereit fölfelé tartotta, karjait széttárta és mosolygott.

A parton álltam, Anasztáziát néztem és felötlött bennem: „Vajon meghallja-e majd a mókus az ujjai pattintását, ha a kisbabával az oltalmul szolgáló odúk egyikében fog feküdni? Vajon segít-e valamelyik négy lábú barátja? Elegendő lesz-e majd teste melege, hogy a gyermeket felmelegítse?”

- Ha testem hűlni fog és a gyermeknek nem lesz mit ennie, sírni fog - mondta Anasztázia csendesen, amikor kijött a vízből elégedetlen sírása felébresztheti a tavaszba hajló természetet vagy annak egy részét, és akkor minden jó lesz. Majd felnevelik.

- A gondolataimat olvastad?
- Nem, csupán feltételeztem, hogy éppen erre gondolsz. Hiszen ez természetes, nem?
- Anasztázia, azt mondtad, hogy a szomszédos területeken rokonaid laknak. Nem segíthetnének neked?
- Nagyon elfoglaltak, és a munkájuktól nem lehet őket elvonni.
- Mondd, Anasztázia, ők mivel foglalkoznak? Mit csinálsz te egész nap, ha voltaképpen téged teljes mértékben kiszolgál a környező természet?
- Én... én próbálok segíteni a világokban élő embereknek, akiket ti kiskerttulajdonosoknak vagy kiskerteseknek neveztek.

ANASZTÁZIA KEDVENC KISKERTÉSEI

Anasztázia sokat és lelkesen mesélt nekem arról, hogy milyen lehetőségek nyílhatnak meg az olyan emberek előtt, akik a növényekkel kommunikálnak. Általában két témáról beszél különös elérzékenyüléssel, lelkesedéssel és szinte szerelemmel. Ez a gyermeknevelés és a kiskerttulajdonosok. Ha mindent el kellene mondanom, amit a kiskerttulajdonosokról mesélt, milyen jelentőséget tulajdonít nekik, akkor bizony egyenesen térdet kellene előttük hajtanunk. Tényleg. Anastázia úgy véli, hogy a kiskerttulajdonosok mentettek meg mindenkit az éhségtől, a lelkekben a jószág magvait vetik el, és nevelik a jövő társadalmát... Számba sem lehet venni, mi mindent még. Erről külön könyvet kellene írni. És ő ezt megpróbálja bebizonyítani, megindokolni:

- Tudod, a jelenkori társadalom, amelyben élsz, a kiskertekbe kiültetett növényekkel való kommunikáció révén sok mindent megérthet. Éppen a kiskertekben, ahol a kertecskéd minden ültetvényét ismered, nem úgy, mint az óriási, személytelenné változtatott nagy földeken, amelyeken élettelen gépszörnyetegek csúsznak-másznak. Az emberek jobban érzik magukat, ha saját kertjükben dolgoznak, ez sokaknak az életét is meghosszabbította. Jobbá válnak. És éppen a kiskerttulajdonosok idézhetik elő azt, hogy a társadalom felismeri a technokrata út végzetességét.

- Anastázia, bárhog is van ez, most nem lényeges. Mi közd neked mindehhez? Miben rejlik a te segítséged?

Megfogta kezemet és lehúzott a fűbe. Háton feküdtünk, széttártuk karjainkat, tenyerünkkel felfelé.

- Hunyd le szemed, engedd el magad, és próbáld meg elképzelni mindazt, amit mondok neked! Most sugarammal keresek valakit, akiket ti kiskerttulajdonosoknak neveztek.

Egy ideig hallgatott, majd csendesen beszélni kezdett:

- Egy idősebb asszony gézt tereget szét, amelyben uborkamagok vannak beáztatva. A magocskák jócskán megnőttek, látni a kis csírákat. Egy magocskát vett a kezébe. Tessék, itt van ni, megsúgtam neki, hogy a magocskákat nem szabad olyan sok vízbe áztatni, a csírák a kiültetésnél deformálódnak, és a víz, amit használ, sem teljesen alkalmas a táplálásra, a magocska megbetegszik. Az asszony gondolja, hogy minderre ő maga jött rá. Ez voltaképpen így is van', én csak egy picit segítettem neki, hogy ezt tudatosítsa. Most gondolatait közli másokkal is, elbeszéli a tapasztalatait másoknak is. És íme, így jött létre egy kis jótett.

Anasztázia elmesélte, hogy a tudatában á munka, pihenés és az emberek kölcsönös, egymáshoz és a növényekhez való viszonyának mindenféle helyzetét modellezi. Amikor az általa modellezett helyzet a legközelebb áll a valósághoz, létrejön a kontaktus, amelyben Anasztázia az adott embert láthatja, érezheti, mi a baja, mit érez. Az ilyen ember úgymond képébe lép és megosztja vele tudását. Anasztázia elmondta, hogy a növények az emberre reagálnak, szerethetik vagy utálhatják, egészségére kedvezően vagy károsan hathatnak:

- Itt is rengeteg dolgom van. A kiskertekkel foglalkozom. A kiskerttulajdonosok a telkecskéjükre, az ültetvényeikhez, vagyis gyermekeikhez mennek, ám sajnos kapcsolatuk még nem tudatos. Még nem erősíti őket e kapcsolat igaz rendeltetésének a világos tudatosítása.

Minden, de minden a Földön - minden egyes fűszál, minden kis rovar - az ember számára teremtetett, hogy az embert szolgálja, és ezért mindegyiknek megvan a maga szerepe és rendeltetése. Ezt a tényt a rengeteg gyógynövény is bizonyítja. De

az ember a ti világotokban minderről túl keveset tud ahhoz, hogy a neki felkínált lehetőséget teljes mértékben kihasználja.

Megkértem Anasztáziát, hogy mondjon valamilyen konkrét példát, azon mutassa be a kommunikáció hasznosságát, és úgy, hogy az egészet a gyakorlatban is ellenőrizni, látni és tudományos megfigyelés alapján bizonyítani lehessen. Anasztázia egy picit elgondolkodott, aztán hirtelen sugárzó arccal felkiáltott:

- Az én kiskertészeim, az én drága kiskertészeim! Ok majd mindent bebizonyítanak, megmutatnak, és a tudományotokat meg fogják döbbsenteni. Jaj, hát én erre korábban miért is nem gondoltam, miért is nem értettem?

Az éppen születendő gondolat féktelen örömet váltott ki belőle.

Anasztáziát általában sosem láttam gondterheltnek. Komolynak, ábrándozónak, valamire összpontosítónak igen, de leginkább örülni szokott valaminek. Most éppen határtalan öröme volt. Felugrott, összecsapta tenyereit, és az az érzésem támadt, mintha az erdőben világosabb lett volna. Az erdő felzúgott, s hirtelen a fák koronáinak suttogásával és a madarak énekével válaszolt neki. Anasztázia forogni kezdett, mintha táncolna. Aztán sugárzó arccal mellém huppant és azt mondta:

- Most majd el fogják hinni! És éppen ők, az én drága kiskerteseim lesznek azok. Ők majd mindent megmagyaráznak és bebizonyítanak nektek.

Megpróbáltam gyorsan visszarerelni őt a korábban megkezdett beszélgetés fonalához, és megjegyeztem:

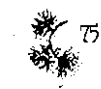
- Egyáltalán nem szükséges. Azt tudod, hogy minden bogár az ember számára lett teremtve, annak javát szolgálja, de hogy fognak ebben az olyan emberek hinni, akik undorral néznek a konyhaasztalon mászkáló svábbogarakra? Velük mi van? Talán a svábbogarak is az ember javát szolgálják?

- A svábbogarak - válaszolta Anasztázia - csakis piszkos asztalon mászkálnak, és pedig azért, hogy a bomlásban lévő, néha szabad szemmel láthatatlan ételmaradékokat összeszedjék, fel-

dolgozzák és az ártalmatlanná vált hulladékot valamilyen magányos helyre rakják le. Ha túl sokan vannak, hozz a házba egy békát! A feleslegesek rögtön el fognak tűnni.

Az pedig, amit Anasztázia a továbbiakban a kiskerteseknek ajánlott, valószínűleg ellentmond a növénytermesztés rudományának, nem is beszélve a kertekben és telkeken a különböző fajok termesztésénél alkalmazott és a gyakorlatban általánosan elfogadott szabályoknak. Bárhogy is van, állításai olyan grandiózusak, hogy mindenkinek, akinek lehetősége van rá, úgy vélem, megéri kipróbálni azokat, még ha nem is telke teljes területén, legalább annak egy részén - annál is inkább, mert a sikeren kívül semmi baj sem érheti. Ráadásul N. M. Prohorov, a biológiai tudományok kandidátusa kísérleteivel már sok mindent be is bizonyított abból, amit Anasztázia elmondott.

ANASZTÁZIA TANÁCSAIBÓL A NÖVÉNYI MAG – AZ EMBER ORVOSA

Anasztázia azt állítja:
- Minden egyes parányi kis magocska óriási mennyiségű kozmikus információt hordoz magában. Ezt az információtömeget, mennyiségét és pontosságát tekintve semmilyen mesterséges emberalkotta információval összehasonlítni nem lehet. Ezen információk segítségével a magocska pontosan, másodpercekre bontva tudja, mikor érkezett el az ébredése pillanata, mikor kell gyökeret eresztene, a földből kinőnie, milyen tápanyagokat kell felvennie onnan, hogyan kell felhasználnia az égitestek kisugárzását – a Napét, a Holdét, a csillagokét – tudja, mivé kell nőnie, milyen gyümölcsöt kell teremnie. A kitermelt gyümölcsök pedig az ember életének biztosítását hivatottak szolgálni. És ezek a termékek ténylegesen képesek – ráadásul jobban, mint a világ legjobb, emberi elme alkotta, akár jelenleg, akár a jövőben használatos gyógyszerei – az emberi szervezet bármilyen betegségével megküzdeni és ellenállni. Ám ahhoz, hogy ez így legyen, a magocskának ismernie kell az ember szervezetét. Ismernie kell azt azért, hogy a növekedése során a termést feltölthesse az adott ember gyógyításához, betegségéhez nélkülözhetetlen arányban felveendő tápanyagokkal, feltéve, hogy a betegség már folyamatban van, vagy az emberben megvan rá a hajlam, az adottság.

Ahhoz hogy az ember kertjében vagy telkén termesztett uborka, paradicsom vagy akármilyen más növény magjában meglegyen ez az információ, feltétlenül szükséges elvégezni a következőket:

A kiültetés előtt vegyünk számba egy vagy több pici, be nem áztatott magot, s tartsuk a magocskákat nyelvünk alatt, legalább kilenc percig.

Aztán vegyük a magokat két tenyerünk közé és tartsuk azokat így harminc másodpercig. Míg a magvacskákat a két tenyerünk között tartjuk, fontos telkünk azon pontján mezítláb állnunk, ahol majd megtörténik az ültetés.

Ezután nyissuk ki tenyerünk és a rajtuk nyugvó magocskákat emeljük óvatosan ajkunkhoz. Ekkor tüdőnkéből leheljük ki rájuk a levegőt. Lélegzetünkkel melegítsük fel a magocskákat, hogy a parányi magocska megismerje mindazt, ami bennünk van.

Ezután tartsuk még a magocskákat harminc másodpercig széttárt tenyerünkön, és mutassuk be őket az égbolton levő égitesteknek. Így a magocska megállapítja feléledésének pillanatát. Ebben majd az összes bolygó segíteni fogja! És miattunk, értünk megajándékozzák a csírákat a szükséges fényvel.

Ezután a magocskákat beültethetjük a földbe. Semmilyen esetben nem szabad rögtön öntözni, nehogy a víz a magocskáról lemossa a nyálat, amit tőlünk kapott, és a már belőle és a helyzetből nyert információkat, melyeket a magocska magába szívott. Három teljes nap elmúltával azonban az elültetett magokat meg lehet öntözni.

Feltétlenül szükséges, hogy minden zöldségféle kiültetése a megfelelő napon történjék (ami az ember számára már hozzáférhető a lunáris kalendáriumok révén). A túl korai kiültetés az öntözés mellőzése mellett távolról sem olyan veszélyes, mint a késői.

Nem szükséges az összes dudvát rögtön eltávolítani a már kicsírázott és a földből kibukkant növényke körül. Fontos a különböző fajták közül legalább egyet meghagyni. A dudvát le lehet vágni..;

Anasztázia szavai szerint a magocska az emberről nyert információkat ily módon magába fogadja, és termése növekedé-

sének folyamatában a maximális módon fogja majd a világegyetemből és a Földből azokat az energiákat felvenni, melyek éppen annak az embernek szükségesek, aki azt így elültette. Az összes dudvát azért nem lehet eltávolítani, mert nekik is megvan a maguk küldetése. Vannak olyanok, melyek védik a növényt a betegségektől, mások meg kiegészítő információkkal látják el azt. A növény növekedése során feltétlenül szükséges a növényvel kommunikálni, elmenni hozzá, és megérinteni azt, még akkor is, ha erre a növény növekedése alatt csupán egyetlenegyszer kerülne is sor.

Anasztázia azt állította, hogy az olyan növények termése, melyek ily módon ültetett magokból keltek ki, és azokat az ember elfogyasztotta, képes az embert bármilyen betegségéből teljes mértékben kigyógyítani, a szervezet öregedését jelentős mértékben késleltetni, káros szenvedélyeitől megszabadítani, értelmi képességeit a többszörösére növelni és lelki békét adni neki. A termésnek akkor a legnagyobb a hatása, ha a szüret utáni közvetlen három napon belül elfogyasztásra kerül.

A fent említett folyamatokat szükséges több, a telken kiültetett növényfajtaival megismételni.

Viszont nem feltétlenül szükséges minden egyes sor uborkát, paradicsomot stb. ily módon ültetni, elég csupán néhány bokrot.

A bemutatott módon termesztett növények termése az azonos fajtájú növények termésétől nem csupán ízében, zamatában fog különbözni. Ha elemeznénk azokat, kiderülne, hogy a tápanyagok arányai is másnyelvenek lesznek, mint a fajtáját tekintve vele azonos növény termésének tápanyagarányai.

A palánták kiültetésénél feltétlenül szükséges a földet a kiásott lyukban kézzel megnyomogatni és mezítláb, lábujjainkkal megtaposni, majd végezetül a lyukba beleköpni. Amikor megkérdeztem, hogy miért éppen lábbal kell taposni, Anastázia elmagyarázta, hogy a láb izzadása által olyan anyagok távoznak a testből (valószínűleg mérgező anyagok), melyek tartalmazzák a

szervezet betegségeiről szóló információkat. Ezeket az információkat a palánták kapják meg. Ok viszont továbbadják azokat a terméseknek, melyek képesek lesznek a betegségekkel harcba szállni. Anasztázia azt tanácsolta, hogy időről időre járjunk kertünkben mezítláb.

- Milyen növényfajokat szükséges termesztetni? - kérdeztem.

- Elég azokat a fajokat, melyek a kettek többségében nőnek: málna, ribizli, köszméte, uborka, paradicsom, eper, bármilyen almafa. Nagyon jó, ha van köztük meggy vagy cseresznye és persze virágok. Az ágyas nagysága, ahová ezek a fajok ki vannak ültetve, nem bír nagy jelentőséggel.

A fontos fajokhoz, melyek nélkül nehéz elképzelni a telek teljes energetikai mikroklímáját, tartoznak még olyanok, mint a napraforgó (legalább egy), továbbá elkerülhetetlenül be kell vetni gabonafélékkel (rozs, búza) úgy másfél-két négyzetmétert és abszolút feltétlenül meg kell hagyni egy, minimum két négyzetméter területnyi szigetecskét különböző növények részére. Ezt a kis szigetet nem szabad mesterségesen bevetni: eredeti, természetes állapotában kell meghagyni azt, és esetleg, ha telken nincsenek különböző, természetesen maguktól növekvő növények, szükséges az erdőből gyepetglákat hozni és azok segítségével kell egy ilyen kis szigetet létrehozni.

Megkérdeztem Anasztáziát, hogy vajon feltétlenül szükséges-e a telken azokat a fajokat kiültetni, melyeket Ő a szükségesek közé sorol, vajon nem lenne-e elegendő, ha az ilyen növények a kerítésünk mellett, illetve tőle nem távol nőnek. Az alábbi választ kaptam:

- Jelentősége nem csupán a különböző kiültetett növények fajtáinak van, hanem kiültetésük módjának is, a velük folytatott közvetlen kommunikációnak, mely által az információtelettség létrejön. Már beszéltem neked a kiültetés egyik módjáról - ez a legfontosabb. A legfőbb az, hogy a téged körülvevő természet darabkája rólad szóló információkkal telítődjék. A

gyógyhatás, sőt a szervezeted életképességének a biztosítása csak és csupán így lesz jelentősen nagyobb, mint a hagyományosan termesztett növények termésének hatása. A „vadon” növény természetben/ahogy ti mondjátok - jóllehet egyáltalán nem vadon növény, csupán ismeretlen számotokra - rengeteg olyan növény van, melyek segítségével minden, de minden létező betegséget ki lehet gyógyítani. Ezek a növények éppen erre lettek teremtve, ám az ember abbéli képességét, hogy felismerje azokat, teljesen vagy már részben elvesztette.

Elmeséltem Anasztáziának, hogy számos speciális gyógyszertárunk van, melyek különböző gyógynövényeket forgalmaznak, és olyan orvosaink, természetgyógyászaink, akik hivatásukból kiindulva gyógynövényekkel gyógyítanak, mire ő ezt válaszolta:

- Az embernek egyetlen orvosa van - a saját szervezete. Régebben, a kezdet kezdetén az embernek még megvolt a képessége, hogy tudja, mikor, milyen gyógynövényt kell használnia. Tudta, hogyan kell étkeznie és lélegeznie. A szervezeted képes a betegségeket elhárítani, még mielőtt az megjelenik a testedben, még mielőtt külsőleg megmutatkozik. Senki sem helyettesítheti szervezetedet, mert ő a te legjobb orvosod, melyet Isten csak neked, kizárólag neked adott. Én azt magyarázom neked, hogyan lehet szervezetednek lehetőséget adni arra, hogy javadat szolgálja.

Az összehangolt kölcsönhatások kerted növényvilágával gyógyítani fognak téged, önállóan felállítják a pontos diagnózist, törődni fognak veled, és elkészítik a te gyógyszeredet, a számodra leghatásosabbat.

KIT CSÍPNEK MEG A MÉHEK?

Minden egyes telken szükséges legalább egy méhcsaládot tartani – mondta Anasztázia. Elmondtam neki, hogy nálunk csak kevesen képesek méhészettel foglalkozni. Erre a foglalkozásra az emberek speciális iskolákban készülnek fel, jóllehet nem mindig sikeresen.

Erre Anasztázia így válaszolt:

– Nagyon sok minden, amit a méhcsaládok életének biztosítása érdekében tesznek, káros. Az utóbbi évezredben a világon csupán két ember tudott egy kicsit ehhez az egyedi élő mechanizmushoz közelíteni.

– Ki ez a két ember?

– Két szerzetes, és a szentek seregébe tartoznak. Róluk könyveitekben olvashatsz, melyek a kolostorok archívumaiban találhatóak.

– Nocsak, nocsak, Anasztázia, egyházi irodalmat olvasol? Hol, mikor? Hiszen egyetlen könyved sincs!

– Nincs könyvre szükségem. Sokkal tökéletesebb módon jutok információkhoz.

– Milyen módon? Megint rébuszokban beszélsz. Hiszen megígérted, hogy nem lesz sem misztikum, sem fantasztikum.

– Majd egyszer elmesélem, megpróbállak rá megtanítani, hiszen oly egyszerű és természetes.

– Jó. Rendben van. Akkor tehát hogyan kell tartani méheket a telken?

– Egyszerűen fészket kell nekik csinálni, olyat, amelyben természetes körülmények között laknak, ez az egész. A további

munka csupán annyiban rejlik, hogy el kell a méhektől venni mézük egy részét (a viasz és más, az ember számára nagyon fontos anyagok részét), melyeket a méhek készítenek.

- Tudod, Anasztázia, ez egyáltalán nem is olyan egyszerű. Ugyan ki tudja, hogy voltaképpen hogyan is" kell egy ilyen természetes fészeknek kinéznie. Ha azonban elmondanád, hogyan kell azt a számunkra fellelhető anyagok felhasználásával elkészíteni, akkor minden bizonnyal megvalósítható lenne.

- Rendben van - mosolyodott el Anasztázia. - Akkor várnod kell egy picit. Most ki kell modelleznem, vagyis meg kell néz-, nem, mi is lehet általában a mai emberek keze ügyében.

- Na és azt is nézd meg, hová kell azt állítani, hogy ne rontsa a kilátást - fűztem még hozzá.

- Megpróbálom.

Anasztázia lefeküdt a föbbe, ahogy azt korábban már többször megtette, amikor modellezte saját, pontosabban a mi élethelyzeteinket, de ezúttal tüzetesen megfigyeltem. A föben feküdt, karjait széttárta, tenyereit fölfelé fordította. Ujjait félig behajtva tartotta, úgy, hogy azok végei szintén fölfelé nézzenek.

Az ujjai eleinte egy picit mozogtak, majd egészen megdermedtek.

Szemeit lehunyta. Teste elernyed. Az arca előbb szinte elernyed, majd mintha átfutott volna rajta valamilyen érzet vagy érzés árnyéka.

Később elmagyarázta, hogy a „távolbalátást” minden ember ismeri, akit bizonyos módon neveltek.

A méhkaptárról pedig a következőket mondta el Anasztázia: Vehetsz egy rönköt is és kiszedheted a belét, megnagyobbíthatod vagy készítheted lombos fák deszkáiból is. A deszkák vastagsága legalább 6 cm legyen, hosszúságuk legalább 1 m 20 cm, a kaptár belső térfogata pedig 40 x 40 cm. A sarok belső kapcsolásához merevítő háromszögeket kell készíteni, hogy a kaptár domború legyen. Ezeket a háromszögeket finoman be

is lehet ragasztani, de a méhek amúgy is megerősítik. A fedelét ugyanolyan vastagságú fával szorosán le kell zárni, míg az alja nyitható kell hogy legyen. Ezért a deszkát úgy kell kialakítani, hogy csatlakoztatható legyen, és meg kell erősíteni fűvel vagy ronggyal. A ruhaanyagnak takarnia kell a kaptár egész alját. A négy kapocs egyikének teljes hosszában 1,5 cm magas lyukakat kell készíteni, melyeknek 30 cm-re a nyíló oldaltól kell végződnieük. *O*

Az ilyen kaptárt a kertben 20-25 cm magas rönkre állítva el lehet helyezni úgy, hogy nyílásai dél felé nézzenek. Ám jobb azt az eresz alá állítani. Így majd rajzáskor az ember sem lesz a méhek útjában, és a méhek sem fogják az embert bosszantani.

A kaptárnak merőlegesen, kb. 20-30° szögben megdőlvé kell állnia.

A nyíló oldalnak lenn kell maradnia. A kaptárt a padlásra is lehet helyezni, de ilyen esetben biztosítani kell a jó levegőzést.

A legjobb azonban a ház déli oldalára, az eresz alá, vagy egyenesen arra rögzíteni azt. De nem szabad megfelekedezni arról, hogy a kaptár megközelíthető legyen, mert a mézzel teli lépek egy részét el kell távolítani.

A kaptár fölé a nap ellen kis tetőt kell készíteni. A kaptárt sík lapra kell állítani. Minden egyes kaptárnak fedele kell hogy legyen. Télre a kaptárt hőszigetelni is lehet.

Itt megjegyeztem, hogy az ilyen kaptár elég nehéz lesz, és az árnyékot adó kis tető és a talapzat csúfíthatják a ház kinézetét. Mit lehet ilyen esetben tenni? Kicsit meglepetten rám nézett, majd azt mondta:

- A gond ott van, hogy méhészeitek munkafolyamatai nem teljesen helytállóak. A nagypapa mesélt erről. A mostani méhészek mindenféle kaptárformát alakítottak ki, ám mindegyik feltétele az ember állandó beavatkozása a méhkaptár életébe. Áthelyezik a lépek rájáit, télen máshová költöztetik a kaptárokat, és ezt bizony nem szabad.

A méhek a lépeket egymástól szigorúan meghatározott távolságban képezik, előre kialakítják a levegőzés és az ellenség-től való védelem rendszerét^ ezért minden önkényes beavatkozás zavarja a rendszert. Ahelyett ugyanis, hogy mézet szedjenek és táplálják a csöppségeket, az ember alkotta hibákat kell javítaniuk.

Természetes feltételek mellett a méhek faodvakban élnek és játszva megbirkóznak minden gonddal. Elmagyaráztam neked, hogyan lehet a természetesekhez a leginkább hasonlító körülményeket létrehozni. A méhek létezése a kertben rendkívül hasznos. A leghatékonyabban a növények porzását - termékenységüket növelve - éppen a méhek végzik. Ezt persze jól tudjátok magatok is.

De valószínűleg nem tudjátok azt, hogy hosszú fullánkjaikkal a növényeken pontosan azokat a csatornákat nyitják ki, melyeken keresztül éppen az égitestektől visszaverődő kiegészítő információk nyerhetők - azok, melyekre a növények és következésképpen az emberek számára is fontosak.

- Na de a méhek megcsípi az embereket. Miféle kikapcsolódás az, ha az ember a kertjében állandó félelemben él?

- A méhek akkor csípi, amikor maga az ember agresszíven viszonyul hozzájuk, hadonászik, megfutamodik előlük, lelkében nagyon haragos, nem feltétlenül éppen a méhekre, hanem úgy általában, bárkire. Ezt a méhek megérik és nem viselik el a sötét érzések kisugárzását. A méhek a test éppen ama részeit csípi, ahol az ember valamely belső megbetegedett szervéhez vezető végződés található, és azt a helyet, ahol az ember védelmét szolgáló burok megrongálódott, illetve más hibák vannak.

Tudjátok, hogy milyen hatásosan tudják a méhek azt a betegséget gyógyítani, amelyet ti ischiásznak neveztek? Jóllehet ez távolról sem az egyedüli dolog, amire képesek.

Bár ha mindenről beszélnünk kellene, ráadásul be is kellene mindent bizonyítani, ahogy azt te akarod, akkor bizony nem

három napig kellene maradnod nálam, hanem jó néhány hétig. Nálatok sokat beszélnek a ménekről, csupán a tenyésztésükkel összefüggésben említettem meg egypár jobbitást, és hidd el, kérlek, ezek igazán lényegesek. Egy ilyen kaptárba családot telepíteni nagyon egyszerű. A kaptár elé egy darabka viaszt, mézet adó virágot helyezel, és elészórsz egy méhrajt. Nem kell hozzá semmilyen erre a célra szánt rámát és lépet készíteni. Később, amikor a méhcsaládok már több szomszédos telken fognak élni, a méhek maguk fognak sokasodni, rajzani és elfoglalják az üres kaptárokat.

- És hogyan kell a mézet begyűjteni?

- A kaptár alsó fedelét kell kinyitni és a függő lépekből le-törni, a mézből és a virágporból elvenni. De nem szabad telhetetlennek lenni, feltétlenül szükséges, hogy a méneknek a méz egy része megmaradjon.

JÓ REGGELT, HAJNAL!

Anasztázia reggeli toalettjét a kiskertes feltételekhez és adottságokhoz igazította: Reggelente, ha lehet, a legjobb napkeltekor, ki kell mezítláb menni a kertbe, azokhoz a növényekhez, melyekhez éppen szívünk húz. Meg lehet őket érinteni, simogatni. De ezt nem szabad valamiféle megszabott forgatókönyv vagy szigorúan nap mint nap betartott rítus szerint végezni, hanem úgy, ahogy éppen tetszik, ahogy óhajunk, vonzódásunk éppen hozza. Ezt azonban még mosakodás előtt kell elvégezni. Így a növények fogják még érezni azoknak az anyagoknak az illatát, szagát, melyek a szervezetből a bőr pórusain keresztül távoznak. Ha meleg van, és van kertünkben legalább egy szeletnyi föld, ahol fű nő, és kívánatos, hogy ilyen legyen, feküdjünk rá, és három-négy percre nyújtózzunk rajta nagyokat. Ha közben valamilyen bogár mászik testünkre, ne zavarjuk el. A sok kis bogár megnyitja, tisztogatja a bőrünk pórusait. Rendszerint azok a pórusok dugulnak el, melyeken keresztül a mérgező anyagok távoznak, melyek különböző belső nyavalyákat hoznak ki bőrünk felszínére, lehetőséget adva az embernek, hogy lemossa azokat. Ha kertünkben van valamilyen víztartály, feltétlenül fürödjünk meg. Ha nincs, akkor öntözzük le magunkat vízzel. Közben szükséges mezítláb a fűvön a növényágyasok közelében állnunk. Még jobb viszont az ágyasok közé, például egyik reggel a málnabokrok mellé, másnap pedig a ribizlibokrok mellé. A reggeli mosakodás után nem kell azonnal megtörülköznünk. A vízcseppeket testünkről töröljük le tenyerünkkel, majd tenyerünkről rázzuk azokat szét a bennünket körülvevő

növényekre. Ezután el lehet végezni az olyan reggeli tisztálkodási műveleteket, melyekhez hozzászoktunk.

MIELŐTT NYUGOVÓRA TÉRNÉNK

Este, elalvás előtt, feltétlenül mossunk lábat, és a vízbe tegyünk (néhány csepp) labodát vagy csalánt. Lehet azonban ezt is, azt is, de ne használjunk szappant vagy sampont. A vizet, melyben lábunkat mostuk, öntsük ki az ágyasokra. Ezután, ha ez elkerülhetetlen, megmoshatjuk lábunkat szappannal is. Ez az esti tisztálkodás két okból is fontos. A láb izzadásával távoznak a testből a mérgező anyagok is, kiviszik a szervezetből annak belső nyavalyáit és ezért feltétlenül szükséges ezeket az anyagokat lemosni, hogy a pórusok megtisztuljanak. A labodából és a csalánból származó lé ezt jótékonyan fogja elősegíteni. Azzal, hogy a lábvizet az ágyasokra öntjük, a mikroorganizmusoknak és a növényeknek mindenkori állapotunkról adunk naprakész információt. Ez szintén nagyon fontos.

A látható és láthatatlan világ, mely körülvesz bennünket – csupán ha ezeket az információkat kapta is meg –, akkor is képes a világegyetemből és a Földből mindazt előállítani, ami szervezetünk normális működéséhez fontos.

A BELSŐ HANG

Még szerettem volna tudni, hogy Anasztázia mit szól a táplálkozáshoz. Ő maga nagyon sajtószerű módon táplálkozik. Megkérdeztem:

- Anasztázia, mondd csak, szerinted hogy kell az embernek táplálkoznia, mit kell ennie, mikor, naponta hányszor, milyen mennyiségben? E kérdésnek nálunk sok figyelmet szentelnek, óriási mennyiségű irodalom létezik róla, a gyógyító táplálkozást elősegítő receptek, fogyókúrák vannak.

- Az ember életmódját az elműszakiasodott világ feltételei között nehéz másképpen elképzelni. A világ sötét erői egész idő alatt azon vannak, hogy a még létező természetes mechanizmust, mely az embernek a kezdet kezdetén adatott, a saját mesterséges, rendkívül bonyolult rendszerére cserélje fel, mely az emberi természetnek ellentmond.

Megkértem Anasztáziát, hogy konkrétan és érthetőbben beszéljen, filozófiai elmélkedései nélkül, mire ő így folytatta:

- Értsd meg, hogy arra a kérdésre, hogy mikor, milyen mennyiségben kell az embernek ennie, senki sem tud jobban válaszolni, mint maga az adott ember szervezete. Az éhség, a szomjúság érzete a természet által azért adatott, hogy minden egyes embernek külön-külön jelezze, mikor kell táplálékot magához vennie. Pontosan ez a pillanat lesz minden ember számára külön-külön a legmegfelelőbb. A technokrata világ képtelen az embernek biztosítani azt, hogy éhségét vagy szomját a szervezete által jelzett pillanatban elégítse ki, ezért az embert úgy mond sablonba kényszerítette, s ezt az ember ráadásul egyfajta célirányossággal próbálja indokolni, mely csupán te-

he tétlenségből eredő feltételek rendszere. Csak gondolj bele: van olyan ember, aki délig mást sem csinál, csak ül, egyáltalán nem fejt ki semmilyen energiát, a másik pedig valamilyen testi munkát végez, vagy annyit lótt-fut, hogy Ömlik róla a veríték, közben az energia tízszeresét használja föl - mégis ugyanabban az időben kell étkezniük. Az embernek abban a pillanatban kell táplálékot fogyasztania, amikor azt neki saját szervezete tanácsolja, más tanácsadója nem lehet. Én megértem, hogy létezésetek körülményei között ez voltaképpen teljesen lehetetlen, de az olyan emberek számára, akik saját telkükön, kertecskéjükben vannak, ott is laknak, élnek, az ilyen lehetőség adott, ki is kell használni azt, minden mesterséges, ennek ellentmondó irányelvet pedig visszautasítani. Ugyanezt mondhatom válaszként arra a kérdéssre, hogy az embernek mit kell ennie. Tehát azt, ami az adott pillanatban van, vagyis ami úgy mond „kezünk ügyében van”. Az ember szervezete maga fogja kiválasztani a neki megfelelőt. A renthagyó ételek közül a következőt ajánlhatom: ha lakhelyed mellett vannak állatok (macska, kutya), tüzetesen figyeljétek meg őket. Az állatok időről időre kiválasztanak valamilyen növényfajtát és megeszik azt. Ha nem is sokat, de időnként néhány ilyen fűszálat le kell tépni és táplálékunkhoz adni. Egyáltalán nem szükséges ezt azonban naponta megtenni. Elég, ha hetente egyszer-kétszer teszünk így. Úgyszintén nélkülözhetetlenül fontos gabonafélék kalászait saját magunknak gyűjtögetnünk, megőrölnünk, majd belőle lisztet készítenünk és kenyeret sütnünk. Ez rendkívül fontos. Az az ember, aki - még ha nem is többször, de legalább évente egyszer vagy kétszer - ilyen kenyeret fogyaszt, olyan energiaforrásból merít, mely képes arra, hogy belső, lelki erőit aktivizálja és testi állapotát jelentős mértékben befolyásolja, lelkét megnyugtassa. Az ilyen kenyérből megkínálhatjuk hozzátartozóinkat is, szóval a hozzánk közel álló embereket. A kenyér kedvező hatása - ha azt őszintén, jó szívvel adjuk - rajtuk is meg fog nyilvánulni. Az ember egészségére nagyon jó hatással van, ha

a nyár folyamán, még ha csupán egyetlenegyszer is, ám teljes három napon át csupán azt eszik, ami a kertecskéjében megte-rem, s hozzá kenyeret, napraforgóolajat és a lehető legkevesebb sót fogyaszt.

Már elmondtam, hogyan táplálkozik Anasztázia. Még akkor is, amikor mindezt mesélte, hol ilyen, hol olyan növénykét tépett le, és kezdte azt rágni, és nekem is adott belőle. Úgy döntöttem, megkóstolom. Nem tett rám különösebb hatást, de nem ébresztett bennem undort sem. Anasztázia szervezetének táplálkozását és létének biztosítását a természetre bízta, és sosem köti le figyelmét, mert elméje más gondolatokkal foglalatalkodik. Mindamellet az egészség külső, testi szépségének elidegeníthetetlen részét képezi. Anasztázia állítása szerint az olyan ember szervezete számára, akinek hasonló kapcsolata van kertje növényi világával és földjével, adott a lehetőség, hogy minden, de minden testi nyavalyától megszabaduljon.

Maga a betegség, mint olyan, azt a tényt bizonyítja, hogy az ember távolodik a természet mechanizmusaitól, melyek arra hivatottak, hogy ügyeljenek egészségére és biztosítsák létét. És nekik, illetve e mechanizmusoknak nem jelent semmilyen gondot bármilyen betegséggel felvenni a harcot, mert létezésük ténye éppen ebben rejlik. A haszon, melyet az az ember nyerhet, aki a természet világának az őt körülvevő kicsiny részével információs kontaktust létesített, jelentős mértékben nagyobb, mint a harc a betegségek ellen.

ALUDJUNK SAJÁT CSILLAGUNK ALATT

Már említettem, milyen lelkesedéssel beszél Anasztázia a növényekről és azokról az emberekről, akik kommunikálnak velük. Azt gondoltam, hogy ő - lévén, hogy a természetben él - csupán a természetet tanulmányozta át jól, de információi, tudása az égitestek elrendezéséről is van. Anasztázia úgymond érzi azokat. Tessék, ítéljék meg maguk abból, amit az alvásról a csillagos égbolt alatt mondott.

- A növények, amikor egy adott emberről információt kapnak, kapcsolatot létesítenek a világegyetem erőivel, információt cserélnek velük, jóllehet csupán közvetítői szerepük van, és szűkre szabott feladatot teljesítenek, mely a testhez és a lélek némely szintjéhez kötődik. Sosem vesznek részt semmilyen olyan bonyolult folyamatban, amely bolygónk állat- és növényvilágában csupán az emberi elmére, az emberi lét szintjeire jellemző. A létesített információcsere az ember számára azonban lehetővé teszi azt, ami csupán neki adatott meg egyedül - kapcsolatba lépni a világegyetem „Szellemével”, pontosabban információt nyerni belőle. Egy egyáltalán nem bonyolult eljárás lehetővé teszi, hogy ez megtörténjék, és az ember annak áldásos hatását megérezze.

Anasztázia ezt így magyarázta el:

- Egy éjszaka, amikor az időjárási viszonyok ezt megengedik, vessük meg fekvőhelyünk a csillagos ég alatt. Ágyunkat feltétlenül helyezük el úgy, hogy málna, ribizlibokrok vagy gabonafélék közelében legyen. Feltétlen egyedül kell lennünk. Feküdjünk ágyunkon, arcunkat fordítsuk a csillagos égbolt felé

és szemünket ne hunyjuk azonnal le! Szemünkkel és gondolatainkkal bolyongjunk, barangoljunk be az égbolt csillagait! Ne erőlkdjünk mindenáron gondolkodni róluk! Lazítsunk, gondolataink legyenek könnyűek és szabadok. Kezdetben próbáljunk a számunkra legláthatóbb, megfigyelhetőbb égitestekre gondolni, aztán álmodozhatunk a számunkra legtitkosabb, legőrzöttebb dolgokról, a hozzánk közel álló emberekről, azokról akiknek jót kívánunk! Ne próbáljunk e pillanatokban valamilyen megtorlásra gondolni vagy valakinek rosszat kívánni! Ugyanis a hatás lehet számunkra kedvezőtlen. Ez az egyszerű folyamat az agyunkban számos szunnyadó sejt közül néhányat felébreszt, melyek az ember élete során zömmel nem is ébrednek föl. A világegyetem erői velünk lesznek és segítenek majd, hogy hihetetlenül fényes álmaink legyenek, lelki megnyugvást találjunk, hozzátartozóinkkal kedvező hullámhosszon vibráló kapcsolatokra hangolódjunk, irántuk való szeretetünket hatványozzuk vagy kiváltsuk. Ezt a folyamatot nagyon fontos többször elvégezni. De hatásossá csupán ott válik igazán, ahol folyamatos és állandó kapcsolatban vagyunk a természettel. S ezt már másnap reggel érezni is fogjuk. Különösen fontos ezt minden évben születésnapunk előestéjén elvégezni. Hosszan tartana - és itt ezt különben sem fontos elmagyarázni -, hogyan működik az egész mechanizmus. A magyarázatot részben el sem hinnéd, részben pedig meg sem értenéd. Jóval könnyebben és rövidebben lehet majd róla talán azokkal beszélned, akik ezt kipróbálják és hatását saját magukon érzik meg, mert a nyert és a „tapasztalat által hitelesített” információ lehetővé teszi, hogy az ember jobban felfogja, megértse mindazt, ami a továbbiakban hozzá érkezik.

GYERMEKÜNK SEGÍTŐTÁRSA ÉS NEVELŐJE

A mikor Anasztáziának feltettem a kérdést, hogy hogyan járulhat hozzá gyermekünk neveléséhez telkünk földje a kiültetett növényekkel – még ha azok kimondottan különleges módon lettek is kiültetve, és kapcsolatban vannak az emberrel –, azt vártam, hogy olyasféle választ kapok tőle, hogy a gyermeket rá kell vezetni a természet szeretetére, meg kell rá tanítani. Tévedtem. Az, amit mondott, egyszerűségével megrázó volt, ugyanakkor mélységes filozófiai értelme volt.

– A természet, a Világegyetem Szelleme úgy rendezte el, hogy minden új ember úgy szülessen, mint egy uralkodó, mint egy cár. Az angyalokhoz hasonlít – tiszta és szeplőtelen. A még nyitott lány koponya befogadja a világegyetemből érkező információk hatalmas áramlatait. Minden egyes újonnan született ember képességei lehetővé teszik, hogy a világegyetem legokosabb teremtményévé váljon, hasonlóvá Isten képmásához. Egyáltalán nincs szüksége hosszú időre ahhoz, hogy szüleit örömmel és boldogsággal ajándékozza meg. Az az idő, amely alatt tudatosítja a világegyetem mibenlétét és azon belül az emberi lét értelmét, az egy kilenc évet felölelő időtartam. És minden, amire neki ehhez szüksége van, már adva van. Csak a szülőknek nem szabad a gyerek természetes, valós világképét eltorzítaniuk, a gyermeket a világegyetem legtökéletesebb teremtményeitől elválasztaniuk és elidegeníteniük. Ezt azonban a szülőknek a technokrata társadalom nem engedi meg. Vajon mit fog át a kisdéd első tudatos pillantásával? A plafont, kiságya szélét;

rongyokat, falakat: egy mesterséges, a technokrata társadalom által létrehozott világ jelzőit és értékeit. És e világban anyját, annak melleit. „Lehet, hogy ennek így kell lennie” - gondolja magában. Mosolygó szülei pedig, mint becses ékszereket, mindenféle rikácsoló, utálatos hangokat kiadó tárgyakat, játékokat raknak elé. Minek? Sokáig fog még rajra töprengeni, hogy miért is rikácsolnak és nyivákolnak. Megpróbálja majd mindezt tudatával és tudatalattijával megérteni. Majd ugyanezek a mosolygó szülők rongyokkal fogják őt összekötözni - kényelmetlenül érzi magát. Megpróbálja kiszabadítani magát, mindhiába! Tiltakozásának egyetlen módja - a sírás. A tiltakozás kiáltásai, könyörgés a segítségért, a felháborodás kiáltásai. Tiltakozása jelülül sír, segítségért könyörög, felháborodásában toporzékol. E pillanatban az angyal és uralkodó koldussá, alamizsnáért könyörgő rabszolgává válik.

A gyermek elé a mesterséges világ jelzőit rakják, egyiket a másik után. O, minő boldogság - új játék, új ruhácska, s mindez azt a képzetet ébreszti, mintha ezek a tárgyak lennének a legfontosabbak abban a világban, ahová érkezett. Hozzá pedig -jóllehet még apróka, mégis a világegyetem legtökéletesebb lénye - selypítve gügyögnek, ami azt bizonyítja, hogy úgy viselkednek vele, mintha egy nem teljes értékű teremtmény lenne, és ráadásul azokban az intézményekben, ahol - amint azt gondolják - oktatás folyik, újra csak a mesterséges világ vívmányairól beszélnek neki. A kilenc év alatt a természet létezésével csupán röpke érintést tesznek lehetővé, mintha a természet csak adaléka lenne valami másnak, ami ennél fontosabb és ami mesterségesen lett előállítva. És az emberek zöme élete végéig nem képes felismerni az igazságot. Úgy látszik, hogy az az egyszerű kérdés, hogy „mi az élet értelme” - megválaszolatlan marad.

Pedig az élet értelme az Igazságban, az, Örömben és a Szeretetben rejlik. Az a kilencéves gyermek, aki természetes világban nevelkedik, a világegyetem ismeretében sokkal nagyobb

pontosággal rendelkeznek, mint világotok tudományos intézményei és sok, a társadalom által elismert tudós.

- Állj, Anasztázia, te most minden bizonnyal olyan természetismeretre gondolsz, amit a gyermek akkor szerez, ha élete úgy folyik, mint a tiéd. Ebben egyet tudok veled érteni. De hiszen a jelenkori ember - hogy ez jó-e vagy sem, más lapra tartozik, ám mégis arra'kényszerül, hogy a mi, éppen a mi - ahogyan te nevezed - technokrata társadalmunkban éljen. Az az ember, aki olyan nevelésben részesül, ahogyan azt te javasolod, a természetet fogja ugyan ismerni, más téren azonban teljesen diletánsnak fog bizonyulni. Hiszen itt vannak még az olyan tudományok is, mint a matematika, a fizika, a kémia, egyszerűen az élet ismerete, társadalmi megnyilvánulásainak az ismerete.

- Az olyan gyermek számára, aki- a megfelelő időben megismerte a világegyetem lényegét, mindez voltaképpen semmiség. Ha majd akarni fogja és szükségesnek fogja érezni, hogy valamelyik tudomány területén megnyilvánuljon, játszva le fogja körözni az összes többi gyermeket..

- Csak úgy, ripsz-ropsz?

- A technokrata társadalom embere még nem alkotott semmi olyat, ami ne lenne meg a természetben. Még a legtökéletesebb emberalkotta mechanizmusok is csupán száználmas utánezatai annak, ami a természetben már létezik

- Jó, rendben van, elfogadom, de megígérted, hogy elmagyarázod, hogyan lehet a mi körülményeink között gyereket nevelni, annak képességeit fejleszteni. De beszélj róla érthetően, mutasd be konkrét példákön!

- Megpróbálok konkrét példákat találni - válaszolta Anasztázia. - Már modelleztem ilyen helyzeteket és megpróbáltam egy családnak megszúgni, mit kell tenniük, de sehogy sem tudják megérteni az egészet a lényegét és képtelenek gyermeküknek kérdést feltenni... Ezeknek a szülőknek rendkívül tiszta, tehetséges gyermekük született, nagyon sok hasznot hozhatna a Földön élő embereknek, de... A szülők a hétvégi házukba

magukkal viszik hároméves gyermeküket és magukkal viszik annak kedvenc játékait is. Mesterséges játékokat, melyek kiszorítják helyükről a világegyetem igazságbeli prioritásait. Ó, bárcsak ne tennék ezt!... Hiszen a gyermeket valami mással, sokkal érdekesebb dologgal is el lehet foglalni, és lekötni, minc az emberalkotta mesterséges tárgyakkal való értelmetlen és ráadásul ártalmas kommunikáció. Mindenekelőtt kérjük meg a gyereket, hogy segítsen nekünk, de tegyük ezt teljes komolysággal, ne gügyögjünk, ne selypítsünk, amikor vele beszélünk, már azért se, mert ő valóban segíteni fog nekünk.

Ha kiültetést végzünk, kérjük meg, hogy tartsa a kiültetéshez előkészített magocskákat vagy gereblyélje el az ágyást, esetleg helyezze a magocskákat a kiásott lyukakba. Közben magyarázzuk el neki, mit csinálunk. Például ekképpen:

„A magocskát a földre tesszük és betakarjuk földdel. Ha majd a napocska sütni fog és a földet fölmelegíti, a magocskának melege lesz, és elkezd majd nőni, kedve támad megnézni a napocskát, és ekkor a földből előbukkan egy zöld csírácska. Látod, ilyen, ni!” Közben fontos valamilyen növénykére mutatni. „Ha mindez a kis csírának megtetszik, elkezd nőni, majd egyre nagyobb lesz, és lehet belőle virág vagy fa is. Nagyon szeretném, hogy jóízű gyümölcsöt teremjen nekünk, és te azt majd, ha ízleni fog, megeszed. A pici csíra most készíti számodra a gyümölcsöt.”

Minden alkalommal, amikor kimegyünk a gyerekekkel a hétvégi házunkba, vagy amikor a gyerek reggel felébred, javasoljuk neki, hogy mindenekelőtt nézze meg, nem bújt-e elő a kis csíra. Ha meglátjuk a csírat, örvendezzünk neki. Amikor pedig nem magokat ültetünk, hanem palántákat, a gyerekeknek szükséges szintén megmagyarázni, hogy voltaképpen mit is csinálunk. Ha paradicsompalántákat ültetünk ki, kérjük meg, hogy azokat egyenként hozza el. Ha esetleg a palántát véletlenül eltöri, vegyük kézbe az eltört szálat és mondjuk ezt: „Azt hiszem, hogy ez a palánta már nem fog élni, és nem hoz nekünk termést, de

azért mégis megpróbáljuk elültetni." És ültessük azt el a többivel együtt, még ha el is van törve. Néhány nap múlva, amikor a gyermekkel újra elmegyünk a paradicsomágyashoz, ahol a paradicsompalánták már megerősödtek, mutassuk meg neki az ágyást, és az eltörött, de elültetett paradicsompalántát, és emlékeztessük a gyereket arra, hogy a kiültetéskor eltörött a szára. Közben a gyerekkel ne okító módon beszéljünk, hanem úgy, mint velünk egyenrangú emberrel. Tudatunkban el kell raktározódnia, hogy a gyermek bizonyos dolgokban túlszárnyal bennünket, például a szándékai tisztaságában. Ő egy angyal. Ha ezt sikerül megértenünk, a továbbiakban már az érzésünk szerint, intuitív módon fogunk tudni cselekedni, és gyermekünk valóban emberré válik mellettünk, aki még minket is boldoggá tesz. Ha majd a csillagos ég alatt alszunk, vigyük magunkkal gyermekünket is, fektessük őt magunk mellé, engedjük, hogy nézegesse a csillagos eget, de ne említsük még a bolygók neveit sem, és azt sem, amit keletkezésükről vagy rendeltetésükről tudunk, mert azt helyesen mi magunk sem tudjuk, és a dogmák, melyek agyunkban léteznek, csak eltérítik a gyermeket az Igazságtól. Az ő tudatalattija az Igazságot ismeri, és az majd maga áthatol az ő tudatába. Legfeljebb csak annyit mondjunk neki, hogy szeretjük nézni a csillagos eget, majd kérdezzük meg, melyik csillag tetszik neki a legjobban a sok közül.

Általában véve nagyon fontos a gyerekeknek kérdéseket tudni feltenni. A következő évben fel kell a gyerekeknek ajánlani, hogy lehet saját veteményágyása, ha akarja, és lehetővé kell neki tenni, hogy maga rendezze azt el, végezzen el benne mindent, amihez kedve támad. Semmilyen esetben sem szabad szándékosan csinálni rajta valamit vagy javíthatni azt, amit ő már egyszer megcsinál. Legfeljebb meg lehet tőle kérdezni, hogy mit akar. Segítséget nyújtani szabad, de csak úgy, ha előbb megkérdezitek, megengedi-e, hogy vele együtt dolgozzatok. Ha majd gabonaféléket vetünk, hagyjuk, hogy a magokat a saját veteményeságyásába ő maga kézzel szórja szét.

- Jó, rendben van - jegyeztem meg kételkedve. Lehet, hogy a gyerek így valóban érdeklődést mutat majd a növényi világ iránt, és ezért jó agronómus válhat belőle, de honnan lesz tudása más területeken?

- Hogyhogy honnan? Ez az egész nem csupán arról szól, hogy tudni és érezni fogja, hogy mi hogyan nő. A legfontosabb az, hogy gondolkodni kezd, elemezni, és agyában életre kelnek azok a sejtek, melyek majd egész életén át működni fognak. Éppen ezek a sejtek teszik majd őt okosabbá, bölcsebbé, tehetségesebbé azoknál, akik agyában ezek a sejtek tovább szunnyadnak. Ami létezésüket illeti, illetve azt, amit ti tudományos haladásnak neveztek ott, a gyermek bármely területen legyőzhetetlennek bizonyulhat, és szándékainak a sokkal nagyobb tisztasága, minc másoké, azaz szellemi tisztasága teszi majd őt a többi embernél boldogabbá. Az égitestekkel létrehozott kapcsolat lehetővé teszi, hogy egyre újabb és újabb információkat fogadjon, cseréljen. Mindezt tudatalattija fogja venni és közvetíteni tudata felé egyre újabb és újabb gondolatok, találmányok képében. Külsőleg egyszerű, átlagos ember képét fogja mutatni, de a belsejében... Ti az ilyeneket zseninek nevezitek.

AZ ERDEI GIMNÁZIUM

Mondd, Anasztázia, téged pont így neveltek a szüleid?

Anasztázia rövid szünet után válaszolt, mely alatt minden bizonnyal gyermekkorára gondolt.

– Én a papámra és a mamámra voltaképpen majdnem egyáltalán nem emlékszem. Engem a nagypapám és dédapám nevelt fel körülbelül úgy, ahogy azt most elmeséltem neked, de a természetet és az engem körülvevő élő világot voltaképpen én magam is jól éreztem – bár lehet, hogy teljes mechanizmusát nem értettem –, de ha egyszer már érezni tudsz, nem is ez a lényeg. A nagypapám és dédapám időről időre eljöttek hozzám, kérdéseket tettek fel nekem, és megkértek, hogy válaszoljak rájuk. Nálunk az idősebb nemzedék a kisdédhez úgy viszonyul, mint egy istenséghez, és a gyermek válaszain keresztül saját tisztaságát teszi próbára.

Megkértem Anasztáziát, hogy próbáljon visszaemlékezni valamilyen konkrét kérdésre és a válaszra is, melyet a kérdésre adott. Anasztázia elmosolyodott, és mesélni kezdett:

– Egyszer egy kis kígyóval játszottam. Megfordulok, hát látom, hogy ott áll a nagypapám és a dédapám, mosolyogtak. Nagyon megörültem nekik, mert olyan érdekes velük lenni. Csak ők tudtak nekem kérdéseket feltenni, és a szívük olyan ritmusban dobogott, mint az enyém, másképpen, mint az állatoké. Hozzájuk futottam, dédapám meghajlott előttem és nagypapám ölébe ültetett. Hallottam, hogy ver a szíve, és a szakállában turkáltam, figyelgettem. Mindegyikünk hallgatott,

gondolkodtunk, és olyan jól éreztük magunkat. Aztán a nagyapám megkérdezte tőlem:

- Mondd csak, Anasztázia, nekem miért nő itt hajam? - És a fejére és a szakállára mutatott. - Itt pedig nem nő? - és a homlokára és az orrára mutatott.

Megérintettem a homlokát, orrát, de a válasz nem születik meg csak úgy, megfontolatlan dolgokat pedig nem mondhatok, magamnak kell azt megértenem. Amikor a következő alkalommal eljöttek, a nagyapám újra azt mondja:

- Egyre azon gondolkodom, miért nő hajam itt, itt pedig nem? - És újra a homlokára és az orrára mutat.

Dédapám figyelmesen és komolyan nézett rám. Ekkor azt gondoltam: lehet, hogy ez tényleg az ő legkomolyabb gondolja, ezért megkérdeztem:

- Nagypapa, te valóban nagyon szeretnéd, hogy mindenütt hajad nőjön? A homlokodon is és az orrodon is?

- Dédapám elgondolkodott, nagyapám pedig azt válaszolta:

- Nem, nem szeretném.

- Akkor éppen azért nem is nő, mert te magad nem akarod.

A nagyapám szakállát simogatva, mintha saját magát kérdezné, mondta: .

- És ha itt nő, akkor ez azt jelenti, hogy azért, mert én úgy akarom?

Igenlően bizonyítottam:

- Hát persze, nagypapa, te is, én is, és az is, aki kigondolt téged.

Ekkor dédapám szinte felvillanyozva megkérdezte:

- És ki, ki gondolta őt ki?

- Az, aki mindent kigondolt - válaszoltam.

- De hol van Ő, mutasd meg! - kért meg dédapám, és meghajlott előttem. Erre hirtelen nem tudtam nekik válaszolni, de a kérdés ott maradt bennem és gyakran gondoltam rá.

- Később válaszoltál rá? - kérdeztem.

- Válaszoltam, úgy egy év után, és aztán új kérdéseket kaptam. Ám addig, amíg nem válaszoltam a feltett kérdésre, új kérdéseket nem tettek nekem fel, és ezt nagyon nehezen viseltem el.

AZ EMBER IRÁNTI FIGYELEM

Megkérdeztem Anasztáziát, hogy ki tanította meg beszélni, ha sem anyjára, sem apjára voltaképpen nem is emlékszik, és nagypapája és dédpapája ritkán látogatták meg. A kapott válaszok megdöbentettek. Szükséges a szakemberek vizsgálata, ezért a lehető legrészletesebben próbálom meg visszaadni. Az értelmük fokozatosan kezdett előttem megvilágosodni. Kérdésem elhangzása után rögtön rákérdezett:

- Különböző emberek nyelvén való beszédre gondolsz?
 - Mit jelent az, hogy „különböző”, csak nem azt akarsz mondani, hogy tudsz különböző nyelveken beszélni?
 - De igen - válaszolta Anasztázia.
 - Németül, franciául, angolul, japánul, kínaiul?
 - Igen - ismételte meg és hozzáfűzte -, hiszen látod, hogy a te nyelveden is beszélek.
 - Azt akarsz mondani, oroszul?
 - Nos, úgy nagy általánosságban igen. Én legalábbis igyekszem úgy beszélni, azokat a fordulatokat és szavakat használni, amelyeket éppen te, a te nyelvezetedben használsz. Számomra ez eleinte egy kicsit nehézkes volt, mert a szókincsed aránylag szegény, és a nyelvi fordulataid ismétlődnek. Az érzéseid is gyengén vannak kifejezve. Az ilyen nyelvvel nehéz eléggé pontosan visszaadni azt, amit szeretnék.
 - Várj, Anasztázia, most kérdezek tőled valamit más nyelven, és te majd válaszolsz nekem.
- Előbb angolul, majd franciául mondtam „jó napot”. Anasztázia rögtön válaszolt.

Sajnálatomra idegen nyelveken nem beszélek. Az iskolában németet tanultunk, de abból is csak hármasm volt. Eszembe jutott egy teljes német frázis, amit osztálytársaimmal jól bemagoltunk. Ezt Anasztáziának el is mondtam:

- - Ich liebe dich, und gib mir deine Hand!
- . Felém nyújtotta kezét, és németül válaszolt:

- Neked adom a kezem!

El sem tudtam hinni, amit hallottam, ezért megkérdeztem:

- Hogyhogy, hát minden embert meg lehet minden nyelvre tanítani?

A lelkem mélyén éreztem, hogy e rendkívüli jelenségnek valamilyen egyszerű magyarázata kell hogy legyen, nekem ezt meg kell értenem és át kell adnom az embereknek.

- Anasztázia, tudod mit, beszélj az én nyelvemen és példakönmutasd be, hogy meg lehessen érteni - kérleltem egy picit izgatottan.

- Jó, rendben van,-csak nyugodj meg, lazíts, mert különben nem fogod megérteni. Hát akkor gyere, előbb megtanítalak oroszul írni.

- Én írni tudok, inkább az idegen nyelvek tanításáról beszélj.

- Nemcsak egyszerűen írni, megtanítalak arra, hogy író, tehetséges író legyél. Könyveket fogsz írni.

- Ez lehetetlen!

- Lehetséges! Hiszen ez egyszerű!

Anasztázia vett egy ágacskát és a földre rajzolta az egész orosz ábécét - kötőjelekkel elválasztva egymástól a betűket -, és megkérdezte, hány betűt látok.

- Harminchármat - válaszoltam.

- Na látod, ugye, egyáltalán nincs is benne sok betű. Elmondhatod arról, amit itt lerajzoltam, hogy ez egy könyv?

- Nem - válaszoltam -, ez egy ábécé, nem több. Egyszerű betűk.

!

- Na hisz, és minden oroszul írt könyv ezekből az egyszerű betűkből áll - szögezte le Anasztázia. - Egyetértesz vele? Érted már, milyen egyszerű?

- Igen, de a könyvekben másképpen vannak összerakva.

- Helyes, de a könyvek e betűk különböző kombinációiból állnak, az ember automatikusan rendezi Őket el, miközben érzései vezetik. Ebből éppen az következik, hogy előbb nem a betűk és hangok kombinációja születik meg, hanem az érzéseké, melyeket az ember képzelete rajzol. És abban az emberben, aki majd azt olvasni fogja, előbb szintén érzések keletkeznek és ezeket sokáig emlékezetünkben tartjuk. Vissza tudsz emlékezni valamilyen képre, helyzetekre azokból a könyvekből, amelyeket elolvastál?

- Igen, vissza - válaszoltam elgondolkozva.

Ki tudja, miért, Lermontov „Napjaink hőisére” gondoltam, és elkezdtem róla Anasztáziának mesélni. Anasztázia félbeszakított:

- Hát látod, a könyv hőseit le tudod írni, tudsz mesélni arról, hogy mit éreztek, pedig attól a pillanattól, ahogy a könyvet olvastad, nem kis idő múlt el. És ha most megkérdezném, hogy el tudod-e mondani, milyen sorrendben van benne a 33 betű elhelyezve, milyen kombinációk alakulnak ki belőlük, meg tudnád tenni?

- Nem. Ez lehetetlen!

- Ez tényleg nagyon nehéz. Ez azt jelenti, hogy az egyik ember érzései a harminchárom betű mindenféle kombinációjának a segítségével eljutottak egy másik emberhez. Te ezeket a kombinációkat megnézted, rögtön el is felejtetted őket, de az érzés, a képek megmaradtak és hosszú ideig emlékszel rájuk. És az történik, hogy ha a lelki érzéseket sikerül összekapcsolnunk közvetlenül e jelekkel, közben nem törjük a fejünket mindenféle formásokon, az ember szelleme ezeket a jeleket olyan egymás utáni sorrendbe kényszeríti, olyan kombináció-sorrendet állít

fel belőlük, hogy az olvasó, ennek következtében az író lelkét, annak szellemét fogja érezni. És ha az író szellemében...

- Várj, Anasztázia! Mondd ezt el egyszerűbben, érthetőbben, kézzelfoghatóbban, valamilyen példán mutasd be az idegen nyelvek tanítása kapcsán! Íróként majd később csinálsz belőlem, mesélj arról, hogy ki és hogyan tanított téged idegen nyelveket érteni.

- A dédpapám - válaszolta Anasztázia.

- Meséld el valamilyen példán - kérleltem, mert mindent gyorsan szerettem volna megérteni.

- Jó, de ne izgulj, majd megtalálom a módját, hogy az a számodra érthető legyen, és ha ez olyan lényeges, megpróbálak téged is különféle idegen nyelvekre megtanítani, hiszen ez olyan egyszerű.

- Számunkra ez egyszerűen hihetetlen, Anasztázia, ezért, kérlek, magyarázd el! És mondd meg azt is, hogy mennyi idő alatt tudnál te engem megtanítani.

- Anasztázia elgondolkodott, rám nézett, majd azt mondta:

- Az emlékezőképességem már nem a legjobb, létezővel küszködsz... rád már sok idő kell.

- Mennyi? - türelmetlenül vártam a választ.

- A létszükségleti dolgok megértésére, olyanokra, mint „jó napot”, „viszontlátásra,” gondolom, nem kevesebb, mint négy hónap,...de lehet, hogy fél év is kell - válaszolta Anasztázia.

Most gyere, Anasztázia, mondj el részletesen mindent, hogy csinálta ezt a dédpapád?

-Játszott velem.

- Hogy játszott veled, meséld el!

- Akkor előbb nyugodj meg, lazíts! Sehogyan sem tudom megérteni, miért izgat ez így fel téged.

Majd nyugodtan folytatta:

- A dédpapám játszott velem, mintha viccelődne. Amikor egyedül, a nagypapám nélkül szokott meglátogatni, mindig hozzám jött, meghajlott, kezet nyújtott nekem, és én is kezet

adtam neki. Először kezét szorított, aztán letérdelt, megcsókolta a kezem, és azt mondta: „Légy üdvözölve, Anasztázia!”

Egyszer eljött, mindent úgy tett, mint mindig, és a szemei, mint mindig, szeretetteljesen néztek rám, ám a szája valami abrakadabrárt hadart. Csodálkozva néztem rá, és ő ismét valami mást mondott, valami teljesen összefüggéstelen. Nem bírtam tovább és megkérdeztem:

- Dédpapa, talán elfelejtetted, hogy mit kell mondani?

- Elfelejtettem - válaszolta a dédpapám.

- Aztán dédpapa pár lépésre elment tőlem, gondolkodott valamin, majd újra visszajött, kezét nyújtott, én is kezét nyújtottam. Térdre ereszkedett, kezét csókolt nekem. Tekintete simogató, ajkai mozognak, de semmit sem mond. Még meg is rémültem. Akkor még oda is súgtam neki:

- Légy üdvözölve, Anasztázia! - mondtam.

- Helyes - hagyta jóvá dédpapám, és elmosolyodott.

És én megértettem, hogy ez egy játék, és így gyakran játszotunk együtt. Eleinte nem volt nehéz, de később a játék összetettebbé és egyben érdekesebbé is vált. A gyermek harmadik életévében kezdődik és tizenegyedik évében fejeződik be az az időszak, amikor úgymond, mintha vizsgát tenne. Ez abból áll, hogy az ember figyelmesen nézi a beszélgetőpartnerét és szavak nélkül megérti, bármilyen nyelven beszél is az. Az ilyen dialógus sokkal tökéletesebb, mint a szóbeli, és gyorsabb is, teljesebb is. Ti ezt gondolatátvitelnek nevezitek. Rendkívülinek tartjátok, a fantasztikus jelenségek közé soroljátok, jóllehet, ez egyszerűen csak a figyelem megnyilvánulása más ember iránt, fejlett képzeletű és jó emlékezet. E mögött nem csupán az információcsere tökéletesebb módja rejlik, hanem az emberi lélek, a növényi és állati világ ismerete, és egyúttal a világegyetemé is általában.

- Anasztázia, és honnan kerülnek ide a kertünkben növevények?

- Hogyhogy honnan? A gyermek azonos időben ismeri meg a növényi világot, mint a világegyetem mechanizmusának ré-

szét, kapcsolatba lép égitesteivel, csillagaival, és segítségükkel, valamint a szülők segítségével gyorsan, nagyon gyorsan megismeri az Igazságot, és intenzíven fejlődik a pszichológia, filozófia, természettudományok területén - a ti tudományaitokban. Ha ez a játék már folyik, és példaként a mesterséges világból lesz hozzá valamilyen emberalkotta dolog felhasználva, a gyermek összezavarodik. A természet, a világegyetem erői nem fognak neki segíteni.

- Már mondtam neked, Anasztázia: a gyermek végeredményben paraszt is maradhat. Honnan adódik benne a tudás más területeken?

De Anasztázia továbbra is azt állította, hogy az olyan embernél, akit így nevelnek, felébrednek a gyors ismeretszerzés képességei a tudomány bármelyik területén.

REPÜLŐ CSÉSZEALJAK? SEMMI KÜLÖNÖS

Ekkor megkértem, hogy tudását műszaki példán mutassa be.

- Mit akarsz tőlem, hogy leírjam neked, hogy működnek a különböző mechanizmusok a világotokban?

- Olyasvalamit mondj, amivel a legnagyobb tudósaink sem tudnak mit kezdeni. Mondjuk, tégy valamilyen nagyszabású tudományos felfedezést!

- Hiszen egész idő alatt mást sem teszek.

- Nem nekem kell, a tudósoknak ott kinn, a világban, hogy azt felfedezésnek ismerjék el. Tégy valamilyen műszaki felfedezést az űrhajózás területén, az atomkutatás területén, a gépekben, autókban használatos üzemanyagok területén, olyat, ami bebizonyítható, ha minden, de minden, ahogy mondod, olyan egyszerű.

- Ezek a területek, azzal összevetve, amit neked bizonyítani szándékozom, talán olyanok - szavaitokkal élve -, mint a kőkorszak.

- Kítűnő! Szerinted primitív, de számunkra legalább érthető lesz. Bebizonyítod, hogy igazad van, és megerősíted, hogy jobb képességekkel rendelkezel, mint én. Mondd csak, szerinted például a mi repülőink, űrhajóink - ahogy te mondanád - tökéletes mechanizmusok?

- Nem, szerfelett primitívek, éppen a fejlődés technokrata módjának primitivizmusát bizonyítják.

Az ilyen válasz felkeltette éberségem, hiszen ahogy én azt megértettem - Anasztázia vagy valóban mérhetetlenül többet

tud, mint amit én közönséges tudásommal fel tudok mérni, vagy következtetései egy őrült következtetései. Folytattam a kérdezősködést:

- Miben rejlik rakétáink és repülőgépeink primitivizmusa?

Anasztázia rövid szünet után válaszok, mintha lehetőséget adna arra, hogy megértsem a mondottakat.

- Az összes, tehát minden egyes gépezetek meghajtása a robbanás energiájára épül. Mivel nem ismertek tökéletesebb természetes forrást, hihetetlen makacssággal egyre tovább primitív, ormótlan tömegű testeket használtak. És a használatuktól még a káros következmények sem képesek titeket visszatartani. Repülőgépeitek és rakétáitok röptávolsága egyszerűen nevetséges és a világegyetemben fellelhető távokhoz mérve csupán egy icit-picit tudnak a Föld fölé emelkedni, s közben e mód már el is érte csúcspontját. Nemde? De hiszen ez nevetséges! A robbanás, illetve az égő anyag valamilyen otromba és behemót szerkezetet tol maga előtt, amit ti űrhajónak neveztek. S eközben az űrhajó nagyobb része éppen arra hivatott, hogy „megoldja” a tolás gondját.

- Akkor hát milyen lehet a levegőben való előrehaladás másféle módja?

- Hát például olyan, mint a repülő csészealjake - válaszolta ~ Anastázia.

- Micsodáé?! Te tudsz a repülő csészealjakekről és ismered mozgásuk elvét?

- Persze, hogy ismerem. Nagyon egyszerű és gazdaságos.

A nagy izgalomtól hirtelen kiszáradt a torkom, de tovább kérleltem:

- Gyerünk, mesélj, Anastázia, gyorsan és érthetően!

- Rendben, elmesélem, de ne izgulj, mert nehéz lesz megértened, ha ennyire izgulsz. A repülő csészealjake repülési elve a vákuum előállításának módján alapul.

- Micsodán? Érthetőbben!

- A szókincesd szegény, és éppen azért, hogy ezt megértsd, csak ezeket a szavakat használhatom.

- Rögtön kibővitem, várj! - kiáltottam ingerülten. Tégely, fedő, tableta, levegő... - kezdtem gyorsan mindazt megnevezni, ami abban a pillanatban eszembe jutott, ráadásul még vulgáris is voltam.

Anasztázia félbeszakított...

- Állj, szükségtelen, ismerek minden szót, amellyel ki tudod magad fejezni, de vannak másmilyenek is, egyáltalán, az információ másféle átadási módja. Ennek segítségével el tudnám neked azt egy perc alatt magyarázni, de így két órát is igénybe vesz. Ez túl sok, szeretnék neked másról, sokkal fontosabbról mesélni.

- Nem, nem, Anastázia, a repülő csészealjokról mesélj, a mozgásuk elvéről, az energiahordozóikról. Míg meg nem értem, semmi mást sem vagyok hajlandó, hallgatni.

- Jó - folytatta Anastázia. - A robbanás az, amikor a szilárd anyag valamilyen folyamat hatására gyorsan gázzá alakul át, vagy valamilyen reakció folyamatában két gáz halmazállapotú anyag könnyebb halmazállapotú anyaggá válik. Ezt lényegében mindenki érti, ugye?

- Igen - válaszoltam -, a por, ha meggyújtod, füstté alakul, a benzin pedig gázzá.

- Igen, így valahogy. No de ha a te vagy a ti szándékaitok tisztábbak lennének, következésképp ismernétek a természet mechanizmusait, már régen rájöttetek volna, hogy ha van olyan anyag, mely egyetlen szempillantás alatt nagymértékben megnövelheti, emelheti térfogatát, miközben más halmazállapotba megy át, akkor léteznie kell egy fordított folyamatnak is. A természetben ezt az élő mikroorganizmusok végzik, melyek a gáz halmazállapotú anyagokat szilárd halmazállapotúvá változtatják. Általában a növények mind ezt teszik, csak eltérő gyorsasággal, a létrehozandó anyag különböző fokozatú keménységével és szilárdságával. Csak nézz szét magad körül, hi-

szen a növények a föld nedvét isszák, levegőt szívnak, és ebből kemény és szilárd testet állítanak elő, mondjuk farostot, vagy még szilárdabbat és keményebbet - a diófa héját vagy magot, mint a szilvánál. A mikroorganizmusok ezt szabad szemmel láthatatlanul, rendkívüli gyorsasággal, sebességgel végzik, miközben táplálékul kizárólag levegőt fogyasztanak. Hát éppen ezek a mikroorganizmusok képezik a repülő csészealjok hajtóerejét. Hasonlítanak az agy mikrosejtjeihez. Csupán korlátozottabb a funkciójuk. Ugyanis egyetlenegy funkciójuk van - a mozgás. De ezt tökéletesen végzik, és a szerkezetet a mai földi ember közepes gyorsaságú gondolkodásának tizenkilenceszeresével tudják meghajtani. A mikroorganizmusok a repülő csészealj felső részének a belső oldalán, annak dupla falai között helyezkednek el. A falak közötti hézag olyan 3 centiméter lehet. A külső falak felső és alsó felülete pórusos, mikronnyílásokkal van teli. A mikroorganizmusok a levegőt ezeken a nyílásokon keresztül szívják be, és így a csészealj előtt vákuumot hoznak létre. A levegő áramlatai megszilárdulnak, még mielőtt kapcsolatba kerülnének a csészealjjal, és, ahogy áthatolnak a mikroorganizmusokon, általában golyócskákka válnak. Ezek a golyócskák aztán megnőnek - átmérőjük úgy körülbelül 0,5 cm lesz -, megpuhulnak, és a falak közötti hézagban a csészealj alacsonyabban fekvő részébe gurulnak le, majd itt ismét gáz halmazállapotba mennek át. Meg lehet őket enni, ha erre még addig kerítenek sort, ameddig szét nem hullanak.

- És a repülő csészealj falai miből vannak?
- Kinőnek.
- Hogyhogy kinőnek?

- Hát mit csodálkozol, helyett, hogy gondolkodnál? Sokan vannak, akik különböző edényekben gombát termesztnek, mely a vizet, amelyben szaporítják, ízletessé és picit savanykássá teszi. És a gomba felveszi annak az edénynek a formáját, amelyben éppen nő. Ez a gomba - melleleg, nagyon hasonlít a repülő csészealjhoz - ráadásul még a falait is duplán építi ki. Ha a

gomba vizébe még egy mikroorganizmust teszünk, végbemegy a megkeményedés, de ezt az úgynevezett mikroorganizmust létre is lehet hozni. Pontosabban elő lehet állítani, az emberi szellem akaraterejével, úgymond a tiszta képzelet erejével.

- És te erre képes vagy?

- Igen, de az én igyekezetem nem lesz elegendő. Ehhez több tucat ilyen képességgel rendelkező ember együttműködése szükséges, és az egészet egy teljes éven át kell végezni.

- És a mi Földünkön minden nélkülözhetetlen megvan ahhoz, hogy létrehozzuk, illetve kinövesszük, ahogy te mondod, ezt a repülő csészealjat és mikroorganizmusokat?

- Hát persze, hogy megvan. A Földön minden megvan, ami a világegyetemben fellelhető.

- És hogy kell elhelyezni a mikroorganizmusokat a csészealj falai közé, ha olyan parányiak, hogy még látni sem lehet őket?

- Amikor a felső fal kinőtt, majd maga fogja azokat magához vonzani és óriási mennyiségben begyűjteni úgy, ahogy a kaptárok magukhoz vonzzák a méneket. És éppen itt van szükség több tucat ember megfeszített akaraterejére. De hát mi értelme van annak, hogy tovább részleteire bontsuk az egészet, ha a csészealjat amúgy sem tudjátok kinevelni, lévén közöttetek, emberek között, nem léteznek olyanok, akik ehhez a megfelelő akarattal, intellektussal rendelkeznének?!

- De hát nincs rá mód, hogy segíts?

-Van.

- Akkor segíts!

- Már megtettem.

- Mit tettél meg? - Nem értem!

- Segítettem azzal, hogy elmondtam neked, hogyan kell nevelni a gyermekeket. És majd még fogok is róla beszélni. Te meg majd mindezt elmondod az embereknek. Sokan ezt meg is fogják érteni, és az ó gyerekeik, ha így lesznek majd nevelve, olyan intellektussal, tudással és akarattal fognak rendelkezni,

mely lehetővé teszi, hogy ne csupán primitív repülő csészealjatkészítetek, hanem ennél jóval többet...

- Anasztázia, honnan tudod te mindezt a repülő csészealjakról? Talán ezr is a növényekkel létesített kapcsolat révén?

- Itt szálltak le, én pedig, hogy is mondjam, segítettem nekik megjavítani az úrhajójukat.

- Sokkal okosabbak, mint mi?

- Egyáltalán nem. Rendkívül messze járnak az embertől, félnek tőle, nem közelednek hozzá, jóllehet nagyon kíváncsiak. Eleinte tőlem is féltek, gondolátbénítókat küldtek ellenem. Felfuvalkodottak voltak. Megpróbálták *megijeszteni*, meglepni. Csak nagy nehezen sikerült őket megnyugtatnom és éreztetnem velük a szeretetet.

- Hogyne lennének nálunknál okosabbak, ha olyat csinálnak, amire az ember képtelen?

- Mi ezen a bámulatrameltó? Hiszen természetes anyagból a méhek is képesek szinte hihetetlen, teljes légkondicionáló és fűtőrendszerrel ellátott konstrukciókat építeni, de ez nem jelenti azt, hogy intellektusuk magasabb, mint az emberé. A világegyetemben nincs az embernél erősebb és hatalmasabb, csak Isten.

AZ AGY – A SZUPERSZÁMÍTÓGÉP

A repülő csészealj létrehozatalának lehetősége nagyon érdekelt. Ha hipotézisként csupán mozgása elvét vennénk, már az is újszerűnek tűnik. A repülő csészealj mindenképpen bonyolult szerkezet, és számunkra, földi emberek számára nem is mindennapi használati eszköz.

Ezért szerettem volna olyasvalamiről hallani, amit azonnal meg lehetne érteni. Hogy ehhez a „valamihez” ne legyen szükség rendkívüli tudású elmékre, lehessen azonnal a gyakorlati életben használni, s hasznot hozzon az összes ember számára. Megkértem Anasztáziát, hogy oldjon meg valamilyen problémát, mely társadalmunk számára rendkívül időszerű. Beleegyezett, de megkért:

- Akkor legalább írd körül ezt a problémát. Hogyan oldjam meg, ha nem tudom, hogy mit akarsz?

Elkezdtem gondolkodni, hogy mi is jelenleg a legidőszerűbb gond, és a probléma következő feltételei fordultak meg fejemben:

- Tudod, Anasztázia, nagyvárosainkban jelenleg nagyon nagy gondot jelent a környezetszennyeződés. Olyan a levegő, hogy lélegezni sem lehet.

- De hiszen a levegőt ti magatok szennyezitek, nem?

- Világos, mi magunk. De csak hallgass tovább, ne filozofálj, hogy nekünk magunknak kell jobbaknak lennünk, több fát kell ültetnünk stb. Fogadj el mindent úgy, ahogy az jelenleg van, és gondoldj ki például valami olyat, ami a nagyvárosokban a levegőt legalább 50%-kal javítaná, és hogy ehhez a kincstárból,

no, az államkincstárból ne kelljen semmit sem felhasználnia, és még az is fontos, hogy az, amit kigondolsz, az összes létező változat közül a leggazdaságosabb legyen, de rögtön be is lehessen vezetni, és végezetül számomra is és mások számára is érthető legyen.

- Rögtön meg is próbálom - válaszolta Anasztázia. - Mindent felsoroltál?

Igyekeztem a feladatot egy picit még komplikálni is arra az esetre, ha elméje és képességei valóban sokkal jobbaknak mutatkoznának, mint ahogy azt a magunk fajták el tudják képzelni. Ezért még hozzáfűztem:

- Az, amit kigondolsz, hozzon még hasznot is.

- Kinek?

- Hát nekem, meg az országnak is persze. Oroszország területén élsz, nem? Tehát az egész Oroszországnak is. •

- Tehát pénzt?

- Sokat?

- Drága Anasztázia, pénzből sosincs elegendő. Nekem annyi kell, hogy kifizessem ezt az expedíciót és teljen a következőre is, no meg persze maradjon Oroszországnak is...

Elgondolkodtam... Mi lenne, ha Anasztáziának is juttatnék civilizációnk anyagi javaiból? Megkérdeztem:

- És te? Té magadnak nem akarsz semmit?

- Nekem mindenem megvan - válaszolta Anasztázia.

Hirtelen felötlött bennem egy gondolat, amivel felkelhetném érdeklődését.

- Tudod mit, Anasztázia, az, amit kigondolsz, hozzon annyi pénzt, hogy a te hőn szeretett kiskerteseid, azok, akiknek hétvégi házuk van, az egész Oroszország területén mind ingyen kapjanak, vagy legalább kedvezményes áron vehessenek ültetvénymagokat.

- Pompás! - kiáltott fel Anasztázia. - Jaj de szépen kigondoltad! Ha ez minden, máris hozzálátok a munkához. Jaj de tetszik! Ültetvénymagok... Vagy van még valami más is?

- Nincs, Anasztázia, ennyi elég is.

Éreztem, hogy a feladat - különösképpen az ingyenes ültetvénymagok az ő kedves kerttulajdonosainak - magával ragadta. Akkor azonban még azt hittem, hogy a levegőszennyeződésből adódó feladatot még az ő képességeivel sem lehet megoldani, máskülönben az a sok-sok tudományos intézmény, amely nálunk létezik, már rég megoldotta volna.

Anasztázia energikusan és nem oly nyugodtan, mint általában, lefeküdt a földre, karjait széttárta. A meghajlított ujjai párnás részükkel az égbe meredtek és vagy mozogtak, vagy mozdulatlanul feküdtek. Szemhéja és szempillái remegtek.

Úgy körülbelül húsz percig feküdt így, aztán felnyitotta szemét, felült és azt mondta:

- Megtaláltam. De micsoda borzalom!

- Mit találtál meg, hol a borzalom?

- A legnagyobb kárt nektek az úgynevezett autók okozzák. A nagyvárosokban oly sok van belőlük, és mindegyikből kellemtelen bűz és a szervezetre káros anyagok áradnak. A legborzasztóbb az, hogy ezek az anyagok földszemcsékkel keverődnek össze, vagyis porral, ahogy azt ti nevezitek. Az autók mozgása felkavarja ezt a kártékony, átitatott port, és ezt az utálatos keveréket az emberek beszívják, ráadásul az még összevissza kavargog, rászáll a földre, fákra, körös-körül betakar mindent. Ez nagyon rossz. Rendkívül káros az emberek és a növények egészségére.

- Persze, hogy rossz! De hát ezt amúgy is mindenki tudja, csak senki semmit sem tud ellene tenni. Vannak locsolókoszik, de azok sem segítenek sokat. Te most, drága Anasztázia, semmi, de egyáltalán semmi újat nem fedeztél fel, a tisztításra semmilyen új, eredeti megoldást nem találtál.

- Ez idáig csupán a baj fő forrását találtam meg, most pedig majd elemezni fogom és gondolkodni. Koncentrálnom kell. Hosszú ideig. Lehet, hogy egy kerek órát is, mert még sohasem foglalkoztam ilyen problémával. Hogy addig se unatkozz, menj, sétálj egyet az erdőben, vagy...

- Te csak nyugodtan gondolkodj, én majd megtalálom a módját, hogy ne unatkozzam!

Anasztázia teljesen magába vonult. Amikor egy óra múlva, az erdőben tett séta után visszatértem, úgy tűnt nekem, Anastázia nem volt elégedett.

- Na látod, látod - mondtam. - Itt még a te agyad is csődöt mond. De ne csüggedj, van nálunk elég kutatóintézet, melyek mással sem foglalkoznak, állandóan ezen rágódnak, de ahogy te is, ők is csak megállapítják a szennyeződés tényét. Eddig ezek se tudtak sok mindent ellene tenni.

Anasztázia bocsánatkérő hangon válaszolt:

- Átvettem, gondolom, minden lehetséges változatot, de ily gyorsan, ráadásul 50%-ra megoldani nem sikerült.

Ez felkeltette érdeklődésemet. Anastázia eddig még mindig talált valamilyen megoldást.

- Na és hány százalékra sikerült? - kérdeztem.

Anasztázia felsóhajtott.

- Messze nem jutottam. 35-40 százalékra sikerült csak.

- Mennyire? - Nem tudtam megállni, hogy föl ne kiáltsak.

- Gyengécske kis eredmény, ugye? - kérdezte Anastázia.

Az izgalomtól kiszáradt a torkom, éreztem, hogy nem tud hazudni, túlozni vagy alábecsülni dolgokat. Igyekeztem uralkodni magamon.

- Tudod mit, megváltoztatjuk a feladat feltételeit. Legyen csak harmincnyolc százalék. Tehát, mit gondoltál ki, mondd csak gyorsan el!

- Az a fontos, hogy az autók ezt az utálatos port ne csak szétszórják, hanem össze is gyűjtsék azt.

- Ezt hogy kell csinálni? Azt mondd csak el gyorsan!

- Az autók elején van valami, ami úgy előre áll az orrukon, na minek is nevezik azt?

- Lökharító - segítettem a helyes szót megtalálni.

^Tehát lökharító. Ennek a belsejében, vagy ez alá egy dobozt kell készíteni, ennek fedelére apró lyukakat fúrni, és hátul szintén lyuk kell legyen, hogy a levegő kijusson. Az autók működésénél a poros, káros levegő az elül lévő lyukakon keresztül jut be, itt tisztul meg és a levegő a hátsó lyukakon át, 20 százalékkal tisztábban fog távozni.

- Na de hol van itt a beharangozott negyven százalékos?

- Jelenleg ezt a port az útról egyáltalán nem gyűjtik be, és ilyen tisztítási eljárás mellett egyre kevesebb is lesz belőle, hiszen a levegő minden nap mindenütt tisztul, a por pedig be lesz gyűjtve. Kiszámoltam, hogy ilyen doboz segítségével három hónap alatt - feltéve, hogy minden autóra kötelezően fel lesz szerelve - a káros por mennyisége 40%-ra fog csökkenni. Ennél tovább a szennyeződés százaléka már nem csökken, mert itt más tényezők is kifejtik hatásukat.

- Milyen méretei vannak a dobozoknak, mit kell tartalmazniuk, hány lyuknak kell rajta lennie, és milyen távolságokra kell a lyukaknak egymástól lenniük?

- Lassabban, Vlagyimir! Te még talán azt is elvárnád tőlem, hogy a dobozát minden autóra én csavarozzam rá.

Először figyeltem fel rá, hogy Anasztáziának jó humorérzéke is van, és elnevettem magam, amikor elképzelttem, hogyan csavarozgatja dobozkait az autók orrára. Anasztázia is elnevette magát, örvendezett jókedvemnek és táncolni kezdett a tisztáson.

A gondolat voltaképpen egyszerű volt, és a többi már a műszakiak dolga. Már magam is, Anasztázia segítségével nélkül, elképzelttem, hogy történik az egész. Államigazgatási központi rendelet, állami műszaki járműellenőrzés, a szűrők cseréje és a régiak leadása a benzintöltő állomásokon, ellenőrző kuponok stb. Egyszerű megoldás, úgy, mint a biztonsági övek esetében.

Egyetlen tollvonás, és minden személygépkocsiban megjelentek a biztonsági övek. És tessék, egyetlen tollvonás, és tisztább lesz a levegő. A dobozok használatáról való rendelet kiadását a vállalkozók is támogatni fogják, a gyáraknak is lesz munkájuk, na és ami a legfontosabb, tisztább lesz a levegő...

¹ - Állj, állj csak meg! - fordultam ismét a forgó, táncot lejtő Anasztáziához. - Minek kell a dobozokban lennie?

- A dobozokban... a dobozokban... Gondolkozd egy kicsit te magad is! Az egész olyan egyszerű - válaszolta anélkül, hogy megállt volna.

- És a pénz honnan jön be? Honnan lesz pénzem nekem és annyi, hogy a kiskertészeknek az ültetvénymagokra is jusson, hm? - tettem fel újra a kérdést.

Anasztázia megállt.

- Hogyhogy honnan? Arra kértél, hogy az ötlet a lehető legegyszerűbb legyen - hát tessék, én egy ilyen ötletet adtam neked, a legegyszerűbbet. A nagyvárosokban, az egész világon fogják használni és az ötletért Oroszországnak annyit fognak fizetni, amennyi elegendő lesz az ingyenes ültetvénymagokra, és neked is jut belőle. De a részedet csak bizonyos feltételek mellett fogod megkapni. ¹

Akkor nem figyeltem arra, mit értett valójában a bizonyos feltételek alatt, mást próbáltam pontosítani:

- Ez azt jelenti, hogy szabadalmaztatni kell? Ugyan, ki fizetne jószántából?

- Miért ne fizetnének? Fognak, a százalékot már most megmondom. A legyártott dobozok után - Oroszországnak kettőt, neked pedig 0,01-et.

- Ugyan már, mi haszna van a te számításaidnak. Van, ami-ben tényleg jó vagy, de a vállalkozásban zöldfülű. Senki sem fog önszántából fizetni. Még az aláírt, érvényes szerződések szerint sem mindig fizetnek. Ha te tudnád, mennyi a nemfizető! A döntőbírók el vannak halmozva beadványokkal. Tudod te egyáltalán, mi az a döntőbírók?

- Feltételezem. Ebben az esetben azonban rendesen fognak fizetni. Aki nem fog, az tönkremegy. Csak a tisztességesek maradnak talpon.

- Ugyan mitől mennének tönkre? Talán zsarolással is foglalkozol?

- Mit ki nem találsz, te, hallod... Ez igenis lehetséges... A cégek maguk, jobban mondva a körülmények úgy fognak a családok körül alakulni, hogy tönkremennek.

Ekkor hirtelen felvillant bennem, ha figyelembe vesszük azt, hogy Anasztázia nem tud hazudni, és ahogyan azt ő maga mondta, a természeti mechanizmusok azt sem engedik meg, hogy tévedjen, akkor ez azt jelenti, hogy még mielőtt ilyen kijelentést tett volna, az agyában feltétlenül roppant mennyiségű információt kellett feldolgoznia, kolosszális aritmetikai számításokat kellett végeznie, eközben több pszichológiai tényezőt figyelembe vennie azokkal az emberekkel kapcsolatban, akik projektje megvalósításában majd részt vesznek. Magyarán mondva, Anasztázia nemcsak megoldotta a levegőtisztaságából eredő tisztítási feladatot, hanem még egy vállalkozási tervet is kidolgozott, annak elemzését is elkészítette, és tette mindezt nem több, mint másfél óra alatt. Elhatároztam, hogy néhány részletet még pontosítok, ezért megkérdeztem:

- Mondd, Anasztázia, végeztél te a fejedben valamilyen számításokat, amikor megállapítottad a levegő tisztaságának a százalékát, a dobozkáid gyártásának a költségeit, melyeket majd az autókba fognak szerelni, a szűrők cseréjét stb.?

- Igen, számítások készültek, még részletesebbek is, és nem csupán az agy segítségével...

- Állj! Figyelj! Engedd meg, hogy elmondjam, mire gondolkok. Mondd, tudnál te versenyezni a legmodernebb, tegyük fel japán vagy amerikai számítógéppel?

- Igen, de ez engem nem érdekel - válaszolta Anasztázia, majd hozzáfűzte: - Hiszen az egész olyan primitív és szinte megalázó is. Számítógéppel versenyezni ugyanaz lenne, mintha milyen

példával mutassam azt meg neked, hogy érthető legyen... Ez olyan lenne, mintha egy műlábbal vagy műkézzel versenyeznél, ráadásul még nem is az egész lábbal vagy kézzel, csupán annak egy részével. A számítógépből hiányzik a legfőbb. A legfőbb - az érzés.

Kezdtém bizonygatni az ellenkezőjét, mondtam, hogy vannak emberek, akiket nagyon okosnak tartanak, a társadalomban tisztelet övezi őket, és sakkoznak a számítógéppel. De amikor sem ezek, sem más indokok nem hatottak rá, megkértem, hogy versenyezzen értem és másokért, az emberi agy képességeinek bizonyítása érdekében. Ebbe Anasztázia beleegyezett, és akkor pontosítottam:

- Ez tehát azt jelenti, hogy hivatalosan is bejelenthetem, hogy készen állsz versenyre kelni egy japán szuperkomputerrel a feladatok megoldásában?

- Miért éppen japánnal? - kérdezte Anasztázia.

- Mert ezeket tartják a legjobbaknak.

- Ja, vagy úgy! Akkor már jobb lenne mindegyikkel egyszerre, nehogy újra azt akard, hogy ezzel az unalmas dologgal foglalkozzam.

- Kitűnő! - lelkesedtem. - Hát persze, egyszerre minddel! Most már csak a feladatot kell felvázolni.

-Jó - egyezett bele Anasztázia - de bemelegítőként, hogy ne veszítsünk annyi időt, oldják meg azt a feladatot, amelyet te tettél fel nekem, lássuk, jóváhagyják-e vagy elvetik az én megoldásomat. Ha elvetik, akkor terjesszenek elő más megoldást; arról pedig, hogy melyik a jobb, majd az élet fog dönteni, az emberek.

- Remek, Anasztázia! Nagy vagy! Ez konstruktív. És mit gondolsz, mennyi időt kell nekik a feladat megoldására adni? Gondolom a másfél óra, amennyi neked volt, nekik kevés lesz, adjunk hát nekik három hónapot.

- Jó, legyen három hónap.

- A zsűribe pedig javaslok mindenkit, aki erre hajlandóságot mutat. Így legalább, ha sokan lesznek, a döntést saját érdekében senki sem fogja tudni befolyásolni.

- Jó, legyen így, de én inkább a gyermekek neveléséről szeretnék veled beszélni...

Anasztázia a gyermekek nevelését tartotta a legfontosabbnak, és mindig örömmel beszélt róla. Ötletem, hogy versenyezzen a számítógépekkel, semmilyen különösebb érdeklődést nem váltott ki belőle. Ennek ellenére azonban megörültem, hogy beleegyezett, és itt szeretném felszólítani a cégeket, melyek modern számítógépek gyártásával foglalkoznak, hogy kapcsolódjanak be a már említett versenybe.

Anasztáziával pedig megpróbáltam még pontosítani:

- És mi legyen a nyeremény?

- Nekem nincs semmire szükségem! - válaszolta.

- Miért beszélsz magadról? Olyannyira biztos vagy a győzelemedben?

- Hát persze, hiszen én ember vagyok, nem pedig gép.

- Rendben! Mit tudsz ajánlani az utánad következő cégnek, mint a második helyezettnek?

- Hát azt, hogy megsúgom nekik, hogyan kell a primitív számítógépüket tökéletesíteniük.

- Kezet rá!

„BENNE VOLT AZ ÉLET, ÉS AZ ÉLET
AZ EMBEREK FÉNYE VOLT”

János evangéliuma

Egyszer megkértem Anasztáziát, hogy vigyen el a zengő cédrushoz, amelyről nagypapája és dédpapája beszélt. A tisztástól nem is mentünk annyira messze, amikor megláttam. A körülbelül negyvenméteres magas fa alig volt magasabb a körülötte álló fáknál, ám legfőbb megkülönböztető jele az volt, hogy koronája mintha fénylett volna, maga körül olyan aurafélét képezve, melyet az ikonokon a szentek arca köré festenek. Ez az aura azonban nem volt állandóan egyenletes, hanem pulzált. A legmagasabb pontján egy vékony sugarat lehetett látni, amely az ég végtelenjébe mutatott.

A látvány lenyűgöző és elbűvölő volt.

Anasztázia javaslatára tenyerem a fa törzsére szorítottam és zengést, illetve sistergő pattogást hallottam, amit olyankor hall az ember, amikor magas feszültségű vezeték alatt áll, csak ez a hang annál zengőbb volt.

- Én magam véletlenül találtam meg a módját annak, hogy energiája visszatérjen a világűrbe, aztán szétszóródjon a Földön - számolt be Anasztázia a történetéről. - Látod, a fa kérge imitt-amott meg van sérülve, a nősténymedve mászott itt, és csak nagy nehezen sikerült rávennem őt, hogy vigyen fel az első gallyakig. A bundájába kapaszkodtam. A medve mászott és ordított, csak mászott és ordított. Az első ágakig vitt fel, majd innen eljutottam egészen a fa csúcsára. Két teljes napig ültem a tetején és próbáltam mindenfélét kiagyalni. Simogattam, kiál-

toztam a magasba, mindhiába. Semmi sem segített. Megjött a nagypapám és a dédpapám. El sem tudod képzelni, mi történt! A fa alatt álltak és szigorúan megparancsolták, hogy azonnal jöjjenek le. Én meg azt kértem tőlük, mondják meg, mit kell a cédrussal tenni. Hogy mentsem meg a cédrust anélkül, hogy az emberek kivágják azt. Nem mondtak semmit, de éreztem, hogy tudják. A nagypapám, a ravasz, át akart verni: megígérte, hogy segít nekem azzal a nővel dolgozni, akivel sehogy sem tudok kapcsolatot teremteni.

Nagyon szeretnék neki segíteni. Korábban a nagypapám dühös volt és haragudott, hogy annyi időt pocsékolok erre a nőre feleslegesen, és más dolgokat elhanyagolok miatta, de én jól tudtam, hogy nem tud nekem segíteni, mert titokban a dédpapám is már vagy kétszer megpróbálkozott vele, de neki sem sikerült.

Aztán a nagypapám tényleg nagyon felmérgeződött. Megragadott egy gallyat, és a cédrus körül kezdet vele futkosni és hadonászni, közben kiabált, hogy az egész családban én vagyok a legostobább, logikátlanul cselekszem, az okos tanácsokra nem hallgatok, és ő majd elfenekel, hogy móresre tanítson. Közben pedig rázta a gallyat a levegőben. Az egész annyira nevetséges volt, hogy még a dédpapám is elnevette magát. Én is kuncogtam. Ekkor hirtelen véletlenül eltörtem egy gallyat a fa legtejjén, s lám, sugárzás indult meg belőle. Hallom dédpapámat, nagyon komolyan, parancsolóan, ugyanakkor kérlelően is:

- Ne nyúlj hozzá, kisunokám, már semmihez se nyúlj, nagyon óvatosan mássz le, már mindent megtettél!

Megfogadtam tanácsát és lejöttem a fáról. Dédnagyapám szótlanul megölelt, teste remegett és a cédrusra mutatott. A cédruson pedig egyre több gallyacska kezdett ragyogni, aztán megjelent egy sugár, mely a magasba irányult. A zengő cédrus már nem fog megégni, sugarával most mindazt, amit ötszáz évig felhalmozott, átadja az embereknek és a Földnek. A dédpapám elmagyarázta, hogy a sugár abban a pontban jelent meg,

ahol felfelé az égbe kiáltoztam és a gallyat véletlenül eltörtem, amikor nevettem. Azt is elmondta, hogy ha megérintettem volna a sugarat, amely a megtört gallyacskából lövellt ki, az agyamat szétmorzsolta volna, mert a sugárban annyi energia és információ van, hogy a papám és mamám is így halt meg...

Anasztázia ráhelyezte tenyerét az általa megmentett zengő cédrus hatalmas törzsére, hozzászorította arcát, egy ideig hallgatott, majd folytatta elbeszélését:

- A szüleim, édesanyám és édesapám is rábukkantak egy ilyen zengő cédrusra. Csupán édesanyám egy picit másképpen cselekedett, mert nem tudta, hogy... Felmászott a zengő cédrus mellett álló fára, elérte alsó gallyát s letörte azt. Ez sugározni kezdett, és a sugár véletlenül éppen őt érte. A gally lefelé irányult és a sugár a földre ment. Az nagyon rossz, nagyon káros, amikor az ilyen energia a Földre jut. Mikor a papám megérkezett, meglátta a sugarat és a mamámat, ahogy egyik kezével a közönséges cédrusfa gallyát, a másikkal pedig a letörött zengő cédrus gallyát tartotta. Ott függött, és már halott volt. A papám valószínűleg azonnal megértett mindent. Felmászott a zengő cédrus legtetéjére. A nagypapa és dédpapa látták, hogyan tördelte a felső ágacskákat, de ezek nem sugároztak, ám az alsók annál jobban. Dédpapa azt mondta, a papám megértette, hogy nem maradt sok ideje, és le sem fog tudni többé mászni a fáról, ám a sugár, mely fölfelé hatolt volna, a pulzáló, lüktető sugárzás csak nem mutatkozott, hanem egyre több vékony sugár hatolt lefelé. A felfelé hatoló sugár akkor bukkant elő, amikor a papám egy nagy, hatalmas felfelé irányuló gallyat megtört. És mivel az nem sugárzott, meghajlította azt és saját maga felé fordította.

Amikor a gally fellobbant, a papámnak még volt ideje kinyújtania kezét, és a kiegyenesedő gallyból a sugár az égbe hatolt. Ekkor jelent meg a pulzáló aura.

Dédpapa elmondta, hogy a papám agya élete utolsó pillanataiban még képes volt befogadni egy hatalmas energia- és információáradatot, és hogy ez az áradat az agyát minden ko-

rabban elraktározott információtól valamilyen hihetetlen módon megtisztította, éppen ezért sikerült időt nyernie arra, hogy karját kiegyenesítse és a gallyat az égbe irányítsa.

Anasztázia még egyszer megsimogatta a cédrus törzsét, hozzászorította arcát és elhallgatott, mosolygott és hallgatta a fa zengését.

- Na és mondd, Anastázia, a cédrusmagolaj gyógyhatását tekintve hatásosabb vagy gyengébb, mint a zengő cédrus darbkái?

- Ugyanolyan. Ha a magvakat a megfelelő időben és a cédrushoz kialakított megfelelő lelki hozzáállással szüreteled le. Amikor a cédrus a termését önszántából, saját maga adja át.

- Tudod, hogy kell ezt csinálni?
- Igen, tudom.
- Elmeséled?
- Persze. Elmesélem.

MEG KELL VÁLTOZTATNI ÉRTÉKRENDSZERÜNKET!

Megkérdeztem Anasztáziát, hogy ki az a nő, aki miatt a nagypapájával konfliktusa van, miért nem tud vele kapcsolatot teremteni, és miért van rá szüksége?

- Tudod - kezdte Anasztázia a történetet mesélni - rendkívül fontos, hogy amikor két ember összeköti az életét, szellemi vonzalom legyen közöttük. Sajnos, általában minden testi szinten kezdődik. Például meglátsz egy szép lányt, szeretnél a közelében lenni. Az embert a lányban, annak lelkét még nem látod. Az emberek gyakran testi vonzalom alapján kötik sorsukat egymáshoz. Ez a vonzalom gyakran elmúlik, vagy más irányban mutatkozik meg. Akkor tehát mi köti össze az embereket?...

Szellemileg hozzánk közel álló embert, akivel az igazi boldogságot lehet megtapasztalni, nem is annyira nehéz találni, jóllehet, a ti technokrata világotokban egy sereg akadályba ütközik. Az a nő, akivel én próbálok kapcsolatot teremteni, egy nagyvárosban él, rendszeresen ugyanarra a helyre jár, valószínűleg munkába. Ott, illetve a munkahelyére vezető úton mindig akad egy férfi, vagyis találkozik vele, aki szellemileg nagyon közel áll hozzá, akivel a nő tényleg boldog lehetne, és ami még ennél is fontosabb, olyan gyermekük születhetne, aki a világnak sok jót tudna adni. Azért, mert olyan lelkesedéssel hoznák a gyermeket létre, mint azt mi is tettük. Ám ez a férfi képtelen akárcsak kísérletet is tenni arra, hogy közeledjen a nőhöz, és ebben részben vétkes a nő is. Csak képzelj el, a férfi nézi a nő arcát, és úgymond a lelke választottját látja benne, de a nő

mihelyt valaki tekintetét érzi magán, azonnal egész testében megfeszül és szoknyáját úgy igyekszik még följebb húzni, hogy „véletlenül” lássék. És így tovább. Ennek következtében a férfinban testi érzések keletkeznek. Mivel azonban a nőt kevésbé ismeri, illetve egyáltalán nem, ugyanezen testi érzések hatására ahhoz a nőhöz megy, akit jobban ismer, aki számára hozzáférhetőbb.

Meg akarom ennek a nőnek súgani, mit kell tennie, de nem tudom magam átverekedni hozzá, lelke az információ megértése előtt egy pillanatra sem nyílik meg. Teljes mértékben létkérdésekkel köti le magát. Csak képzeld el, egyszer egy egész álló napig figyeltem! Borzalom! Nagypapa úgy haragudott, hogy bezzeg a kiskerteseikkel nem törődöm eleget, és úgy általában pazarlom az időm, abba ütöm az orrom, amihez semmi közöm.

A nő reggel felébred, és mit gondolsz, elsőként mire gondol? Nem az új felvirradt napnak örül, nem, hanem arra gondol, hogy mit egyen. Felháborodik, hogy valami, amiből enni szeretne, nincs, aztán azért háborodik fel, hogy nincs elegendő... valami, no olyasvalami, amivel reggel kenegetitek magatokat... nem tudom, talán krém, talán festék. Egész idő alatt azon tépelődik, hogyan juthatna hozzá. Állandóan késésben van, és szüntelenül fut, arra összpontosít, nehogy erről vagy amarról a közlekedési eszközeiről lemaradjon.

Azon a helyen, ahová rendszeresen jár, az agya, esze - hogy is magyarázzam el neked, hogy jobban megértsd - túl van terhelve mindenfélével, szerintem zagyvasággal. Elméje részben azzal van lefoglalva, hogy tekintetét, arckifejezését hivatalossá tegye, részben pedig valamilyen előírányzott munkát végezzen. Eközben ugyanakkor valószínűleg valamilyen barátnőjére vagy ismerősére gondol és haragszik rá. Mindemellett hallgatja azt is, hogy körülötte mit beszélnek. És képzeld csak el, így megy ez nap mint nap, szüntelenül, mintha fel lenne húzva.

Amikor pedig hazafelé megy, ha mások látják, úgy tesz, mintha boldog lenne, holott magában újra a szépítőszerekre gondol, a boltokban ruhákat nézeget, mindenekelőtt olyanokat, melyek láttatni engedik női bájait, mert abban reménykedik, hogy ez hozzameg a várva várt csodát, jóllehet az ő esetében minden ellenkezőleg sül el. Amikor hazaérkezik, takarítással kezd foglalkozni. Azt hiszi, hogy pihen, ha televíziót néz, az evésen jár az esze, és ami a legfőbb, - a jóra csak egyeden pillanatra erejéig gondol. Lefekszik és az ágyban újra ugyanazokkal a dolgokkal foglalkozik. Ha legalább a nap egyetlen percében megfeledkezne róluk és arra gondolna, hogy...

- Várjunk csak, Anasztázia, azt mondd el, hogy szerinted külsőleg hogyan nézzen ki ez a nő, milyen legyen a tekintete, arca, öltözéke, miről kellene gondolkodnia akkor, amikor éppen ott van ez a férfi? Mit kellene tennie, hogy a férfi megpróbáljon közeledni hozzá?

Anasztázia részletesen elmagyarázta az egészet. Itt azokra a dolgokra fogok szorítkozni, melyeket a legfontosabbnak tartok. „Hosszabb, térdet eltakaró, zárt, dekoltázs nélküli zöld színű ruha, kis fehér gallérral, szinte semmi szépítőszer, és arra figyeljen, aki beszél vele.”

- Csak ennyi? - jegyeztem meg, amikor ezt az egyszerű magyarázatot hallottam.

Erre Anasztázia hozzáfűzte:

- Az ilyen egyszerű dolgok mögött nagyon sok minden húzódik meg. Ahhoz, hogy egy nő ténylegesen és tudatosan is olyan ruhát válasszon ki, amely neki megfelel, másképpen szépítse ki magát, és érdeklődéssel nézzen az adott férfira, meg kell változtatnia értékrendszerét.

A HALÁLOS BŰN

El kell még neked, Vlagyimir, mondanom azokat a feltételeket, melyek alapján a bankokban pénzt vehetsz fel, amikor számláidon sok lesz...

- Mondd csak nyugodtan Anasztázia, ez egy szerfölött kellemes dolog - válaszoltam. A hallottak azonban ugyanakkor megrendítettek... Kérem, ítéljék meg saját maguk abból, amit tudtomra hozott:

- Ahhoz, hogy a bankban a számláidra beérkezett pénzt megkaphasd, teljesítened kell a következő feltételeket. Első feltétel: három nappal a pénz átvétele előtt nem fogyaszthatsz alkoholt. Ennek a feltételnek a teljesítését a bank igazgatójának személyesen kell majd felülvizsgálnia legalább két tanú jelenlétében, amikor megérkezel a bankba. Csak ha az első feltételt teljesítetted, akkor kezdhetsz a második feltétel teljesítéséhez. Második feltétel: legalább kilencszer kell legguggolnod az igazgató és a két tanú előtt...

Amikor felfogtam az elmondottak értelmét, magyaráz annak értelmetlenségét, felugrottam, és Anasztázia is felállt. Nem hittem a fülemnek, ezért rákérdeztem:

- Először alkoholtesztet végezternek velem, majd ezután tanúk előtt még kilencszer egymásután kell leguggolnom, így van?

- Igen - válaszolta Anasztázia - továbbá minden guggolásért nem több, mint egymillió mindenkori értékű rubelt adhatnak majd neked ki.

A felháborodás, düh és harag érzése kavargott bennem.

- Miért, mondd, miért mondtad mindezt? Miért? Olyan jól éreztem magam. Hittem neked. Már-már úgy láttam, sok mindenben igazad van, hogy következtetéseidnek logikája van. De te... Most már tényleg biztos vagyok benne, hogy tiszta bolond, vagy, félkegyelmű, erdei liba, egy őrült! Ezzel az utolsó kijelentéssel mindent megsemmisítettél. Annak, amit mondasz, nincs sem értelme, sem logikája, és ezt nem csak én, hanem minden normális ember igazolja. Pff... Még talán azt is kikötöd, hogy ezeket a feltételeket a te drágalátos könyvedben is felsoroljam. Nem?

- Természetesen.

- Őrült vagy, tiszta őrült! És a bankoknak esetleg rendeletben adod majd ki, hogy mit tegyenek?

- Nem. Majd elolvassák a könyvben, és mindegyik így fog veled szemben eljárni. Különben tönkremennek.

- Ó, Uram-Istenem!!! És én már harmadik napja hallgatom ezt a sok zagyvaságot. Esetleg még azt is megkívánod, hogy a bank vezetője velem együtt, tanúk előtt végezze a guggolásokat?

- Neki is, neked is jót tenne. Nagy haszna lenne belőle, de őket nem állítom ilyen kemény feltételek elé, mint téged.

- Ez azt jelenti, hogy csak engem részesítesz ilyen boldogságban? El tudod te képzelni, hogy milyen nevetség tárgyává teszel? Lám, miben nyilvánul meg egy őrült remete szerelme! De garantálom, hogy ez nem fog neked sikerülni, egyetlen bank sem fog beleegyezni, hogy engem ilyen feltételek teljesítése alapján szolgáljon ki, bármennyire modelleznéd is ezt a helyzetet. Lám, lám mennyire elálmodozott a kislány! Guggolgass csak te magad amennyi beléd fér... te... buta tyúk!

- A bankok bele fognak egyezni, ráadásul a tudtod nélkül fognak számlákat nyitni - természetesen csak azok a bankok, melyek tisztességesen akarnak dolgozni, az emberek hinni fognak nekik és ezekbe a bankokba fognak járni - folytatta Anasztázia kitartóan.

Egyre ingerültebb lettem, a düh és harag egyre jobban lángolt bennem. Hol saját magamra, hol pedig Anasztáziára haragudtam. Eddig szinte zabáltam, amit mondott, mennyire erőlködtem, hogy megértsem, de ő egyszerűen egy félkegyelmű. Majd megpróbáltam, finoman szólva, durván sértegetni...

Anasztázia háttal egy fának dőlve állt és kissé előrehajtott a fejét. Egyik kezét szívére szorította, másikat felemelve tartotta és lágyan integetett. Felismertem ezt a mozdulatot. Mindig akkor tett így, amikor a környező természetet nyugtatgatta, hogy én ne féljek, és megértettem, hogy ezúttal miért is tesz így.

Minden Anasztáziának szánt goromba, durva szó korbácsütésként hatott rá, szinte beleremegett egész teste.

Elhallgattam. Újra leültem a földre, elfordultam Anasztáziától, eldöntöttem, hogy mihelyt megnyugszom, visszamegyek a folyópartra, és Anasztáziával már egyáltalán nem is fogok beszélni, de amikor hátam mögött meghallottam hangját, - elcsodálkoztam. Hangjából sem sértődöttség, sem pedig szemrehányás nem érződött.

- Tudod, Vlagyimir, minden rosszat, ami az emberrel történik, az ember önmagának saját maga okozza, amikor figyelmen kívül hagyja a szellemi létezés szabályait és a természettel való összeköttetését megbontja.

A Sötét Erők megpróbálják az ember figyelmét a ti technokrata létezők tisztavirágéletű bájaival eltéríteni, s rákényszeríteni arra, hogy se az egyszerű igazságokra, sőt a Bibliában megírt parancsolatokra se gondoljon. És ez nagyon gyakran sikerül is.

Az ember egyik halálos bűne a gőg, a büszkeség. E bűn az emberek zömét hatalmában tartja. Most nem fogom neked e bűn iszonyatos pusztító hatását ecsetelni. Ha majd hazatérsz, és óhajtani fogod ezt saját magad megvizsgálni, te magad is majd megérted, esetleg felvilágosult emberek, akik fel fognak téged keresni, ők fognak neked segíteni, ezért most csak ennyit mondok: „A Sötét Erők, mint a Fényes Erők ellenpontja, minden pillanatot megragadnak arra, hogy az ember megmarad-

jon e bűnben, és erre a pénze használják, mint céljuk elérésének egyik legfőbb eszközét. Hiszen a pénzt éppen e Sötét Erők találták fel. A pénz voltaképpen olyan, mint egy magas feszültségű sáv. A Sötét Erők büszkék találmányukra. Ráadásul még azt is gondolják, hogy erősebbek a Fényes Erőknél, mert képesek voltak feltalálni a pénzt. Sőt a pénz segítségével tudták eltéríteni az embert igaz rendeltetésétől.

Az egymással való szembenállás évezredek óta folyik, és ennek középpontjában az ember áll. Én viszont nem akarom, hogy te e bűn hatalmában légy.

Megértettem, hogy itt nem elég a magyarázat, hiszen az emberiség az évezredek alatt a magyarázatokat nem értette meg, e bűn ellen való ellenállás módját nem tudatosította. Természetesen, neked sem sikerülne tudatosítanod azt. De olyan nagyon szerettelek volna megszabadítani a szellemi pusztulás e halálos veszedelmétől, hogy ezért kimondottan a te részedre egy olyan helyzetet gondoltam ki, amelyben a sötét hatalmak mechanizmusa úgymond megtörik, csődöt mond, illetve visszafelé hat - a bűn kiirtására irányul. Ezért tomboltak oly erősen. Éppen az ő dühük, haragjuk fészkelte magát beléd, elkezdte nekem mindenféle sértő kifejezéseket kiabálni. Azt akarták, hogy én is megharagudjak rád, de én ezt sohasem tenném. Hiszen megértettem, hogy azzal, amit kigondoltam, fején találtam a szöveget, és most számomra már világos, hogy az ő évezredek óta hibátlanul működő mechanizmusukat is meg lehet törni. Jelenleg ezt csak személyesen neked gondoltam ki, de majd mások számára is meg fogom ezt tenni...

Ugyan mi rossz van abban, ha kevesebb ronda butító és bódító, komlóból készült lötytyöt fogsz inni, és nem leszel felfuvalkodott és makacs? Mi háborított fel? Természetesen a gőg, a büszkeség hördült föl benned."

Anasztázia elhallgatott, bennem pedig felötlött: „Hihetetlen, de az ő agya, vagy valami még azon is túl, a szelleme, még egy ilyen nevetséges vagy teljes egészében rendkívüli helyzetnek is,

mint a bankban végzett guggolások, olyan mélységes értelmet tud adni, hogy voltaképpen éppen ezért lehet benne logika. Mindent nyugodtan végig kell gondolnom."

Minden Anasztázia iránt érzett dühöm, haragom elszállt, épp ellenkezőleg szomorú büntudat ébredt bennem, de nem kezdtem a bocsánatáért könyörögni, csak felé fordultam, mert ki akartam vele békülni. Anasztázia megértette lelkem állapotát, örömmel telve megrázta magát és gyorsan másra terelte a szót.

A PARADICSOM ÉRINTÉSE

Az agyad elfáradt, már nem bírja fogadni azt, amit mondani akarok neked, pedig annyi minden lett volna, amiről szerettem volna beszélni. Pihenned kell, gyere ülünk le még egy kicsit.

Leültünk a fűbe. Anasztázia átkarolta a vállamat és magához húzott. A fejem tarkómnál érintette mellét, és kellemes meleget éreztem.

- Ne félj tőlem, engedd el magad - mondta csendesen, és a fűbe feküdt, hogy kényelmesen tudjak pihenni. Ujjjaival a hajamba túrt, fésülgette, szabad keze ujjai párnás részével fűgén járták hol a homlokomat, hol a halántékomat. Máskor viszont körmeivel különböző helyeken gyengéden a fejemet nyomkodta. Mindez a megnyugvás és az átszellemültség érzetét váltotta ki belőlem. Aztán kezeit a vállamra helyezve Anasztázia azt mondta:

- Most pedig figyeld a hangokat, melyeket magad körül hallasz.

Figyelni kezdtem, és fülem egy egész sor különböző hangzású, fekvésű, ritmusú és időtartamú hangot észlelt. Kezdtém őket sorolni: a fákon ülő madarak éneke, a bogarak ciripelése és mocorgása a fűben, a falombok suttogása, a madárszárnyak csattogása. Amikor már mindent elmondtam, elhallgattam és tovább figyeltem a zajokat és hangokat, mert ez nagyon kellemes és érdekes volt.

- Mindent nem nevezted meg - jegyezte meg Anasztázia.

- De igen - válaszoltam. - Talán csak olyasvalamit hagytam ki, ami számomra elenyészően fontos vagy nem hallható.

- Vlagyimir, hát nem hallod, hogy ver a szívem? - kérdezte Anasztázia.

Tényleg, hogyhogy nem figyeltem fel erre a hangra? A szíve dobogásának a hangjára.

- Igen - mondtam gyorsan - hát persze, hogy hallom, nagyonjói hallom, egyenletesen és nyugodtan ver.

- Próbáld meg megjegyezni a hallott hangok időtartamát. Válaszd ki a legfontosabbat, és jegyezd meg azt!

Valamilyen bogár ciripelését, a varjú káromlását és a patak vizének csobogását választottam.

- Most megpróbálom felgyorsítani szívem dobogását, és figyeld, mi fog körülöttünk történni.

Anasztázia szívverése gyorsulni kezdett és ekkor válaszul rá a körülöttünk létező zajok és hangok is gyorsulni kezdtek, magasságuk, hangfekvésük nőtt.

- Elképesztő! Ez egyszerűen lehetetlen! - kiáltottam fel. Hát hogy van ez, Anasztázia, ily érzékenyen reagálnak a ritmusra, melyben szíved lüktet?

- Igen. Mind. Valamennyi: a kicsi füvecske, de a hatalmas fa is, a kis bogárka - mind válaszolnak a szív ritmusának a változására. A fák felgyorsítják belső folyamataikat, ráadásul több oxigént kezdenek termelni...

- így reagál minden növény és állat az ember körül? - kérdeztem.

- Nem. A ti világotokban a növények és az állatok nem értik, mire reagáljanak, és ti nem törődtök vele, hogy kapcsolatotok legyen velük, nem adtok nekik magatokról elég információt. Hasonló történhet azokkal a növényekkel és emberekkel, akik kis telkükön, hétvégi házukban, kertecskéjükben dolgoznak, feltéve, hogy az emberek mindent úgy fognak csinálni, ahogy azt én neked elmondtam - a magocskákat feltöltik információval saját magukról, tudatosabb kapcsolatteremtésbe kezdenek a növényekkel. Ha akarsz, megmutatom neked, mit fog érezni az az ember, akinek ilyen kapcsolata lesz.

- Hát persze hogy akarom. Hogy fogod csinálni?
- Most szívverésem a te szívverésedhez igazítom, és majd meg fogod érezni.

Anasztázia ingem alá dugta kezét. Meleg tenyere lágyan érintette mellem, szíve csendesen összehangolódott az enyémmel, és ugyanabban a ritmusban kezdett verni, mint az enyém. És valami elképesztő történt: rendkívül kellemes érzés kerített hatalmába, mintha ott velem, mellettem édesanyám, legkedvesebb hozzátartozóim lettek volna, a testemben valami lágyat, egészséget véltem felfedezni, lelkemben örömet, szabadságot éreztem, a világ új szemléletének a megsejtését. A minket körülvevő hangok és zajok skálája lágyan simogatott, az igazságról beszélt, ugyan a még nem teljes egészében tudatosított igazságról, de már belül a lelkemben a ráérezett, megsejtett igazságról. Az öröm és a boldogság érzése, amit valaha az életben éreztem, mintha egy egyetlen csodálatosan szép, hatalmas érzésbe olvadtak volna.

Amikor azonban Anasztázia kezdte megváltoztatni szívverését, a gyönyörű érzés kezdett elmúlni. Kérleltem hát:

- Még! Kérlek, még, Anasztázia!
- Sokáig nem tudom csinálni, hiszen az én szívemnek is megvan a saját ritmusa.
- No, még legalább egy icit-picit - könyörögtem.

És Anasztázia újra, bár nem hosszú időre, de visszaadta a boldogság érzését, aztán minden eltűnt, és már csak a kellemes és fényes érzés foszlányai maradtak meg bennem mint emlékek. Egy ideig hallgattunk, aztán újra Anasztázia hangját szerettem volna hallani, ezért megkérdeztem:

- Lehet, hogy az első emberpárnak, Ádámnak és Évának, hajdanán ilyen jó dolguk volt? Csak feküdtek, élvezték az életet, mindenük megvolt... Azért biztos unalmas lehetett, ha semmit se csináltak, nem?

Anasztázia válasz helyett kérdéssel felelt:

- Mondd, Vlagyimir, sok ember gondolkodik az első emberpárról, Ádámról és Éváról úgy, mint ahogy most te?

- Természetesen, zömmel. Különböen is, ugyan mi dolguk volt a paradicsomban? Majd csak azután, miután kiűzték őket onnan, kezdett az ember fejlődni és kitalálni mindenfélét. Az embert a munka fejlesztette ki. Az tette okosabbá is.

- Dolgozni kell, de az első ember összehasonlíthatatlanul okosabb, bölcsebb volt, mint a jelenkor embere, és a munkája is sokkalta jelentősebb volt, nagy intellektust, felfogóképességet és akaraterőt igényelt.

- Ugyan már, mit csinált Ádám a paradicsomban? A kertet művelte? Azt minden kerttulajdonos megteheti, nem beszélve a növénynemesítőkről. A Biblia arról, hogy Ádám mivel foglalkozott, egyáltalán nem beszél.

- Ha a Biblia mindenről részletesen beszámolna, egy egész emberi élet sem lenne elegendő, hogy elolvassuk azt. A Bibliát meg kell érteni - minden egyes mondata mögött roppant mennyiségű információ áll. Akarod tudni, mit csinált Ádám? Elmondom. Csak emlékezz vissza, hiszen éppen a Bibliában áll, hogy az Úr megparancsolta Ádámnak, hogy adjon nevet minden növénynek, mely a Földön terem, és határozza meg rendeltetését. És ő, Ádám, ezt megtette. Ő megtette azt, amit eddig a világ összes tudományos intézménye együttvéve sem tudott megtenni.

- Anasztázia, szoktál te valamilyen kéréssel Istenhez fordulni, szoktad kérni, hogy adjon neked valamit?

- Ugyan mit kérhetnék én tőle, amikor máris oly sok mindent adott nekem. Hálával tartozom neki és segítenem kell Őt.

KI NEVELI FEL A GYERMEKET?

Visszafelé az úton, amikor Anasztázia visszakísért a hajóhoz, azon a helyen ültünk le megpihenni, ahová korábban felsőruháját rakta. Itt megkérdeztem tőle:

- Anasztázia, hogy fogjuk nevelni fiunkat?

- Vlagyimir, próbáld meg tudatosítani, hogy te még nem nevelheted. És amikor majd szemei először tudatosan fogják figyelni a világot, rád nem lesz szüksége.

Vállon ragadtam és megráztam.

- Micsoda? Mit merészelsz? Nem értem, honnan veszed magadnak a bátorságot ilyen önkényes döntésekhez. És különben is, magának a létezésednek a pusztá ténye sem jogosít fel téged arra, hogy mindenről, a logika törvényeinek megszegésével, te magad dönts.

- Nyugodj meg, Vlagyimir, kérlek! Nem tudom, milyen logikára gondolsz, de próbáld nyugodtan belegondolni és felfogni.

- Mibe gondoljak bele? Mit fogjak fel? A gyerek nemcsak a tiéd, hanem az enyém is. Én pedig azt akarom, hogy az apja is mellette legyen. Azt akarom, hogy meglegyen mindene, hogy iskolázott legyen.

- Értsd meg, hogy anyagi javakra úgy, ahogy azt te érted, nincs szüksége. Kezdetből fogva meglesz mindene. Még szopós kisbabaként annyi információt kap és tudatosít, hogy iskoláztatása, ahogy azt te értelmezed, szinte nevetséges. Hiszen olyan lenne, mintha egy nagy matematikust az általános iskola első osztályába küldenél. Ébredszik benned az óhaj, hogy a szopós babának valamilyen értelmetlen játékot hozz, de neki egyálta-

Ián nincs rá szüksége. Neked van rá szükséged, hogy megnyugtasd saját magad: »Milyen jóságos, törődő apa vagyok.« Ha azt képzeled, hogy fiadat azzal teszed boldoggá, ha ellátod valamilyen masinával vagy bármi hasonlóval, ami nálatok boldogságnak számít, tégy le róla! Ha majd akarja, ő maga úgymint meg fog mindent kapni. Csak nyugodtan gondolkozz el, milyen konkrét dolgot tudsz te a fiadnak mondani, mire tudod megtanítani, mit tettél az életben, ami érdekessé tesz téged számára?

Lágy, nyugodt hangon folytatta, de szavaiba beleremegtem.

- Értsd meg, Vlagyimir, amikor elkezd a világot tudatosítani, úgy fogsz mellette kinézni, mint egy nem teljesen kifejlesztett lény. Talán azt szeretnéd, hogy fiad az apját Együgyű Jánosnak lássa? Az egyedüli, ami benneteket egymáshoz közelebb hozhat, az a szándékaitok tisztasága, jóllehet e tisztaság a ti világotokban csupán kevesek számára elérhető. Igyekezned kell elérni...

Megértettem, hogy értelmetlen lenne vele vitatkozni, és elkeseredettségemben felkiáltottam:

- Akkor ez azt jelenti, hogy sosem fog tudni rólam?

- Majd mesélek neki rólad, a világokról, ha már képes lesz arra, hogy a dolgokat tudatosan fogja fel és döntéseket hozzon. Hogy majd mit fog tenni - nem tudom.

Elkeseredettség, fájdalom, sértődöttség, valami rettentőnek a megsejtése - mindez kavargott bennem. Kedvem támadt teljes erőmből lekeverni neki egy pofont, megütni ezt a gyönyörű, intellektuális remetearcot.

Minden megvilágosult előttem. Még a lélegzetem is elakadt attól, amire ráébredtem.

- Értem én! Most már értem! Hiszen te... Hiszen te itt nem tudtál kivel lefeküdni, hogy gyereket szerezz magadnak. Kezdetben még meg is játszottad magad, - te szajha! Apácát csináltál magadból, de neked csak a gyerek kellett, semmi egyéb. Még hogy Moszkvába utazgatott gombát meg epret árulgatni! Miért nem álltál ki a sarokra, mi? Miért nem vetted le a köd-

mönkédet? Csak úgy özönlöttek volna hozzád a balekok. Nem kellett volna engem itt fűznöd.

Persze! Neked olyan ember kell, aki fiúgyermekről álmodik. Hát elérted a célod. Gondoltál te egyáltalán a gyerekre? A fiadra? Akinek már előre, még születése előtt ki van jelölve az útja: remete lesz. Úgy kell majd élnie, ahogy azt te meghatározod. Hát persze! Igazságról papolsz?! Túllőttél a célon, remetekém!

Ugyan mi, ki vagy te, az Igazság megtestesítője? És rám gondoltál egyáltalán? Igaz! Arra vágytam, hogy fiam legyen. Arra vágytam, hogy átadjam neki a céget. Bevezessem a vállalkozásba. Szeretni akartam. De most hogy éljek? Hogy éljek azzal a tudattal, hogy az én kisfiam valahol a tajga mélyén, minden felügyelet nélkül a fűben mászkál? Jövő nélkül! Apa nélkül! Már a puszta gondolatától is megszakad a szívem. Hogy tudnád te ezt megérteni, te erdei nőstény...

• - Lehet, hogy a szíved majd megfontoltabb lesz, és minden rendbe jön? A fájdalom megtisztítja a lelket, meggyorsítja az elmét és majd alkotásra buzdítja... - mondta Anasztázia csendben.

- Bennem pedig olyan düh, olyan harag lobbant... Nem tudtam uralkodni magamon. Fogtam egy botot. Elfutottam Anasztáziától, és addig püföltem, vertem teljes erőmből egy kisebb fát, amíg a bot el nem törött.

Azrán Anasztáziához fordultam, aki oldalt állt, és... ahogy megláttam... Hihetetlen, de haragom hirtelen elmúlt. Felvillant bennem: „Hát megint elveszítettem önuralmam, őrzöngtem.” Úgy, mint legutóbb is, amikor ráförmedtem.

Anasztázia a fának dőlve állt, kezét felemelve tartotta, feje előre hajlott, voltaképpen egy ciklonszerű orkán tombolásának állt ellent. Immár harag nélkül hozzá mentem és figyelni kezdtem. Most kezeit mellére szorította, teste remegett, hallgatott, de kedves, jósággal teli szemei szeretettel néztek rám. Így álltunk egy ideig, néztük egymást. Azt gondoltam: „Kétségtelen, hogy Anasztázia nem tud igaztalan dolgot mondani.

Hiszen nem is kellene nekem ezt az egészet elmondania, de ő...

Tudja, hogy rosszul lesz, de mondja. Persze, ez is túlzás. Azt pedig hogy lehet kibírni, ha az embernek mindig csak az igazságot kell mondania, csak azt, amit gondol. Mit lehet tenni, ha ő ilyen és nem tud másmilyen lenni?

Minden úgy történt, ahogy történt. Bekövetkezett, aminek be kellett következnie. O lesz a fiam anyja.

Anyja lesz, ha már egyszer ezt mondta. Persze, furcsa anyja lesz. Életfelfogása... Gondolkodása... Hát, mit lehet vele csinálni?

De mindemellett fizikailag nagyon erős. Jóságos. Jól ismeri a természetet, az állatokat. És okos is. Még ha gondolkodásmódja nagyon sajátos is.

Ráadásul sok mindent tud a gyerekek neveléséről. Egész idő alatt mindig a gyerekről akart beszélni. Felneveli a fiamat. Egy ilyen nő felneveli. Fagyokat, hóviharokat is átvészel. Neki ez semmiség! Fel fogja nevelni! Tanítani fogja!

Valahogy el kell ezt az egészet fogadni és alkalmazkodni kell a helyzethez. Majd nyáron eljárak hozzájuk, úgy, mint a hétvégi házba. Télen lehetetlen. Nem bírnam ki. Nyáron pedig majd játszom a fiammal. Ha majd nagyobbacska lesz, mesélni fogok neki a nagyvárosokban élő emberekről. Ezúttal azonban valahogy bocsánatot kell tőle kérnem."

Ekkor azt mondtam:

- Bocsáss meg, Anasztázia, újra begurultam.

- Nem te vagy hibás! Ne okold magad! Ne éld magad annyira bele! Hiszen a fiadért aggódtál. Átérezted, milyen rosszul lesz neki. A fiad anyja egy jöttment nőstény. Nem tud igazi, emberi szeretettel szeretni. Ne éld bele magad annyira! Ne búsulj! Csak azért mondtad az egészet, mert az én szeretetemről, kedvesem, semmit sem tudtál.

EGY IDŐKÖZÖN ÁT

Anasztázia, ha te olyan bölcs és annyira erős vagy, akkor talán nekem is tudnál segíteni? – kérdeztem. Anasztázia felpillantott az égre, majd újra rám nézett.

– Az egész világegyetemben nincs más olyan teremtmény, aki fejlődőképesebb lenne és nagyobb szabadsággal bírna, mint az ember. Az összes többi civilizáció fejet hajt az ember előtt. Mindenféle más civilizáció csak egy bizonyos irányban haladó fejlődés és létezés képességeivel rendelkezik, és ráadásul nem is szabad. Sőt, számukra még az ember nagyszerűsége is érthetetlen. Isten – a Legfőbb Szellem – teremtette az embert, és senki másnak nem adott többet, mint neki.

Nem tudtam megérteni, jobban mondva tudatosítani azt, amit mondott. És újra feltettem a kérdést, hogy vajon tudna-e nekem segíteni, bár magam sem értettem, milyen konkrét segítséget várok tőle.

Anasztázia megkérdezte:

– Mire gondolsz? Arra, hogy kigyógyítsalak minden testi nyavalyádból?

Mi sem egyszerűbb számomra. Ezt már egy fél évvel ezelőtt megtettem, csupán sehogy sem sikerült téged kigyógyítanom abból, ami a legfontosabb: ugyanis nem csökkent benned a Káros és Sötét, amely a ti világotokban élő emberekre jellemző. „Boszorkány, örült remete, el, el innen a lehető leggyorsabban” – erre gondoltál most, ugye?

– Igen – válaszoltam elképedve. Pont erre. A gondolataimat olvasod?

- Feltételezem, hogy mire gondolhatsz. Különben is rá van írva az arcodra. Mondd, Vlagyimir, te tényleg nem emlékszel rám? Egy icit-picit sem?

Nagyon meglepett a kérdés, így figyelni kezdtem arca vonásait. Szemeit. Tényleg az volt a benyomásom, hogy valahol már láttam ezeket a szemeket, de hol?

- De hát te magad mondtad, Anasztázia, hogy állandó jelleggel itt, a tajgában élsz, akkor meg hol láthattalak?

Anasztázia elmosolyodott, majd elfutott.

Egy kis idő múlva előjött a bokrok közül. Hosszú szoknya, barna gombbal záródó szvetter volt rajta, haját kendő alá rejtette. A ködmönke, amit a folyóparti találkozásunkkor viselt, nem volt rajta. Még a kendője is egy picit másképpen volt bekötve. Ruhája tiszta volt, de ódivatú. A kendő eltakarta a homlokát és a nyakát,... és akkor felmerült emlékezetemben...

EGY KÜLÖNÖS LÁNY

Egyszer a múlt évben, nem messze onnan, ahol Anasztázia él, a karaván gőzhajója egy falunál kikötött ki. Az étterem részére kellett ott húst vennünk, és bizonyos ideig a parton kellett maradnunk.

Úgy harvan kilométerre onnan a folyó olyan veszélyes szakasza következett, mely nem tette lehetővé, hogy éjjel folytassuk utunkat (a folyó némely részein ugyanis nem égnek az irányító lámpák). Hogy fölöslegesen ne vesztegeljünk, a fedélzeti és a helybéli hangszórón bejelentettük, hogy a hajón táncmulatságot tartunk.

A partnál kikötött fehér hajó, melyen rengeteg lámpa égett, zene szólt, ilyen pillanatokban mindig magához vonzotta a helybéli fiatalokat. Ekkor is a kis település talán valamennyi fiatalja a hajólétrához csődült.

Először, mint mindenki, aki először lép hajó fedélzetére, megpróbálják bejárni és megszemlélni az egész hajót. Miután végigjárták a fő, majd a középső és felső fedélzetet, a bárban és az étteremben gyűltek össze. A nők, ahogy az általában lenni szokott, táncolnak, a férfiak pedig rendszerint isznak. A hajó rendkívüli környezete, a zene és az alkohol mindig olyan izgatón hat rájuk, hogy a legénységnek többnyire meggyűlik a baja velük. Szinte soha nem elég az adott idő, és egyöntetűen kérik a ráadást, legalább egy fél órát, aztán még egy fél órát és még egyet.

Akkor egyedül voltam a kajütömben, hallgattam az étteremből beszűrődő zenét és megpróbáltam korrigálni a karaván további haladásának a tervét. Egyszerre csak valaki vizsgálódó

tekintetét éreztem magamon. Megfordultam és az ablakon át egy szempárt láttam. Ebben akkor semmi különös nem volt. A látogatók számára mindig érdekes a hajón a kajütöket is megtekinteni. Felálltam és kinyitottam az ablakot. Egy lány állt ott. Nem ment el. Zavarban volt és tovább nézett. Kedvem támadt tenni valamit ezért a lányért, aki egyedül állt a fedélzeten. Felötlött bennem: miért nem táncol, mint a többi? Lehet, hogy valami bántja? Felajánlottam neki, hogy végigkísérem a hajón és megmutatom neki. Szótlanul bólintott. Megmutattam neki a hajót, elvezettem az irodába, mely elegáns berendezésével elkápráztatta a látogatókat: a padlón szőnyeg, puha bőr borítású ülőbútorok, számítógépek. Aztán meghívtam kajütömbe, mely egy hálószobából, nappaliból és egy fogadószobából állt. A padlót itt is szőnyegek borították, és csodálatosan szép bútorral, televízióval és videóval volt bebútorozva. Ekkor bizonyára elégedettséget éreztem, hogy ezt az isten háta mögötti faluból jövő lányt a civilizált világ vívmányaival elkápráztathatom.

Felnyitottam egy doboz csokoládét, két pohárba pezsgőt töltöttem, s hogy a pompával végérvényesen levegyem a lábáról, bekapcsoltam a videót, amelyen Vika Ciganova éneklie a „Szerelem és halál!” című dalt. A videokazettán - kedvenc énekeseim tolmácsolásában - még más dalok is voltak. A pezsgőt csak ajkával érintette, majd figyelmesen rám nézett és megkérdezte:

- Nagyon nehéz, ugye?

Valami kellemeset, de egyáltalán nem ilyen kérdést vártam. A hajózás tényleg nehéz volt. A bonyolult navigációs helyzet a folyón, a legénység pedig, mely a folyami hajózási tanonciskola növendékeiből állt, kábítószerezett és megdézsmálta a boltot. Gyakran nem teljesítettük a program kitűzött célpontjait. Képtelenek voltunk eljutni az adott időben az adott helyre, ahol már bejelentették érkezésünket. Az ilyen vagy más gondok terhe gyakran nemcsak hogy azt nem tette lehetővé, hogy

gyönyörködünk a folyóparti táj szépségeiben, hanem még azt sem, hogy kialudjuk magunkat.

Talán valami olyan értelmetlent mondtam neki, hogy: „Sebaj, majd csak túléljük valahogy!” Az ablak felé fordultam és felhajtottam a pezsgőt.

Még beszélgettünk egy s másról, néztük a videokazettát és újra beszélgettünk egészen addig, amíg a hajó a kiránduló út befejezése után partot nem ért. Aztán elkísértem őt a hajó létrájához. Amikor visszatértem a kajütömbé, megjegyeztem magamban: van valami furcsa és nem mindennapi ebben a nőben, és a vele való kapcsolat valamilyen könnyű és fényes érzést hagyott maga után. Azon az éjszakán - hosszú idő után először - jól kialudtam magam. Most értettem csak meg: az a nő, akkor a hajón, Anasztázia volt.

- Tehát az a nő ott, akkor, te voltál, Anasztázia?

- Igen. Ott, a kajütömben jegyeztem meg az összes dalt, amit az erdőben énekeltem neked. Szóltak, ahogy beszélgettünk. Látod már, milyen egyszerű az egész?

- Hogy kerültél te a hajóra?

- Erdekek, hogy megy nálatok minden, hogyan éltek hiszen mindig csak a kiskerteseikkel foglalkoztam. Elfutottam a faluba, eladtam a szárított gombát, amit a mókusok szedtek, és vettem egy jegyet a kiránduló hajótúrára. Most már sok mindent tudok az olyan embertípusról, akiket ti vállalkozóknak hívtok. És most már jól ismerlek téged is.

Nagyon-nagyon vétettem ellened. Nem tudtam, hogy ez lesz belőle, hogy ily mélyrehatóan megváltoztatom a sorsodat, de hát már nem tudok semmit sem visszacsinálni, mert ŐK jóváhagyták a terv megvalósítását, és ŐK csak Istennek engedelmeskednek. Most egy ideig nagy gondok jönnek, sok bajon kell túljutnotok neked is és a családotoknak is, de aztán majd minden rossz elmúlik.

Még nem értettem ugyan, hogy Anasztázia valójában miről beszél, de valahol a bensőmben éreztem, hogy olyasvalami nyí-

lik meg előttem, ami túlmutat létünkről alkotott közönséges elképzeléseink keretein, és ez a valami engem közvetlenül érinteni fog.

Megkértem Anasztáziát, hogy részletesebben mesélje el, mire gondolt, amikor azt mondta, hogy megváltozik a sorsom és nehézségeim lesznek. Ahogy Anasztáziát hallgattam, még csak nem is sejthettem, hogy mennyire pontosan kezd majd tényleges életemben megvalósulni mindaz, amit ő előre megmondott. Anasztázia elbeszélésével az egy éve történt eseményekhez vezetett vissza.

- Akkor ott a hajón mindent megmutattál, még a kajütödet is, csokoládéval kínáltál, pezsgőt bontottál, aztán elkísértél a létrához, de én a partról nem mentem el azonnal. A parton álltam a bokrok között, és a bár kivilágított ablakain át láttam, hogyan táncol és vidul a helybeli fiatalság.

Mindent megmutattál nekem, de a bárba nem vezetted el. Gondoltam, azért, mert nem voltam kellően felöltözve, a fejembe volt kötve, divatjamúlt szvetterem volt, a szoknyám túl hosszú volt. De a kendőm levettem volna. A szvetterem tiszta és éppen az én méretem volt. A szoknyámat pedig kézzel gondosan kisimítgattam, mielőtt elindultam hozzátok.

Akkor Anasztáziát tényleg azért nem vezettem el a bárba, mert kicsit furcsa öltözékben volt, amellyel - most már kiderült - ez a fiatal nő rendkívüli szépségét leplezte, mely azonnal megkülönböztette volna őt a többiektől.

- Anasztázia, minek kellett volna neked abba a bárba menned? Mit csináltál volna ott? Gumicsizmában táncoltál volna? Aztán meg honnan ismernéd te a mai fiatalság táncait? - kérdeztem.

- Akkor nem is gumicsizmában voltam. Amikor a gombát pénzre cseréltem, hogy a hajódra jegyet válthassak, attól az aszszonytól cipőt is vettem, igaz régi, ódivatú cipőt, ráadásul szorított is, de füvei megtisztogattam, táncolni pedig... elég, ha látom és kész. Ha látnád, hogy táncolok...

- És te akkor ott haragudtál rám?

- Nem haragudtam. Csak ha akkor ott eljössz velem a bárba, nem tudom, hogy jó vagy rossz lett volna, de az események másképpen történhetek volna. Ez azonban kétségtelenül nem történt meg. Most azonban nem sajnálom, hogy úgy történt minden, ahogy történt.

- De hát mi történt valójában? Miféle borzasztó dolog történt?

- Azután, hogy lekísértél a hajóról, nem mentél vissza azonnal a kajütödbe. Előbb elmentél a kapitányhoz és vele együtt utatokat a bár irányába vettétek. Számotokra ez mindennapi dolog volt. Amikor beléptetek a bárba, egy csapásra lenyűgözöttétek a közönséget. A kapitány egyenruhában volt, apoltán. Te - mint mindig - elegáns és tiszteletre méltó, a parton élők számára a híres-neves Megre. Az itteni falvak, települések számára rendkívüli karaván tulajdonosa. És ti nagyon jól tudátok, milyen hatással vagytok a jelenlévőkre.

Három fiatal falubéli lány asztalához ültetek le. Tizennyolc évesek voltak valamennyien, csak az idén fejezték be az iskolát. Az asztalra azonnal pezsgőt hoztak, csokoládét és poharakat, jobbakat, szebbeket, mint amelyeket korábban. A lányok egyikét kézen fogtad, hozzá hajoltál és a fülébe súgtál valamit. Megértettem - ezt bóknak nevezik. Aztán még néhányszor táncoltál vele és tovább beszéltél. A lány szemei ragyogtak, egy más világban, egy tündérmesében érezte magát. Kivitted a fedélzetre, mint engem, megmutattad neki a hajót, elvezetted a kajütödbe, megvendégelted ugyanazzal, amivel engem - pezsgővel és desszerttel. A fiatal lánnyal egy picit másképpen viselkedtél, mint velem. Mellette vidám voltál. Mellettem komoly, ráadásul szomorú. Én ezt a kajütöd kivilágított ablakán át jól láttam, és lehet, hogy akkor egy picit arra vágytam, hogy ott bent a lány helyett én lehessek.

- Nocsak, talán féltékeny voltál, Anasztázia?

- Nem tudom, számomra ez egy idegen érzés volt...

Felmerült bennem ennek az estének az emléke, a fiatal falusi lányok képe, mennyire igyekeztek idősebb és modern hölgyek látszatát kelteni.'Reggel a hajó kapitányával, Alexandr Ivanovics Sevcsenkóval még egyszer megígértük nekik, hogy éjszakai kirándulást- teszünk. Akkor, ott a kajütben éreztem, milyen lelkiállapotban volt az a lány - kész volt mindenre... de még eszembe sem jutott, hogy magamévá tegyem. Ezt elmondtam Anasztáziának, de erre ő azt válaszolta:

- De hát te már magadévá tetted a szíved. Kimentetek a fedélzetre, gyengéd, finom eső szitált, a zakódat a lány vállára borítottad, aztán a lányt újra elvitted a bárba.

- Nocsak, nocsak, és te, Anasztázia, te egész idő alatt kinn a bokrok között az esőben álltál?

- Semmiség. Az eső jó volt, gyengéd. Csak nem láttam tőle jól. Aztán meg azt sem akartam, hogy megázzon a szoknyám és a kendőm. Az anyámé volt mindkettő. Tőle örököltem őket. De micsoda szerencsém volt! A parton egy celofánzacskót találtam. Levettem a szoknyát is és a kendőt is, a zacskóba taktam őket, a zacskót meg bedugtam a szvetterem alá. .

- Anasztázia, ha nem mentél haza, még esni is elkezdett, miért nem jöttél vissza a hajóra?

- Nem mehettem. Te már kikísértél engem, és más dolgom volt. Meg ráadásul már be is fejeződött az egész. Amikor elérkezett a multság befejezésének a pillanata, és a hajót már be kellett indítani, a lányok kérésére - legfőképpen pedig annak a lánynak a kérésére, aki veled volt - visszatartottátok a hajó kifutását. Minden a kezetekben volt, a szívüket is beleértve, és titeket e hatalom mámorá meg részegített. A helybéli fiatalság hálás volt a lányoknak, és általatok e hatalom mámorában részesültek a lányok is. Közben teljesen elfeledkeztek azokról a fiatalokról, akik szintén a bárban voltak és akikkel az iskolában még barátkoztak. Te meg a kapitány elkísértétek őket a hajólétrához. Visszamentél a kajütödbe. A kapitány felállt a hídra, jelt adott az indulásra és a hajó lassan, nagyon lassan távolodni

kezdett a parttól. A lány, akivel táncoltál, barátnői és a helybéli fiatalság körében a parton állt és a hajót búcsúztatták.

Pici szíve oly erősen vert, szinte megpróbált kitörni a melléből és elrepülni... A gondolatai és az érzései összezavarodtak.

Háta mögött fénytelenül feketéllettek a falu házainak a körvonalai, előtte a parttól és tőle pedig az Örökre távolodó fehér hajó, kivilágítva megannyi fénnel, zeneszót árasztva a vízen és az éjszakába burkolózó parton egyaránt.

A távolodó fehér hajón pedig ott voltál te, aki oly sok gyönyörűségeset suttogtál a fülébe, olyanokat, amilyeneket korábban még sosem hallott - elbűvölőt és csábítót.

S mindez most lassan, de egyre jobban mindörökre távolodott tőle.

Akkor ott mit sem törődve azzal, hogy mások is meghallják, döntött. Ökölbe szorította piciny ujjait és kétségbeesetten elkiáltotta magát: „Szeretlek, Vlagyimir!” Aztán még egyszer és újra és újra. Hallottad ezeket a kiáltásokat?

- Igen - válaszoltam.

Nem lehetett nem hallani, és a legénységből is sokan hallották. Voltak, akik felmentek a fedélzetre, és kinevették ezt a kislányt.

- De én nem akartam, hogy nevensenek rajta. Aztán mégis, mintha valamit megértettek volna, többé nem gúnyolódtak. De te nem mentél fel a fedélzetre, és a gőzhajó lassan, de egyre jobban távolodott. Ezért a kislány azt gondolta, hogy te nem hallod, így makacsul tovább kiáltozott: „Szeretlek, Vlagyimir!”

Majd barátnői is csatlakoztak hozzá és vele együtt kiáltoztak, hogy segítsenek neki. Én pedig szerettem volna megtudni, milyen érzés is az a „szerelem”, ami miatt az ember elveszti önuralmát, vagy talán azért is, mert segíteni szerettem volna annak a lánynak, így hát én is velük együtt kiáltoztam: „Szeretlek, Vlagyimir!”

Voltaképpen ott abban a pillanatban teljesen megfeledkeztem arról, hogy nem ejthetek ki szavakat csak úgy, egyszerűen,

mert mögöttük **kötelező** érzésnek kell lennie, tudatosságnak és a természetes információ hitelességének.

Most már tudom, milyen erős ez az érzélem, még az észnek sincs hatalma fölötte. Ez a falusi kislány sorvadni és inni kezdett, csak nagy nehezen tudtam neki segíteni. Mára már férjhez ment és elmerült a mindennapok teendőiben. Nekem pedig sajátomhoz még az ő szeretetét-szerelmét is vállalnom kellett.

A történet a kislánnyal egy kicsit felzaklatott. Anasztázia részletesen és jól felidézte emlékezetemben azt az estét, és tényleg minden úgy zajlott le, ahogy azt ő elmondta. Valós képet festett. Anasztázia különös szerelmi vallomása akkor nem tett rám semmilyen rendkívüli hatást. Amikor láttam, hogyan él, megismertem értékrendszerét, olyan hihetetlennek, valószínűtlennek kezdett előttem tűnni, holott mellettem ült és egyszerűen meg tudtam volna érinteni. Tudatom, mely másféle értékrendszer szerint működött, nem fogadta őt el úgy, mint egy létező tény. És jöhet találkozásunk elején vonzódtam hozzá, most a korábbiakhoz hasonló érzéseket már egyáltalán nem váltott ki belőlem. Megkérdeztem:

- Tehát te azt gondolod, hogy véletlenszerűen bukkantak fel benned ezek az új érzések?

- Nem, ezek az érzések komolyak és vágytam őket - válaszolta Anasztázia ráadásul kellemesek is, de szerettem volna, ha te is szeretnél engem. Megértettem azonban, hogy ha találkoznak, világomat közelebről megismered, nem fogsz tudni engem elfogadni úgy, mint egy egyszerű embert, esetleg az is lehet, hogy még félni is fogsz tőlem... így is történt. Én vagyok a hibás. Sok hibát követtem el. Egész idő alatt, magam sem tudom miért, izgultam. Siettem, a dolgokat nem tudtam megmagyarázni. Valahogy olyan sután-bután alakultak a dolgok. Ugye? Meg kellene javulnom?

E szavaknál szomorúan elmosolyodott, kezét mellére helyezte, és ekkor hirtelen eszembe jutott, ami az Anasztáziával töltött idő egyik hajnalán történt.

A BOGARAK

Azon a reggelen úgy döntöttem, hogy Anasztáziával együtt elvégzem azokat a dolgokat, amit ő reggeli toalettnek nevez. Az elején még minden rendben is ment. Egy fa alá álltam, megérintettem a hajtásait, különböző növényeket simogattam meg. Anasztázia a gyógynövényekről beszélt nekem, aztán mellé feküdtem a fűbe. Teljesen meztelenek voltunk, de egyáltalán nem fáztam, lehet, azért sem, mert vele együtt futottam az erdőben. Remek hangulatban voltam, egyfajta könnyedséget éreztem, nem csupán testi, fizikai könnyedséget, hanem valahol ott, mélyen a lelkemben. Minden akkor kezdődött, amikor a combomon csípést éreztem. Felemeltem a fejem, hát látom, hogy valamilyen bogarak, hangyák másznak rám. Már azon voltam, hogy lecsapok rájuk, de még időm sem volt rá. Anasztázia elkapta kezemet: „Ne bántsd őket!” – mondta. Aztán térdre állt elém és másik kezem is a földre nyomta. Teljesen úgy néztem ki, mint akit keresztre feszítettek. Megpróbáltam kiszabadítani a kezem, de éreztem, hogy merő képtelenség. Ekkor, nem kis erőbedobással, rándítottam egyet magamon. Természetesen Anasztázia nemcsak úgy tartott, hogy mozdulni sem tudtam, de közben még mosolygott is. A testemen pedig egyre több és több sokféle bogár mászott, csiklandozott, harapdált és csipdesett, ezért arra a következtetésre jutottam, hogy fel vagyok találva, meg fognak enni. Anasztázia kezében voltam ténylegesen is és átvitt értelemben is, így hát latolgatni kezdtem a helyzetet: – senki sem tudja, hol vagyok, senki sem talál ide, és még ha ide is vetődne, már csak a lerágott csontjaimat fogja megtalálni,

ha egyáltalán megtalálja azokat is. Sok egyéb megfordult még az agyamban, és valószínűleg mindezen gondolatok hatására az önfenntartást ösztön adta az egyedüli lehetséges megoldást. Teljes erőmmel és kétségbeesésemmel beleharaptam Anasztázia fedetlen mellébe és fejemmel még ide-oda ráztam, rángattam is. Csak akkor engedtem ki fogaim szorításából, amikor felkiáltott. Anasztázia elengedett, felugrott, egyik kezével mellét fogta, másik kezével felfelé inregetett, és ráadásul még megpróbált mosolyogni is.

Én is felugrottam és rákiáltottam, miközben lázasan próbáltam magamról leverni a rengeteg csúszómászót.

- Kígyóknak, csúszómászóknak tálalsz fel, te erdei boszorka?! De engem te nem kapsz meg egykönnyen, érted!

Anasztázia egyre csak integetett és a felzúgó környezetre próbált erőltetetten mosolyogni, rám pillantott és lassan, nem futva, mint általában máskor, leszegett fejjel, tavacskája felé ment. Még álldogáltam egy ideig, és azon tűnődtem, hogy voltaképpen mit is csináljak: menjek vissza a folyóhoz? De hogyan találok meg az oda vezető urat? Menjek Anasztázia után? De minek? Aztán mégis elmentem a tavacska partjára. Anasztázia a parton ült, tenyerei között valamilyen növényt morzsolt és a levét a mellén lévő óriási kék foltba dörzsölte, mely harapásom nyomán éktelenkedett rajta. Egy ideig szótlánul álldogáltam mellette, majd megkérdeztem:

- Fáj?

- Inkább bánt. - És szótlánul tovább dörzsölte mellébe a növény levét.

- Hogy jutharott eszedbe, hogy így bánj velem?

- Azt akartam, hogy jobb legyen neked. A bőröd pórusai mind el vannak dugulva, egyáltalán nem lélegeznek. A kicsi bogarak és rovarok kitisztították volna, nem is fájna annyira, inkább kellemes érzést keltett volna.

- És a kígyó, az mi volt? Fullánkjával a lábamat bökdöste!

- Semmi rosszat sem tett, de ha még meg is mart volna és mérget eresztett volna beléd, az is csak a felszínen maradt volna, azonnal kitöröltem volna. Bőröd és az izmok a lábadon amúgy is merevek.

- Ez a balesetem után van így - jegyeztem meg. Egy ideig hallgattunk. Aztán, amikor nem tudtam, mit is mondhatnék még, megkérdeztem:

- Most miért nem segített neked az a láthatatlan valaki, mint amikor elvesztettem az eszméletemet?

- Azért nem segített, mert mosolyogtam. És még akkor is próbáltam mosolyogni, amikor megharaptál.

Hirtelen kellemetlenül éreztem magam előtte. Megragadtam a mellettem lévő fűcsomót és tenyereim között teljes erőmből kezdtem péppé morzsolni. Anasztázia elé térdeltem és a fű levét a kék foltba kezdtem dörzsölni.

VÁGYAK – A JÖVŐ ALKOTÁSA

Most, hogy megtudtam, milyen érzéseket táplált Anasztázia irántam, s – nem mindennapisága mellett – mennyire próbálja bebizonyítani, hogy természetes és egyszerű ember, értettem csak meg igazán, mily sebet ejtettem lelkén azon a reggelen.

– Ugyan mi az a rettentő, amit létrehozhattál? – kérdeztem, és újra egy olyan történetet kellett végighallgatnom, amelyet komolyan egy olyan embernek nem lenne szabad elmondania, aki azt óhajtja, hogy ugyanolyan normális embernek nézzék, mint amilyen minden más, a mi világunkban élő ember.

– Amikor a hajó elment – folytatta Anasztázia, – és a helyi fiatalok hazafelé vették útjukat, még valameddig ott maradtam egyedül a parton és jól éreztem magam. Aztán visszafutottam az én drága kis erdőmbe. Ez a nap is elmúlt, mint a többi, ám este, amikor felragyogtak az égen a csillagok, lefeküdtem a fűbe és elkezdtem szövögetni vágyaimat, álmodozni. Akkor hoztam létre ezt a tervet.

– Miféle tervet?

– Hát tudod, azt, amit én tudok, részleteiben tudnak más emberek is abban a világban, ahol te is élsz, és együttesen tudnak voltaképpen majdnem mindent, csupán nem teljes mélységében értik mechanizmusát. Így hát elábrándoztam arról, hogy elmész a nagyvárosba, és ott sok embernek mesélsz rólam és arról is, amit elmagyarázok neked. Te mindezt majd úgy fogod csinálni, ahogy információt adtok át általában másoknak is, és majd írsz egy könyvet. A könyvet rengeteg ember fogja olvasni, és ezek előtt az emberek előtt feltárul az Igazság. Ezért

hát nem lesznek majd olyan betegek, megváltoztatják viszonyukat a gyermekekhez, a gyermekek számára új oktatási módszert dolgoznak majd ki. Az emberek jobban fognak szeretni, és a Föld több fényes energiát fog kisugározni. Festők megfestik az arcképmet, és ezek a képek lesznek a legjobbak, amit eddig alkottak. Majd megpróbálom megihletni őket. Filmet fognak rólam forgatni, és ez a film gyönyörű lesz. Te majd mindezt nézegetni fogod és emlékezni fogsz rám. Tudós emberek jönnek el hozzád, akik megértik és értékelik mindazt, amit elmeséltem neked, és ők majd sok mindent elmagyaráznak neked.

Jobban fogsz nekik hinni, mint nekem, és meg fogod érteni, hogy nem vagyok én semmilyen boszorkány, hanem ember, csak több információval rendelkezem, mint mások. Amit megírsz, annak nagyon nagy visszhangja lesz és gazdag leszel. Tizenkilenc államban lesz bankszámláidon pénz. Meglátogatod a szent helyeket és megtisztulsz minden Sötétől, ami még benned van. Emlékezni fogsz rám és megszeretsz engem. Újra felébred benned a vágy, hogy találkozz velem és lásd a fiadat.

Vágyam, álmom nagyon tiszta és világos volt, és lehet, egy picit kérlelő is. Valószínűleg talán éppen' ezért is teljesült be. ŐK elfogadták, mint egy akcióttervet, és eldöntötték, hogy átviszik az embereket a Sötét Erők időszakán. Ezt akkor hagyják jóvá, ha a terv részleteire bontva a Földön, egy földi ember lelkében és szellemében születik meg. A terv valószínűleg rendkívül fellelkesíthette őket, és lehet, hogy ahhoz ŐK is hozzáadtak valamit, ezért a Sötét Erők meghatványozták ténykedésüket. Ilyenre még soha nem volt korábban példa. Ezt a zengő cédruson értettem meg. Sugara sokkal erősebbé vál. A cédrus ráadásul még erősebben zeng. Siet, hogy át tudja adni a fényét, energiáját.

Ahogy Anasztáziát hallgattam, egyre jobban megerősödött bennem a gondolat, hogy Anasztázia örült. Lehet, hogy valamikor réges-régen megszökött valamilyen kórházból, és itt az erdőben él egyedül, és én még ráadásul le is feküdtem vele. Ha ő

ilyen, akkor milyen lesz a gyerek? De az a cörcénet... Ám amikor láttam, hogy milyen komolyan és milyen lelkesedéssel beszél, megpróbáltam megnyugtatni.

- Ne aggódj, Anasztázia, a terved egyáltalán nem valósítható meg, ezért fölösleges, hogy a Sötét Erők a Fényesekkel harcoljanak. Hiszen te a mi mindennapi életünket, annak törvényeit és feltételeit nem a megfelelő részletességgel ismered. A gond ott van, hogy óriási tömegű könyv kerül manapság kiadásra, ráadásul még a híres-neves írók könyvei sem nagyon fogynak. Én meg író sem vagyok, következésképp tehetségem sincs hozzá, sem képességem, sem végzettségem, hogy bármit is írjak.

- Igen, korábban így is volt, de most már van - jelentette ki válaszul.

- Jó - folytattam én, igyekezvén megnyugtatni őt -, de még ha lenne is, egy ilyen könyvet senki sem adna ki, mert nem hiszik el, hogy létezel.

- De én létezem. Azok számára létezem, akik számára létezem. Ők majd elhiszik és segíteni fognak neked úgy, ahogy késsőbb én is segíteni fogok nekik. És majd ezekkel az emberekkel együtt...

Kijelentése értelmét nem értettem meg azonnal, és ismét megpróbáltam megnyugtatni.

- Pedig én nem fogok írni semmit. Az egésznek egyáltalán semmi értelme, fogd már végre fel!

- Pedig fogsz! ŐK már nyilvánvalóan fel is építették a körülmények egész rendszerét, amelyek rákényszerítenek arra, hogy megtegyed.

- Mi vagyok én, mi? Bábu valaki kezében?

- Pedig annyi minden függ éppen tőled! De a Sötét Erők megpróbálják minden számukra elérhető módon, hogy akadályokat gördítsenek eléd, ráadásul öngyilkosságra fognak téged buzdítani azzal, hogy a kilátástalanság látszatát keltik előtted.

- Elég, Anasztázia, hagyd abba, nem tudom tovább hallgatni fantazmagó riáidat.

- Hát azt gondolod, hogy ez csak az én fantáziám?
- " - Igen! Igen! A te fantáziád... - de hirtelen szinte elakadt a lélegzetem. Villámként hasított belém az idő gondolata és megértettem: amit Anasztázia vágyairól, álmairól, a gyermekéről mesélt, még a múlt éven gondolta ki, amikor még nem ismerem ennyire, mint most, és le sem feküdtem vele. Ennek bizony idestova egy esztendeje, és mindez be is következett.
- Ez azt jelenti, hogy mindez már zajlik is? - kérdeztem.
- Hát persze! Ha nincsenek ŐK, no meg egy picit én is, akkor a te második expedíciód lehetetlen lett volna. Hiszen már az első után is alig tudtál létezni, és a hajóra már jogod sem volt.
- Talán rávetted a hajó társaságot és a cégeket, hogy segítsenek?
- Igen.
- Hiszen tönkretettél, és őket is megkárosítottad. Milyen jogon avatkozol mások életébe? Én meg balga, még a hajót is leállítottam, és itt ülök veled. Lehet, hogy azóta már mindent szétlopkodtak. Te biztos valamilyen hipnózist használsz. Nem, még ennél is rosszabb, boszorkány vagy, és kész! Vagy egy magányos őrült! Hiszen semmid sincs, házad sem, csak megjátszod itt előttem a filozófust. Te, te kuruzsló! Én vállalkozó vagyok! Tudod mi az egyáltalán? Vállalkozó! Még ha beledöglök, akkor is, de azért a folyón hajóim még mindig vannak, árut visznek az embereknek. Én erre vagyok képes, az embereknek árut adok el, vagy neked is, ha kell a portékám. És te? Mit tudsz te nekem adni?
- Én? Mit is adhatnék én neked? A mennyei gyengédség egy cseppjét és békét a lelkednek. Fényes tekintetű zseni leszel - én pedig a múzsád!
- A múzsám? Ugyan már, ne nevettesd ki magad, miféle múzsám? Miféle zagyvaság ez?
- Segíteni fogok neked megírni a könyvet.

- Már megint kezdted? Te a te miszticizmusoddal újra csak valami bajt keversz. Mi egyebet! Hiszen úgy élni, mint más ember, te nem is tudsz.

- Soha senkinek semmi rosszat nem teszek, és nem is tehetek. Én - ember vagyok! Ha téged annyira aggasztanak a földi javak és a pénz, akkor várj még egy picit - mindent visszakapsz. Vétkeztem ellened azzal, hogy ilyen álmod szőttem, azzal, hogy valameddig nehéz lesz neked, de akkor ez másképpen nem tudtam kigondolni. Te a logikát nem érted és nem fogadod el, téged a ti saját világotok életkörülményeivel kimondottan úgy kell rákényszeríteni, hogy megértsd.

- Na tessék, itt van - nem bírtam tovább szótlannul -, ez azt jelenti, mégiscsak - kényszeríteni tetszik? Te teszed ezt, aki ráadásul normális, egyszerű embernek akarsz látszani?

- Igen. Én ember, nő vagyok!

Anasztázia felindult állapotban volt. Ezt abból is lehetett látni, hogy felkiáltott:

- De hát én olyan jót, szépet, fényeset akartam és akarok. Azt akarom, hogy megtisztulj. Ezért szövögettem álmod arról, hogy elzarándokolsz a szent helyekre, hogy könyveket írsz majd. OK ezt elfogadták, és velük a Sötét Erők mindig szembezállnak, de abban, ami a legfontosabb, sosem győzedelmeskednek.

• - És te, te mit fogsz közben intellektusoddal, információiddal, energiáddal csinálni, majd megfigyelőként állsz oldalt?

- A két hatalmas elv ilyen fokon zajló szembenállásakor az én igyekezetem hatása elenyésző, ehhez szükséges a ti világotokból való sok más ember segítsége is. Én az ilyeneket fogom keresni, és meg is fogom őket találni úgy, mint amikor a kórházban feküdtél. Ezért, még ha csak egy picit is, de te is légy tudatosabb! Rombold le ott magadban belül a butaságot!

- Ugyan mi lehet már bennem olyan buta, ostoba... mi rosszat tettem a kórházban? És hogy a fenébe gyógyítottál te engem, ha ott sem voltál?

- Te akkor egyszerűen nem érezted a jelenlétemet, de én a kórházban igenis jelen voltam. Amikor a hajón voltam, elhoztam neked azt a Zengő Cédrus gallyacskát, amelyet az édesanyám még azelőtt tört le, hogy meghalt. Ezt a gallyacskát a te kajütödben hagytam, amikor meghívtál magadhoz. Te akkor már beteg voltál. Éreztem. Emlékszel a gallyra?

- Igen - válaszoltam. - A gally tényleg hosszú ideig ott függött a kajütömben, a legénység közül sokan látták. Magammal vittem Novoszibirszkbe. Ám nem tulajdonítottam neki semmilyen jelentőséget.

- Egyszerűen kidobtad.

- De hiszen nem tudtam...

- Igen. Nem tudtad... Kidobtad... Az édesanyám gallya nem tudott téged a betegségedből kigyógyítani. Aztán kórházban feküdtél. Amikor majd hazatérsz, figyelmesen olvasd végig a kórlapodat. A kórlapodban majd látni fogod, hogy javulás a lehető legjobb gyógyszerek ellenére sem történt. De aztán kezdtek neked cédrus magolajat adni. Ezt egy olyan orvosnak, aki szigorúan az előírások szerint cselekszik, nem lenne szabad megtennie, de ez az orvos mégis megtette azt, ami egyetlen orvosi kézikönyvekben sincs feltüntetve és amit eddig még senki sem tett meg. Emlékszel?

- Igen.

- Téged egy nő gyógyított, osztályos főorvos a városotokban található egyik legjobb kórházban. De ennek az osztálynak a te akkori betegségedhez nincs semmi köze. A saját osztályán hagyott téged, jöllehet a következő felsőbb emeleten, ugyanabban az épületben volt az az osztály, ahová te, betegségedet tekintve tartoztál volna. így volt?

-így-

- Az orvosnő tűket szurkált beléd, s eközben a félhomályba burkolt szobában lágy zene szólt.

Anasztázia pontosan leírta mindazt, ami velem történt.

- Emlékszel erre a nőre?

- Igen. Osztályos főorvos volt a kerületi bizottság egykori kórházában.

És Anasztázia hirtelen, komolyan tekintve rám, néhány kusza mondatot mondott, melyek annyira felvillanyoztak, hogy libabőrös lett a hátam: - „Milyen zenét szeret?... Jó... így jó lesz? Nem túl hangos?...” Ezeket annak a főorvos asszonynak a hangján és hangletetésével mondta, aki gyógyított engem.

- Anasztázia! - kiáltottam fel... Ő azonban félbeszakított.

- Csak hallgasd tovább, ne csodálkozz! Próbáld, próbáld már végre megérteni, felfogni, amit mondok neked, legalább egy picit erőltess meg az agyadat! Pedig mindez olyan egyszerű... Gondolkodj, szedd már össze magad!

Majd tovább folytatta:

- Ez a nő orvos. Nagyon jó ember. Valódi orvos. Nagyon könnyű érzés töltött el, amikor vele dolgoztam. Jóságos és nyitott szellemű. Hát én voltam az, aki nem akarta, hogy téged egy másik osztályra vigyenek. A másik osztály megfelelt volna a te betegségednek, az övé azonban nem. De kérte a felelőseit: „Hagyjátok, én majd meggyógyítom!” Erezte, hogy képes lesz rá. Tudta, hogy bajaid csak valaminek, valami másnak a következményei. És kész volt megküzdeni ezzel a „más valamivel”. Ő orvos.

És közben te hogy viselkedtél? Nyugodtan tovább dohányoztál, annyit ittál, ettél, amennyi beléd fért, sóztál, borsoztrál, s tetted mindezt olyan komoly gyomorfekély mellett, mint amilyen a tiéd volt. Soha semmiben sem korlátoztad magad, semmilyen gyönyört nem tagadtál meg magadtól. Valahol a tudatalattidban be van kódolva, és te magad erre még csak nem is gyanakszol, hogy veled semmi senv történnhet. Én viszont nem tettem semmi jót, ellenkezőleg, inkább rosszat. Tudatodból nem tűnt el a Sötét, tudatosságból, akaratból nem lett benned több. Amikor már egészséges voltál, ahelyett, hogy azt a nőt, aki megmentette az életedet, névnapja alkalmából te magad köszöntötted volna, kolléganődet küldted el hozzá, és te ma-

gad még csak fel sem hívtad soha. Pedig mennyire várt rá, hiszen úgy beléd szeretett, mint...

- Ő vagy te, Anasztázia?

- Mindketten, ha így érthetőbb.

Felálltam, és magam sem tudom miért, úgy két lépést hátráltam a kidőlt farönkön ülő Anasztáziától. Az érzések és gondolatok keveréke egyre nagyobb határozatlanságot váltott ki a hozzá fűződő kapcsolatomban.

- Tessék, megint nem érted, hogy csinálom, megijedsz, holtott képzelőerőd segítségével és a lehetséges helyzetek pontos felmérésével oly egyszerű köverkeztetni. De te megint azt gondoltad rólam...

Elhallgatott és fejét térdeire hajtotta. Én meg álltam szótlannul. Gondolkodtam. Minek mondja mindezt, és minek mond ennyi mindenféle badarságot? De azért csak mondja, és közben búslakodik amiatt, hogy érthetetlen. Látni, hogy nem érti, hogy akármely normális ember ezt nem fogadja el, .következésképp őt sem mint olyat, akt normális. Aztán Anasztáziához léptem, elhajtottam a homlokába hulló hajtincseket. Anasztázia nagy szürkés-kék szeméből könnycseppek peregtek. Elmosolyodott, majd tőle nem szokványosan ezt mondta:

- A nő az mindig nő, ugye? Most megdöbbsentett téged magának a létezésemnek a ténye, de nem hiszel a saját szemednek. Nem hiszed, ráadásul nem tudod felfogni azt, amit mondok neked. Létezésem ténye és képességeim számodra furcsának tűnnek. Teljes egészében megszüntél engem úgy fogadni, mint egy normális embert, de én, hidd el, ember vagyok és nem boszorkány.

Életfelfogásomat furcsának találod, de miért nem cúnik akkor neked különösnek, furcsának és ellentmondásosnak ez:

Az emberek, akik ugyan elismerték, hogy a Föld egy égitest, Isten Szellemének hatalmas alkotása, melynek minden egyes mechanizmusa az Ő roppant hatalmát és erejét dicsőíti, a Földet mégis kínozzák, gyötrik, és minden igyekezetüket meg-

semmisítésére irányítják? Természetesnek tűnik számotokra az emberi kéz alkotta űrhajó vagy repülőgép, de mindez a műszaki vívmány csupán e hatalmas mechanizmus összetört és átolvasztott részei. Képzeld el egy olyan lényt, aki csak azért tör össze egy működő repülőgépet, hogy annak részeiből egy kalapácsot vagy egy vakarót készítsen magának. És végül még büszke is, hogy sikerült egy primitív szerszámot összehoznia. Az ilyen lény nem érti, hogy a működő repülőgépet nem lehet a végtelenségig törni, zúzni. Hát nem értitek, hogy a Földet nem lehet így kínozni?

A számítógépet az ész diadalának tekintik, ám kevesen sejtik, hogy a számítógépet egy műagyhhoz lehetne hasonlítani. Csak képzelj el, mi történik akkor, ha az ember járásához saját ép lábai helyett műlábakat használna. Saját lábainak izmai bizony el fognak sorvadni. A gép sosem tudja túlszárnyalni az emberi szellemet és az általa vezetett és helyesen használt agyat...

Tenyerével letörölte az arcán végiggördülő könnycseppet, majd újra nagy igyekezettel belevetette magát hihetetlen eszmefuttatásaiba.

Akkor még nem is sejtettem, hogy mindaz, amit mond, sok embert fog mozgósítani, tudósok agyát fogja nyugtalanítani, ráadásul hipotézisek formájában nem lesz párja a világon.

Anasztázia szavai szerint a Nap - lényegét tekintve olyan, mint a tükör. Visszatükrözi az emberi szem számára a Földről láthatatlanul kibocsátott sugárzást. Ez a kisugárzás olyan emberektől származik, akik a szeretet, öröm és másféle fényes érzések állapotában vannak. Ez a kisugárzás visszaverődik a Naptól a Földre, majd napfény formájában tér vissza, és életet ad mindennek, ami a Földön van. Közben ezt egy sor bizonyítékkal támasztotta alá, jóllehet nem is olyan egyszerű azokat megérteni:

- Ha a Föld és más bolygók csak felhasználnák a Naptól fényként kapott áldást - mondta Anastázia, - akkor annak ki kellene hunynia, egyenlőtlenül égnie, és ragyogása nem lehetne

egyenletes. Egyoldalú folyamat ugyanis a világegyetemben nincs és nem is lehet, minden mindennel mindig összefügg.

Bibliai idézeteket is használt: »... És az élet az emberek világossága volt.«

Anasztázia azt is állította, hogy az egyik embertől az érzés úgy jut el a másikhoz, hogy azt a világegyetem égitestei vissz sugározzák. Ezt egy ilyen példán mutatta be:

- A Földön senki sem vonhatja kétségbe, hogy érzi, ha valaki szereti. Ez az érzés akkor érezhető a legjobban, amikor annak az embernek a közelében állsz, aki szeret téged. Ti ezt intuíciónak nevezitek. A valóságban azonban a szerető emberből láthatatlan fényhullámok sugároznak. De ha ez az ember nincs is mellettünk, ám szeretete erős, akkor is érezhető. Ennek az érzésnek a segítségével, ha értjük lényegét és természetét, csodákra lehetünk képesek. Ez az, amit ti csodáknak neveztek, misztikának vagy hihetetlen képességeknek.

Mondd, Vlagyimir, most legalább valamicskével jobban érzed magad? No, könnyebbnek érzed-e magad egy picit, érzel-e több melegséget, több töltést?

- Igen - válaszoltam. Valahogy hirtelen melegem lett.

- Most figyelj, mi történik majd veled, ha még jobban Összpontosítok rád.

Anasztázia kissé lehunyta szemét, lassan néhány lépést tett hátrafelé, majd megállt. Testemen kellemes hő futott végig. Erősödött ugyan, de nem égetett, nem éreztem tőle forróságot. Aztán megfordult és lassan távolodni kezdett, majd egy magas fa vastag törzse mögé rejtőzött. A kellemes melegség érzete nem enyhült. Sőt, mellé még egy új, másfajta érzet is társult. Úgy tűnt, mintha valami a szívemnek segített volna az erekbe vért hajtani, és most hirtelen a szívem minden egyes dobbanására az az érzésem támadt, hogy a test minden egyes parányi hajszálerecskéjét véráramlatok öntik el. A lábam erősen izzadni kezdett és a talpam vizes lett.

- Látod? Érted már? - kérdezte Anasztázia, amikor győzedelmesen, meggyőződve arról, hogy sikerült nekem valamit bebizonyítania, ismét előbukkant a fa mögül. - Hiszen mindent éreztél, amikor a fa mögé bújtam, és érzéseid ráadásul még meg is erősödtek, amikor engem nem láttál. Mesélj róluk!

Elmondtam, mit éreztem és megkérdeztem:

~ Mit bizonyít a fa törzse?

- Hogyhogy mit? Az információk és a fény hullámai tőlem egyenesen hozzád mentek. Amikor elbújtam, a fa törzsének azokat erősen ferdíteniük kellett volna, mert magának a fának saját információja és kisugárzása van, de nem ez történt. Az érzések hullámai azért jutottak el hozzád, mert visszaverődtek a világegyetem égitestjeiről, ráadásul hatványozva. Aztán olyat tettem, amit csodának neveztek - a lábaid izzadni kezdtek. Ezt elhallgattad.

- Nem tulajdonítottam neki semmilyen jelentőséget. Ugyan már, miféle csoda az, ha valakinek izzad a lába?

- A talpadon át sok mindenféle nyavalyát úztem ki belőled. Most sokkal jobban kellene magad érezned. Meg külsőleg is látni, hogy nem is vagy annyira meggörbülve.

- Testileg tényleg jobban éreztem magam.

- Ez azt jelenti, hogy összpontosítasz, gondolsz valamire, és megtörténik az, amit akarsz?

- Úgy valahogy.

- És ez nálad mindig így van, még akkor is, ha nemcsak gyógyításra gondolsz?

- Mindig. Ha a cél nem absztrakt. Ha a legapróbb részletekre van lebontva és a létezés szellemi törvényeinek nem mond ellent. Ilyen célt nem mindig sikerül felállítani. Fontos, hogy az elméd nagyon-nagyon gyorsan száguldjon, repüljön, és az érzések rezgése ennek megfelelő legyen, akkor a cél biztosan megvalósul. Ez természetes. Az életben ez sok emberrel megvalósul. Csak kérdezd meg az ismerőseidről! Lehet, hogy éppen

köztük akadnak olyanok, akik vágytak valamire, és álmaik részben vagy teljesen megvalósultak.

- Részletezni... Gondolkodni... hogy gondolatunk nagyon-nagyon gyorsan repüljön. És mondd, amikor költőkről, festőkről, a könyvről álmodoztál, akkor is részleteire bontva tetted azt? Az elméd gyorsan, röpülve gondolkodott?

- Rendkívül gyorsan. És mindent konkrétan a legapróbb részleteire bontva.

- Akkor tehát azt gondolod, hogy beteljesül?

- Igen. Beteljesül.

- Akkor már semmi másról nem álmodoztál? Mindent elmondtál az álmaidról?

- Nem mondtam el mindent a vágyaimról.

- Akkor mondj el mindent!

- Vagyímit, te... te hallgatni akarsz engem? Igaz?

- Igaz-

Anasztázia arca felragyogott. Mintha egy fénysugár világította volna be. Nagy lelkesedéssel és izgatottan mondta el hihetetlen monológját.

A SÖTÉT ERŐK IDŐSZAKÁN ÁT

Álmodásaim azon éjszakáján elgondolkodtam, hogy kellene átvinni az embereket a Sötét Erők időszakán. Tervem és annak tudatos felépítése pontos és megvalósítható volt, és ŐK jóváhagyták azt.

A könyvben, amelyet majd írni fogsz, mások által olyan észrevehetetlen betűkombinációk, betűképletek lesznek, amelyek az emberek zömében „fényes és jó érzéseket” fognak kelteni. Ezek az érzések képesek lesznek legyőzni a testi és lelki bajokat, lehetővé teszik, hogy az emberekben új tudatosság szülessen, mely a jövő nemzedékei számára már jellegzetes lesz. Hidd el, Vlagyimir, ez nem misztikum, ez megfelel a világegyetem törvényeinek.

Minden nagyon egyszerű: a könyvet kizárólagosan az érzéseidre, tehát szellemedre, belső énedre hallgatva fogod írni. Másképpen meg sem tudnád írni, mert nem ismered a könyvírás módját, nem vagy a szavak embere sem, de az ember az érzéseivel MINDENRE képes. Ezek az érzések már ott vannak benned. Az enyéim, a tiéid is. Még nem tudatosítottad őket. Sokak meg fogják őket érteni. Jelemben és kombinációkban testet öltve erősebbek lesznek Zarathusztra tüzénél. Ne titkolj el semmit sem abból, ami veled történt, még a legtitkosabbat sem! Szabadulj meg minden szégyenérzettől, és ne félj nevetségessé válni, győzd le büszkeséged!

Lelkem, szellemem teljesen felfedtem előtted. Általad – rajtad keresztül mindenki előtt szeretném felfedni magam, mert erre most már beleegyeztést kaptam. Tudom, hogy a Sötétség milyen roppant hatalmas erőket fog rám uszítani, álmaimmal

szembeállítani, de nem félek tőlük, erősebb vagyok náluk, és látni fogom megvalósulni mindazt, amit álmaimban már megszöttem, képes leszek megszülni a fiamat is és fel is nevelni őt. A mi fiunkat, Vlagyimir.

Az én álmom a Sötét Hatalmak sok szerkezetét fogja szétzúzni, melyek az emberekre évezredek óta károsan hatnak, és sokakat fog majd a „Jó” szolgálatába állítani.

Tudom, hogy te most még nem tudsz nekem hinni. Ebben az akadályoz téged, hogy kötődsz a társadalmi szokásokhoz, a dolgok megnyilvánulási formáihoz és a sok dogmához, melyek agyadba azon létfeltételek és adottságok hatására épültek be, amelyek abban a világban léteznek, ahol te élsz. Hihetetlennek tűnik neked az időbeni átvitel lehetősége. A ti fogalmaitok az időről és térről azonban csupán egyezmények eredményei. Ezeket a mennyiségeket nem a másodperc és a méter, hanem a tudatosság és az akarat jellemzi. A szándék, az érzés és az érzék tisztasága, mely a többségre jellemző, határozzák meg azt a pontot, ahol az emberiség a világegyetemben és az időben éppen található.

Horoszkópokban hisztek. Elhiszitek, hogy az ember teljesen az égitestek állásától függ. Ez a hit a Sötét Erők mechanizmusa segítségével alakult ki. Ez a hit lelassítja a „fényes párhuzam” idejét, lehetőséget adva a Sötétségnek arra, hogy előrehatoljon, növelje mennyiségét. Ez a hit eltérít benneteket az Igazság felismerésétől, tudatosításától, földi létezésetek lényegétől. Csak gondold ezt végig jól és figyelmesen! Fontold meg: Isten az embert saját képmására teremtette! A földi embernek jutott osztályrészül a legnagyobb szabadság - a lehetőség, hogy a jó és a rossz között válasszon. Az embernek szabad akarata van. Minden látható dolog az ember alá van rendelve, ám ő, az ember szabad - szabad még Istenhez fűződő kapcsolata kialakításában is ~, Istent szeretheti vagy nem. Senki és semmi sem irányíthatja az embert, csakis és kizárólag az ő saját akarata. Isten, válaszul saját szeretetére, az embertől annak szeretetét akarja

megkapni. Ám Isten a szabad, a tökéletes, az Ő képmásává kifejlődött ember szabad akaratából fakadó szeretetet akarja az embertől megkapni.

Isten teremtett minden láthatót, a bolygókat is beleértve. Ezek a rend fenntartását és minden élőnek - a növények és az állatok világának - a harmonikus együttes létezését szolgálják. Segítenek az emberi testnek, de az ember lelke, szelleme és elméje fölött egyáltalán nincs hatalmuk. Nem ők irányítják az embert, hanem az ember, tudatalattija által mozgatja az összes bolygót.

Ha egyetlen ember azt kívánja, hogy az égen egy másik Nap ragyogjon föl, nem fog megtörténni. Ez úgy van elrendezve, hogy planetáris katasztrófa ne következzen be. De ha minden ember ugyanabban az időben egy új, másik Napot kívánna, akkor egy ilyen Nap fel is ragyogna az égen.

A horoszkóp összeállításánál mindenekelőtt az alapvető mennyiségeket szükséges tekintetbe venni: ide tartozik az ember tudatosságának az adott időben elért szintje, akarata és szelleme ereje, lelke törekvése, és az is, hogy lelke milyen mértékben vesz részt jelenlegi létezésének mindenkori pillanatában.

A kedvező és kedvezőtlen napokat, a mágneses viharokat, a magas és alacsony nyomást, éppen a két mennyiség - az akarat és tudatosság - könnyedén legyőzi.

Nem láttál már boldog és örömteli embert komor időben, vagy ellenkezőleg, morcos, lelkiileg a mélypontján levő embert napsütésben és a legkedvezőbb napon?

Azt hiszed, hogy mindezt kitalálom, akár egy őrült, amikor arról beszélek, hogy az általam könyvbe helyezett betűkapcsolatok és betűképletek az embereket gyógyítani fogják és fénnel fogják beragyogni. Nem hiszel nekem, mert nem érted. Pedig az egész olyan egyszerű.

Ugye, látod, most a te nyelveden beszélek, a te szóhasználatoddal, ráadásul még a te saját hanglegjtésedet is igyekszem használni. Így majd könnyen megjegyzed azt, amit mondom ne-

ked, mert ez a te nyelved, a te beszédmódod, kizárólag a tiéd, de mindamellettt érthető sok más ember számára is. Nincsenek benne érthetetlen szavak, melyek nem jellemzőek a köznyelv-használatra. Ez a nyelv egyszerű, ezért a többség számára érthető. Ám én ezt egy picit megváltoztatom, mintha bizonyos szavakat átrendeznék, de csak egy icir-picit. Te most rendkívüli izgalmi állapotban vagy, ezért erre az állapotra majd emlékezni fogsz, mindent megjegyzel, amit mondok neked. És a mondatokat lejegyzed.

Így kerülnek majd abba, amit leírsz te, az én betűkapcsolataim is.

Ezek nagyon komoly dolgok. Csodákat tehetnek, mint az ima. Hiszen már sokan közületek tudják, hogy az imák a betűk bizonyos szerkezerei és bizonyos kombinációi. Ezeket a betűszerkezeteket és betűkombinációkat felvilágosult emberek Isten segítségével hozták létre.

A Sötét Hatalmak mindig igyekeztek az embert megfosztani attól, hogy az imák által abban az áldásban részesüljön, mely ezekből a szerkezetekből és kapcsolatokból áramlik felé. Ennek érdekében még a nyelvet is megváltoztatták, új szavakat vezettek be, a régieket pedig kivonták a közhasználatból. Régebben például nyelvetekben negyvenhét betű volt, ám mára már csak harminchárom maradt meg. A Sötét Erők a nyelvbe saját szerkezeteiket és képleteiket vitték aljas és sötét ösztönöket gerjesztve, és igyekeztek az embert testi érzékiséggel, szenvedélyekkel és függőségekkel magukkal ragadni. Én azonban átmentettem a szerkezetek és a kombinációk eredeti erejét, s közben csak a jelenlegi, mai betűket és szimbólumokat használtam, ezért most hatékonyak lesznek. Annyira igyekeztem felkeresni, felkutatni ezeket a szerkezeteket és kombinációkat! És meg is találtam őket! A különböző korszakokban használtak közül a legjobbakat választottam. Sokat szedtem belőlük Össze. S abba, amit te majd megírsz, beleszóttam őket.

Amint látod, ez egyszerűen a világegyetem örökkévalóságából és végtelenségéből származó jelek összekapcsolásainak a fordítása - értelemszerű, jelentésszerű és célirányos, pontos fordítása. Írj meg mindent, amit láttál, semmit ne titkolj el, sem a rosszat, sem a jót, sem a bizalmasat, s akkor majd e jelek megmenekülnek!

Te magad fogsz róla megbizonyosodni, kérlek, higgy nekem, Vlagyimir! Majd elhiszed, ha megírtad. Sokakban, akik a leírtakat olvasni fogják, olyan érzések és érzelmek ébrednek majd, melyeket ezek teljességében még nem fognak tudni megérteni és tudatosítani. Ezt neked éppen az ilyen emberek maguk fogják igazolni. Látni és hallani fogod, hogy igazolják. Ráadásul „fényes érzések” is megjelennek bennük, sokan majd az ilyen érzések segítségével maguk is sokkal, de sokkal több mindene fognak megérteni azon túl, amit te leírsz. Még ha nem is sokat, de írd! Akkor majd meggyőződsz róla, hogy ezeket a betűkombinációkat az emberek érzik. Akkor majd tízek, százak, ezrek fogják igazolni. Te pedig hinni fogsz és mindent megívni. Csak hinnéd kell! Higgy saját magadban! Higgy bennem!

Később majd még fontosabb dolgokról fogok neked beszélni, és az emberek ezt majd érteni és érezni fogják. És az, ami mindennél fontosabb - az a gyermekek nevelése. Számodra a repülő csészealjokról volt fontos tudni és a mechanizmusokról, a rakétákról és a bolygókról. Pedig annyira szerettem volna a gyermeknevelésről beszélni, és ezt majd meg is fogom tenni, mesélek róla, amikor majd nagyobb tudatosságot plántálok beléd. Viszont olvasni mindezt akkor kell, amikor az embert nem zavarják az ember alkotta mesterséges¹ mechanizmusok hangjai, zajai. Ezek a hangok ártalmasak az ember számára, és elvezetik őt az Igazságtól. Maradjanak meg tehát a természetes világ Isten alkotta hangjai. Ezek az Igazságról hordoznak magukban információt, áldást, és elősegítik a tudatosság növelését. Akkor majd maga a gyógyítás foka is hatásosabb lesz.

Te persze újra kételkedsz, és nem hiszel a szó gyógyító-erejében, azt gondolod rólam, hogy... De ebben sincs egyáltalán semmilyen misztikum, fantázia, vagy semmi olyan, ami ellentmondana a szellemi létezés törvényeinek.

Amikor az emberben felébrednek a „fényes érzések”, azok alátámaszthatóan és bizonyíthatóan kedvezően hatnak kivétel nélkül minden egyes testi szervre. Bármilyen betegséggel szemben, nevezetesen éppen a „fényes érzések” bizonyulnak a legerősebb és leghatásosabb eszköznek. Isten ilyen érzések segítségével gyógyított, a szentek is hasonlóképpen cselekedtek. Csak olvasd el az Ószövetséget - győződj meg róla magad! Az ilyen érzések segítségével tudnak bizonyos emberek a ti világotokban élő emberek közül is gyógyítani. Orvosaitok közül is sokan tudnak róla. Kérdezd meg tőlük, ha nekem nem hiszel! Hiszen nekik egyszerűbb hinned. Minél erősebb, fényesebb, ragyogóbb ez az érzés, annál nagyobb hatással lehet arra, akire irányul.

Én a sugarammal mindig is tudtam gyógyítani. Dédpapa még gyermekkoromban tanított meg rá és magyarázott róla mindent. A kiskertészeimet sokszor meg is gyógyítottam.

Jelenleg az én sugaram sokkal erősebb, mint a nagypapámé vagy a dédnagyapámé. Ők azt mondják, hogy ez azért van így, mert olyan érzés ébredt fel bennem, amelyet szeretetnek neveznek.

Ez az érzés annyira haralmas, kellemes, és egy picit égető. Szeretném, ha mindenkinek tudnék belőle adni, neked is. Szeretném, ha mindenkinek jó lenne, és minden jó lenne úgy, ahogy azt Isten akarta.

Anasztázia rendkívüli lelkesedéssel és szilárd meggyőződéssel mondta el monológját. Mintha a térbe és az időbe röpítette volna. Majd elhallgatott. Néztem Anasztáziát, lelke rendkívüli lángolása és magabiztossága lenyűgözött:

- Ez minden, Anasztázia? Több árnyalata a tervednek, álmodnak már nincs? - kérdezem.

- A többi, Vlagyimir, jelentéktelen apróság. Nem fontos. Különben is, velük egykettőre elkészültem. Csupán egyetlenegy nehézség akadt, mely téged illet, ám azt is megoldottam.

- Akkor erről részletesebben beszélj! Miféle nehézségről van itt szó, ami engem illet?

- Tudod, a világ leggazdagabb emberévé tettelek. Ráadásul a legnagyobb ember csináltam belőled. Ez egy bizonyos idő eltelte után lesz így. De amikor a vágy részleteket öltött... Amíg fel nem röppent, és a Fényes Erők el nem kapták azt... A Sötét Erők... Ezek mindenbe mindig a sajátjukat, a károsat igyekeznek bevinni. Úgymond saját, különböző másodlagos mellékhatásokat, károsan-kórosan hatva arra, akiket a vágyalom érint azokra a különböző emberekre.

Gondolataim nagyon, nagyon gyorsan szálltak, de a Sötét Erőknek sikerült ugyanilyen gyorsan repülniük. Sok tettüket földi módon hajtották végre, igyekeztek mechanizmusaikat az én álmom köré összpontosítani, és akkor én az álmomhoz még hozzáalkottam... Túljártam az eszükön. A Sötét Erők valamennyi mechanizmusát rákényszerítettem arra, hogy a „jó” létrehozatalában közreműködjön. A Sötét Erők megtorpantak, igaz, egy pillanatnál rövidebb időre csak, de ez elegendő volt ahhoz, hogy álmom, mivel a Fényes Erők már el is ragadták azt, eltűnjön a számukra elérhetetlen fényes végtelenben.

- Tehát mit gondoltál még hozzá, Anasztázia?

- Számukra váratlanul, egy kevésbé megtoldottam, meghosszabbítottam a Sötét Erők idejét, amikor neked különböző gondokkal kell majd szembenézned. Közben megfosztottam magam attól, hogy sugarammal segítsek neked. Erre ők megtorpantak, mert részemről nem láttak benne logikát. Én viszont ez alatt az idő alatt olyan gyorsan, ahogy csak tudtam, azokat az embereket melengettem, akikkel majd te a jövőben együtt fogsz működni.

- Mit jelent mindez?

- Neked, az álomnak, az emberek fognak segíteni, az ő kicsiny, alig irányítható sugaraicskáikkal. De sokan lesznek, és ti együrr fogjátok az álmot az anyagi valóságban megvalósítani. Áthaladtok a Sötét Erők időközén. S átvisztek másokat is.

És te nem leszel nagyképű és fősvény, amikor majd gazdag és híres ember lesz belőled. Mert meg fogod érteni: az, ami a fontos, nem a pénzben van, az emberi lélek melegségét, őszinte együttérzését pénzzel nem lehet megvenni.

Te ezt majd akkor fogod megérteni, amikor éppen ezen az időközön fogsz áthaladni, amikor találkozol ezekkel az emberekkel és megismerkedsz velük. És majd ők is meg fogják mindezt érteni. És a guggolásokat... A te és a bankok kölcsönös viszonyát álmaimban azért ilyennek szőttem meg, mert te egyáltalán nem törődsz a testeddel. Így pedig testgyakorlatokat legalább akkor csinálsz, amikor a bankban a pénzhez jutás feltételeit végzed, és ez ráadásul néhány banktisztviselőnek sem fog megártani. Legalább van benne humor is. A kóros büszkeség így viszont eltűnik belőled.

Sikerül tehát elérni, hogy minden nehézség, akadály, amelyeket a Sötét Erők a saját idejünkben felhalmoztak, megacélo-sít, megedz téged és a téged körülvevőket is. Tudatosabbá tesznek benneteket. És később is védelmezni fognak benneteket a „sötét kísértésektől”, melyekre a Sötét Erők oly büszkék. Éppen a Sötét Erők tettei fognak titeket védelmezni. Hát ezért torpan-tak meg a pillanat töredékére. Most már sosem fogják tudni utolérni álmom.

- Anasztázia! Kedvesem, kicsi álmodozóm! Ábrándozom!

- O! Jaj, de jólesett! Köszönöm! Szívből köszönöm. Olyan szépen mondtad: kedvesem.

- Kérem szépen! De hiszen, én téged ábrándozónak nevezte-lek. Álmodozónak. Nem sértettelek meg?

- Egyáltalán nem. Még nem tudod, mennyire pontosan be-teljesülnek az álmaim, ha világosak és részletesek. Ez az álmom minden bizonnyal beteljesül. Ez az én legkedvesebb és legvilá-

gosabb, legtisztább álmom. És a könyv is ilyenre fog sikerülni, rendkívüli érzések fognak az emberekben felébredni, és éppen ezek az érzések fogják az embereket megszólítani, hívni...

- Várj, Anasztázia, már megint túlhevít a lelkesedés!
Csillapodj!

Tényleg csak rövid idő múlt el azóta, hogy Anasztázia inkább fantáziálásnak tűnő lelkesedéstől lángoló beszédét félbeszakítottam.

Monológja értelmét teljesen nem értettem. Túlontúl fantasztikusnak tűnt minden, amit mondott. Egy év eltelte után Michaél Fírnyin a „Csodák és történetek” című folyóirat riportere, miután az Anaszrázia monológját tartalmazó kéziratot elolvasta, izgatottan nyújtotta át nekem folyóirata legfrissebb számát (1996-os év májusi száma).

Miután tudomást szereztem tartalmáról, felindultsága rám is átragadt. Két tudós - Anatolij Akimov és Vlailj Kaznacejev, mindketten akadémikusok - cikkükben a Felsőbb Szellem létezéséről beszéltek, az ember és a világegyetem szoros kölcsönhatásáról, az emberből kiáradó, ám az emberi szem számára láthatatlan sugarakról. Ezeket a sugarakat azonban speciális műszerekkel le tudták jegyezni, és éppen ezekről az emberekből áramló sugarakról közöl a folyóirat két fényképet.

A tudomány azonban csak most kezdett el beszélni arról, amiről Anasztázia gyermekkorától fogva nemcsak tudott, hanem mindennapi életében egyszerűen használt is, amikor az embereknek próbált segíteni.

Honnan tudhattam volna még egy évvel ezelőtt, hogy az előttem álló, egyetlen régimódi szoknyáját viselő, ormódan kalocsniban járó, izgatottari szvettére gombjait csavargató Anasztázia tényleg olyan roppant tudással és az emberek számára akkora hatást kiváltó képességekkel rendelkezik, hogy lel-

kének szárnyalásai valóban képesek ellenszegülni a sötét és az emberiség számára káros hatásoknak, s hogy V. A. Mironov, az egész Oroszországban híres természetgyógyász, az Orosz Természetgyógyászok Alapjának elnöke, segítőtársai előtt kijelenti: „Hozzá képest férgek vagyunk mind!” S ehhez még hozzáfűzi, hogy a világ az övénél nagyobb erőt még nem ismert. Sajnálja Anasztáziát, hogy oly sokáig nem érrettem őt meg.

Sokan érzik, hogy a könyvből óriási erő árad.

Mint mikor tavaszi eső hullik, s elmossa a sarat, úgy hullnak a versek a könyvecske első kicsiny, szerény példányszámú kiadása után, melynek szerzője, gondolom, éppen Anasztázia.

Most, Kedves Olvasó, Ön kezében tartja ezt a könyvet. Olvassa. Egyedül Ön tudja megítélni, hogy vált-e ki lelkében érzéseket vagy nem. Mit érez? Mire szólítja fel?

Anasztázia, aki ott maradt egyedül a tajgában, az erdei tisztásán, a jóság sugarával azokat az akadályokat fogja rendíthetetlenül elhárítani, melyek álma megvalósításának útjába állnak, és újabb és újabb embereket fog keresni, hívni és lelkesíteni, hogy segítsenek álmát valóra váltani.

És a nehéz pillanatban három moszkvai diák állt mellém. Munkájukért semmilyen méltó pénzbeli térítést nem kaptak (anyagilag ráadásul még ők segítettek nekem). Ahol lehetett, ott próbáltak egy kis melléket keresni, és az Anasztázia-könyv szövegét számítógépbe éppen ők vitték be, mindenekelőtt Ljosa Novicskov.

A gépelést még a vizsgaidőszak alatt sem hagyták abba.

A könyvecskét, mellőzve a könyvkiadókat, kétezer példányban a Tizenegyedik számú moszkvai nyomda nyomtatta ki. De még ezelőtt, Jevgenyija Kvitko újságíró a „Keresztény Bölcsességek” nevű fermszki folyóiratban elsőként tudósított Anasztáziáról a sajtóban. Majd ezután Katyja Golovina a „Moszkovszkaja Pravdában”, aztán az „Erdei Magazinban”, az Orosz Rádió pedig „Világhíradójában”. A „Csodák és Történetek” folyóirat, amelyben a tudomány világának híres

személyiségei publikálnak, hagyományt tört és néhány számát Anasztáziának szentelte, mondván: „A tudósok még a legmerészebb álmaikban sem érik el Anasztázia, a szibériai tajga bölcs leányának előrelátását. A szándékok, a szellem tisztasága teszi lehetővé, hogy az ember mindenható és mindentudó legyen. Az ember - a teremtés koronája.”

Anasztáziáról csak a komoly fővárosi sajtó tudósított. Mintha éppen maga Anasztázia válogatta volna meg a lapokat, ahol cikkek jelennek meg róla, kerülve a bulvársajtót, szigorúan őrködve álmaiba szőtt szándékainak tisztasága fölött.

De minderre akkor derült fény, amikor már egy év is elmúlt Anasztáziával való találkozásom után. Akkor azonban még nem értettem őt és nem is hittem neki teljesen, ráadásul még sajátosan is viszonyultam ahhoz, ami lezajlott, ezért megpróbáltam egy hozzám közelebb álló témára terelni a beszélgetést: a vállalkozókra.

ERŐS EMBEREK

*Személyiséged legjobb megbecsülése
az a megbecsülés,
amiben azok az emberek részesítenek,
akik körülvesznek téged.*

Anasztázia hosszasan beszélt az olyan emberekről, akiket mi vállalkozóknak nevezünk, az ilyeneknek a társadalom szellemiségére gyakorolt hatásáról, aztán felvett a földről egy faágat, és egy kört rajzolt vele a földre. A körbe egy csomó kisebb köröcskét rajzolt és mindegyik középebe egy pontot tett. A kör köré pedig más körök kerültek. Mintha a földi világon belüli bolygók térképét vázolta volna föl, még sok mindent rajzolt hozzá, és azt mondta:

- Ez a nagy kör - a Föld - a bolygó, amelyen emberek élnek. A kis körök viszont - ezek a picik, valami révén egymással kölcsönös kapcsolatban álló embercsoportok. A pontok - emberek -, akik ezeket a csoportokat irányítják, vezetik. Az, hogy a körülvevő embereknek jó vagy rossz soruk lesz, attól fog függni, hogy ezek a vezetők - latba véve befolyásukat - hogyan viszonyulnak az emberekhez, mit végeztetnek velük, milyen lelki (pszichológiai) klímát hoznak létre. Ha a többségnek jó sora van, akkor mindegyikükből fényes kisugárzás árad, és az egész csoportulásban a fény dominál. Ha ellenben rossz sora van, a kisugárzás sötét.

Anasztázia bevonalazta a körök egy részét, sötétre változtatva azokat.

- Az ő belső állapotukra voltaképpen még sok más tényező is hatással bír, de abban az időközben, amikor az egyének a körön belül vannak, a legfőbb tényező a vezetőkkal való kölcsönhatás. A világegyetem számára rendkívül fontos, hogy a Földről, annak egészéről „fényes kisugárzás” áradjon. A szeretet a jószág kisugárzása. Erről ír a Biblia is, amikor azt mondja: „Isten - Szeretet”.

Nagyon sajnálom, rendkívül sajnálom azokat az embereket, akiket vállalkozóknak neveztek, ők a legszerencsétlenebbek. Úgy szeretnék nekik segíteni, de ezt nehéz egyedül megtennem.

- Tévedsz, Anasztázia, nálunk a legszerencsétlenebbeknek a nyugdíjasok számítanak, az olyan emberek, akik nem tudnak munkát találni, nem tudják maguknak a megélhetést biztosítani, nem tudnak ruhaneműt, élelmet vásárolni. A vállalkozó olyan ember, aki mindezzel rendelkezik, még hozzá sokkal nagyobb mértékben, mint mások. A vállalkozó számára elérhetőek az olyan Örömök, amelyekről mások még álmodni sem álmodhatnak.

- Például milyen örömök?

- Nos, még ha esetleg például csak egy középvállalkozót is veszünk, neki is modern autója, lakása van. A ruházkodással és megélhetéssel semmi gondja...

- És öröme van? Megelégedettsége miből fakad? Nézd!

Anasztázia újra a rure ültetett, és mint először, amikor egy nőt, egy kiskerttulajdonost mutatott, most is képeket kezdett mutatni, ám másmilyeneket.

- Látod? Emberünk éppen egy olyan autóban ül, amelyről te azt mondd, „menő”. Látod, ugye? A hátsó ülésen ül, egyedül... Az autó légkondicionált. A gépkocsivezető nagyon egyenletesen vezeti a járművet. De nézd csak a hátsó ülésen ülő vállalkozót, lelke nincs jelen, feszült és gondjaiba roskadt. Gondolkodik, valamilyen tervet sző, valamitől fél. Nézd csak, kezébe kapja azt, amit telefonnak neveztek. Aggódik... Lám, információt ka-

pott... Gyorsan értékelnie kell azt és döntést hoznia. Teljesen meg van feszülve... gondolkodik. Kész! Megszületett a döntés. Most, figyelj, nézd, nézd - mondhatnánk, elégedetten ül, de a tekintetében kételyek és nyugtalanság. Öröm sehol.

- Ez a munka, Anasztázia.

- Ez nem munka, ez életmód— és nincs benne még egy vilanásnyi fény sem. Kezdve az ébredés pillanatával egészen az elalvás pillanatáig, és fény ráadásul még az álmában sem tűnik fel. Ez az ember nem látja a fán az éppen rügyből kipattanó levélkéket, nem hallja a tavaszi csobogó patakocska hangját.

Körülötte az örökös irigykedők sündörögnek, akik szeretnék megkaparintani mindazt, amit birtokol. Próbálkozásai, hogy az ilyenektől olyan dolgokkal határolja el magát, amit ti őrző-védő osztagoknak neveztek, erődítménynek is beillő házzal, teljes megelégedést nem hoznak, éppen azért, mert a félelem és az aggodalmak a vállalkozóban, annak lelkében lakoznak, és vele is maradnak mindig. Egészen halála napjáig és a teljes vég beálltának pillanatáig él benne a kízó-gyötrő sajnálat, hogy mindent el kell hagynia... örökre...

- A vállalkozónak igenis vannak Örömei. Akkor van öröme, amikor a kitűzött célokat eléri, a kidolgozott tervet megvalósítja.

- Nem igaz. Nem képes rá, még ideje sincs arra, hogy örüljön az elérteknek, mert máris itt a másik terv, még a korábbinál is összetettebb, és minden kezdődik újra előlről, csak még több és nagyobb nehézségekkel tetézve.

Az erdei szépség a társadalmunk külsőleg sikeres rétegéről egy nagyon borús és szomorú képér festett, és én e képet nem akartam elfogadni. Az alábbi érvvel próbáltam megcáfolni azt:

- Anasztázia, de te megfeledezel a kitűzött célok elérésének művészetéről, a jólét biztosításáról, a nők lelkes pillantásairól, ahogy az ilyen férfiakra tekintenek, a környezet elismeréséről.

Erre Anasztázia így válaszolt:

- Illúzió. A valóságban mindez nem létezik. Láttál te már embert tiszteletre méltóan vagy lelkesen egy olyan másik emberre nézni, aki utasként egy luxus gépjárműben ül, vagy egy rendkívül előkelő ház tulajdonosa? Egyetlen ember sem bizonyítaná azt, amit mondasz. Az ilyen pillantások az irigység, a közömbösség, az ingerültség pillantásai. Ráadásul még a nők sem szerethetik az ilyen férfiakat, mert az érzésük azzal az óhajjal párosul, hogy ne csupán az adott férfit birtokolják, hanem azt is, ami annak tulajdonában van. A maguk részéről azonban a vállalkozók szintén nem szerethetnek igazán egy ilyen nőt, mert nincs lehetőségük arra, hogy e hatalmas érzésre elég helyet és időt tudjanak önmagukban felszabadítani.

Minden további érvelés értelmetlen volt, éppen úgy, ahogy azt is, amit mondott, csak azok tudták volna cáfolni vagy alátámasztani, akiről Anasztázia beszélt. Jómagam mint vállalkozó sem gondolkodtam el soha azon, amit Anasztázia mondott, sosem elemeztem, hány örömteli percet töltöttem el, és mások helyett annál inkább nem tehettem. Vállalkozói körökben valahogy nem illik panaszkodni vagy sopánkodni, mindenki igyekszik önmagát jól menő, az élettel megelégedett ember képében feltüntetni. Valószínűleg azért alakult ki az emberek többségében egy olyan kép, mely a vállalkozót olyan embernek tünteti fel, aki az élettől csak javakat kap. Anasztázia nem a külsőleg megnyilvánuló érzéseket ragadta meg, hanem a finomabb, benn, az ember bensőjében rejlőket. O az ember belső állapotát értékelte annak a fénymennységnek a függvényében, amely az adott emberből árad, és amit ő lát. A képeket és helyzeteket, ahogy azokat ő látja, inkább hangjából érzékelttem. Ezt megemléltettem neki.

- Most segítek neked - válaszolta. Ez egyszerű. Feküdj le a földre, hunyd le szemed, tárd szét karjaid, lazíts! Gondolatban képzelj el az egész Földet, próbáld látni színét és kékes sugárzását, mely árad belőle. Most pedig szűkítsd le az elképzelt képet. A képbe ne az egész földgolyót fogd be, hanem szűkítsd azt

le, fogd azt még szűkebbre, amíg nem látod az egyes részleteket. Ahol a kékes fény erősebb, ott keress embereket, emberek ott lesznek. Szűkítsd tovább sugaradat, és látsz majd egy vagy néhány embert. Gyere, csináljuk még együtt, segítek neked.

Kézen fogott, ujjait az ujjaimmal párhuzamosan helyezte el, és ujj hegyeit tenyerembe támasztotta. Másik, a fűben fekvő keze ujjai fölfelé meredtek. Gondolataimban elvégeztem mindazt, amit mondott, és lelki szemeim előtt egy egészében nem világos kép jelent meg. Három embert láttam egy asztalnál ülni, akik izgatottan beszéltek. Beszédüket nem értettem. Voltaképpen semmit sem hallottam.

- Nem - mondta Anasztázia -, ezek nem vállalkozók. Majd megkeressük Őket.

Anasztázia sugarával egyre pásztázott, egyre tovább, tovább haladtunk, kisebb-nagyobb irodákba, titkos zárt klubokba, éttermekbe és bordélyházakba kukkantottunk be... A kékes fény nagyon gyenge volt, vagy egyáltalán nem is volt látható.

- Nézd, ott már éjszaka van, és ő még mindig az agyondohányzott irodában ül, egyedül. Ennél a vállalkozónál valami nincs rendben. Amaz pedig, látod, milyen elégedett, a medencében üldögél, mellette lányok. Be van rúgva, de sugárzás nincs. Egyszerűen el akar valamit felejteni, önteltsége mesterkéltséget színlelt.

Ez már az otthona. Ez a felesége, a gyermeke valamit kérdez... Telefon... Tessék, újra elkomorodott, sőt a hozzátartozók máris mellékvágányra kerültek...

Aztán a legkülönbözőbb helyzetek villantak fel, egyik a másik után, külsőleg jónak és kevésbé jónak tűntek, ameddig rá nem bukkantunk egy irtózatossá váló látványra. Hirtelen egy helyiség tűnt fel, valószínűleg valamilyen lakás belsejében, eléggé jó módú környezetben, ám...

A kerek asztalon egy lemeztelenített férfi feküdt, keze, lába az asztal lábaihoz kötözve, feje lógott, a szája barna tapasszal volt leragasztva. Az asztalnál két kövérkés fiatalember ült. Az

egyiknek rövidre nyírt haja volt, a másik pedig, a nem annyira testes, a haját hátrafelé, simára fésülve hordta. A széken, kicsit távolabb a lámpa alatt, egy fiatal nő ült. Szája szintén tapasszal volt leragasztva, melle alatt zsinórral a székhez volt kötözve. Mindkét lába a szék egy-egy lábához volt erősítve. Csak egy széttépett póló volt rajta. Egy idősebb, sovány férfi ült mellette és valamit ivott, valószínűleg konyakot. Előttük egy kis asztalon csokoládé volt. Azok, akik a kerek asztal mellett ültek, nem ittak. A fekvő férfi mellére valamilyen folyadékot öntöztek - vodkát vagy szeszt - és azt gyújtogatták. Megértettem: „Leszámolás.”

Anasztázia elvitte sugarát a jelenetről. De én felkiáltottam:

- Menj vissza! Csinálj valamit!

Visszatért a jelenethez.

- Nem lehet! Már minden lezajlott! Ezt már nem lehet leál-
lítani, korábban kellett volna. Most már késő.

Csak bámultam dermedten, és hirtelen tisztán láttam a nő szemét. Tele volt iszonyattal, irgalmat sem kért már.

- Csinálj már valamit! Csinálj már valamit, ha van szíved!
- kiáltottam Anasztáziára.

- Nincs módomban, ez már korábban, úgymond, be lett
programozva, nem általam, közvetlenül nem tudok beleavat-
kozni, ők most erősebbek.

- Hát hol a jószágod, a képességeid?

Anasztázia hallgatott. Az irtóztató látvány kissé elhomá-
lyosodott. Aztán egyszerre csak a konyakot fogyasztó idősebb
férfi eltűnt. Hirtelen egész testemben gyengeséget éreztem, és
kezem, amelyhez Anasztázia ért, megmerevedett. Valamiért
meggyengült hangját hallottam. Nehezen tudta kimondani a
szavakat:

- Vedd el a kezedet, Vlasy... nevedet már be sem tudta fe-
jezni.

Felálltam és elhúztam Anasztáziától a kezem. Az mereven
lógott, mint amikor az ember elüli kezeit vagy lábát. Egészen

fehér volt. Megmozgattam ujjaimat, és ekkor a merevedés hirtelen múlt el.

Anasztáziára néztem és megrémültem. Szemei le voltak hunyva. Az arcáról eltűnt a rózsaszín pír. Kezén és arcán, a bőre alatt, úgy tűnt, egy csepp vér sem volt. Mintha élettelenül feküdt volna. A fű körülötte - egy olyan háromméteres körzetben - szintén fehér és hervadt volt. Megértettem, hogy valami iszonyatos történhetett és felkiáltottam:

- Anastázia! Mi történt veled, Anastázia?!

De Anastázia sehogy sem reagált kiáltásomra. Ekkor vállon ragadtam és megráztam elernyed, szinte megpuhult testét. De hiába volt minden, mert falfehér, vértelen ajkai szótlank maradtak.

- Hallasz engem, Anastázia?

Szempillái megrezzentek, és kihunyt, teljesen kifejezéstelen szemek néztek rám. Megragadtam a vizespalackot, fejét felemeltem és megpróbáltam megitatni, de a vizet nem tudta lenyelni. Néztem rá, és ...latolgattam, mitévő legyek.

Végül is, alig hallhatóan, ezt suttopta:

- Vigyél el engem innen... a fához...

Felemeltem erőtlen, elhagyatott testét, elvittem a fehérre vált körből és a legközelebb álló cédrushoz fektettem. Egy bizonyos idő eltelté után kezdett magához térni, így hát megkérdeztem:

- Mi történt veled, Anastázia?

- Megpróbáltam teljesíteni az óhajod - válaszolta csendesen, majd kis idő múltán hozzáfűzte - remélem, sikerült.

- De hát olyan rosszul nézel ki, kis híján meghaltál.

- Megszegtem a természet törvényeit. Beleavatkoztam abba, amibe nem kellett volna.. Ez elszívott belőlem minden erőt, energiát. Még csoda, hogy maradt belőle.

- Miért kockáztattál, ha ez olyan veszélyes?

- Nem volt más választásom. Hiszen te magad akartad. Félttem, hogyha nem teljesítem kérésedet, egyáltalán nem fogsz komolyan venni. Azt fogod gondolni, hogy csak beszélek.

Minden, amit mondok, üres szavak... És a valós életben sem mire sem vagyok képes.

Szemei kérlelően, esdeklőn néztek rám, csöndes hangja egy

- picit remegett, amikor beszélt:

- Nem tudom neked megmagyarázni, hogy ezt hogyan kell csinálni, hogy működik ez a természetes mechanizmus, én csak érzem, de elmagyarázni azt úgy, hogy te azt megértsd, nem tudom és valószínűleg tudósaitok sem fogják tudni.

Anasztázia lehajtotta fejét, elhallgatott, mintha erőt merített volna. Esdeklő szemekkel újra rám nézett és azt mondta:

- Most még inkább azt fogod rólam hinni, hogy nem vagyok normális, vagy egyenesen boszorkány.

Ebben a pillanatban rendkívül erősen szerettem volna valami jót tenni vele. De mit? Szerettem volna neki elmondani, hogy normálisnak tartom, egyszerű embernek, gyönyörű és bölcs asszonynak, de hozzá fűződő érzésem nem volt egyszerű mindennapi érzés, de amennyire ő érzi és érti a dolgokat, ezt nekem el sem hitte volna.

Ekkor hirtelen eszembe jutott elbeszélése arról, hogyan szokta őt még gyermekkorában dédpapája köszönteni; ahogy az ősz hajú dédpapa a pici Anastázia előtt mindig térdre ereszkedett és kezét csókolta neki. Én is letérdeltem hát Anastázia elé, fogtam még mindig falfehér és hideg kezét, megcsókoltam és ezt mondtam:

- Még ha nem is vagy normális, de az összes nem normális magadfajta közül te vagy a legjobb, legszeretetteljesebb, legbölcsebb és legeslegszebb.

Anasztázia ajkai végre ismét elmosolyodtak, szemei hálásan tekintettek rám. Arcán újra megjelent a szemérmesség pírja.

- Anastázia, a kép meglehetősen komor volt. Szándékosan választottad?

- Példaként ugyan valami jobbat kerestem, de nem találtam. Mindegyikük saját személyes gondjai harapófogójában van. Teljesen magukra vannak hagyatva, egyedül vannak saját

gondjaikkal és majdnem semmilyen szellemi kommunikáció nincs közöttük.

- Mit lehet hát tenni, mit tudsz javasolni az együttérzésen és a sajnálaton kívül? De meg kell neked mondanom, hogy a vállalkozók nagyon erős emberek.

- Nagyon erősek - mondta Anasztázia egyetértően - és érdekesek. Egyetlen életben mintha kettőt élnének át egyszerre. Az egyik életük - a belső - ezt csak ők maguk ismerik, és senki más a hozzájuk közelállók közül. A másik - a külső - az őket körülvevők számára létezik. És segíteni rajtuk és nekik, gondolom, fokozott szellemi és őszinte egymás közti kommunikáció révén kell. Szükséges a nyílt igyekezet a tiszta szándékok megvalósítása felé.

- Anasztázia, én tényleg megpróbálom megtenni azt, amire kértél. Megpróbálom megírni a könyvet is, létrehozni a tiszta szándékú vállalkozók egyesületét, de csak olyan értelemben, ahogy azt én meg tudtam érteni.

- Ez nehéz lesz. Nem fogok neked tudni hathatósan segíteni. Kevés erő maradt bennem. Sok időbe telik, míg erőm újra visszatér. Most egy bizonyos ideig sugarammal sem fogok tudni a távolba látni. Még rendes szememmel sem látlak most elég jól.

-Jaj, Anasztázia, mi van? Megvakultál?

- Remélem, hogy minden úgy lesz, mint korábban. Csak azt sajnálom, hogy egy bizonyos ideig nem fogok tudni neked segíteni.

- Nem is kell nekem segítened, Anasztázia. Igyekezz magad inkább összeszedni a fiunk miatt, és segíts másokon.

El kellett mennem, hogy elérjem a hajót. Amikor Anasztázia külsőleg majdnem úgy kezdett már kinézni, mint korábban, beültem a motorcsónakba. Anasztázia megragadta a csónak orránál a fogantyút és ellökte a csónakot a parttól. A motor-

csónakot elragadta a folyó sodrása. Anasztázia térdig állt a vízben, hosszú szoknyája a vízbe ért és a hullámok tetején úszott. Meghúztam a motor indítószinóját. A motor felberregett, megtörte a csendet, amihez a három nap alatt annyira hozzászoktam. A csónak nekiiramodott, és egyre gyorsabban száguldott, egyre jobban távolodott a parti vízben egymagában álló tajgai remetétől.

Egyszer csak Anasztázia kiszaladt a vízből, és a part mentén futott, a motorcsónakot akarva beérni.

. A szembefújó szél szétbontotta haját, mely úgy lobogott, mint egy üstökös lángoló csóvája. Egyre gyorsabban próbált futni. Valószínűleg minden maradék erejét felhasználta, hogy megtegye a lehetetlent, beérje a gyorsan száguldó motorcsónakot. De ez lehetetlen volt. A távolság köztünk nőttön nőtt. Sajnáltam, hogy ilyen fölösleges erőfeszítésre pazarolja erejét, és szerettem volna a lehető legrövidebbre fogni a búcsú nehéz pillanatát. Ezért teljes erőmmel gázt adtam. A fejemben felvillant a gondolat, hogy Anasztázia azt gondolhatja, hogy újra megijedtem és menekülök tőle.

A motor szinte görcsbe rándulva felordított, a csónak orrát a víz fölé emelte, egyre jobban röpítve azt előre és egyre jobban növelve a köztünk lévő távolságot... És ő... Uram, Istenem! Mit csinál!?!...

Anasztázia letépte magáról a futást akadályozó vizes szoknyát, majd félredobta a szétszakított ruhaneműt, miközben fűrásának gyorsasága növekedett, és megtörrént a leheteden - a közte és a motorcsónak közei távolság lassan csökkenni kezdett. Útját egy elég meredek part akadályozta. Egyre jobban nyomtam a már amúgy is teljesen a padlóra szorított gázpedált, és abban reménykedtem, hogy a part csak megállítja vesszőfutását, és így végetér a számomra olyan kínos és fájdalmas jelenet.

De Anasztázia tovább folytatta lendületes futását, miközben időről időre kezeit maga elé tartotta, mintha az előtte lévő teret próbálta volna kitapogatni. Talán annyira megromlott látása,

hogy nem látja az előtte meredő dombot? Anasztázia azonban nem fogta lassabbra futását, felszaladt a dombra. Hangját még a motor vad ordítása és a víz örvénylése mellett is, jóllehet, csupán mint suttogást, de mégis meghallottam.

„Zá-á-á-tony, fa-aa-aaavan elő-őőőő-tted,...”

Gyorsan megfordítottam fejem, és még fel sem tudtam teljes egészében fogni azt, ami történik, de a volánt olyan gyorsan fordítottam meg, hogy a csónak úgy megdőlt, hogy oldalával majdnem a vízbe fúródott és a vizet kanalazta. A hatalmas farkrönk - egyik vége megakadt a zátonyon, a másik vége pedig alig ért ki a vízből - csak lágyan érintette a motorcsónak oldalát. Ha bekövetkezett volna a közvetlen ütközés, a csónak alumínium-fenekét könnyűszerrel átütötte volna.

Már a folyami hajózható sávba értem, amikor visszapillantottam a dombra, és a még mindig térden álló magányos, egyre kisebb ponttá váló alak felé suttogtam:

„Köszönöm, Anasztázia!”

KI VAGY, ANASZTÁZIA?

A hajó Szurgutban várt rám. A kapitány és a legénység parancsra vártak. De én sehogy sem tudtam összpontosítani arra, hogy képes vagyok megadni a további útvonalat, ezért kiadtam a parancsot: továbbra is Szurgutban maradni, a helybéli fiatalság részére táncmulatságot rendezni, a hazai termékek és szolgáltatások számára bemutatókat tartani.

Gondolataimat lekötötte az Anasztáziával töltött idő és kapcsolat feldolgozása. A boltokban összevásároltam mindenféle, laikusok számára írt irodalmat, rendhagyó jelenségekről, és nem mindennapi képességekkel rendelkező emberekről, Szibéria történetéről... A kajütömbé zárkóztam és a bennem felmerülő kérdésekre próbáltam választ találni.

Érdekelt többek között az is, hogyan születhetett meg Anasztáziában ténylegesen is a szeretet, szerelem érzése pusztán azáltal, hogy maga is kimondta: „Szeretlek, Vlagyimir”, amikor egy falusi kislánynak igyekezett segíteni kiabálni.

Miért voltak az egyszerű szavak – melyeket kiejtünk, és amelyekbe gyakorta nem helyezünk elég méltó érzést – olyan hatással Anasztáziára a köztünk lévő különbség, eltérő életfelfogásunk és életkörülményeink ellenére?

A kérdésre a tudományos-ismeretterjesztő irodalom választ nem adott. Akkor kezembe vettem a Bibliát. És benne találtam meg a választ. János evangéliumának rögtön a kezdetén ez áll: „Kezdetben volt az Ige, az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige...”

Már hányadszor győződtem meg arról, mennyire lakonikusak, pontosak e csodálatra méltó könyv meghatározásai.

Hirtelen minden megvilágosodott előttem. Anasztázia, aki nem ismeri a ravaszságot és fondorlatot, nem ejtheti ki a szavakat csak úgy. Felderengett bennem az is, amit mondott: „Én abban a pillanatban mintha megfeledkeztem volna arról, hogy csak úgy egyszerűen nem mondhatok ki szavakat, mert mögöttük hitelt érdemlően érzéseknek kell lenniük, tudatosságnak, vagy a természetes információ hitelességének.”

Ó, Uram, Teremtőm!!! Micsoda csapás! Hát miért címezte ezeket a szavakat nekem. Éppen nekem, aki fiatal sem vagyok már, ráadásul nő is... nekem, aki a világ kísértéseinek ki van szolgáltatva, ahogy Ő maga is mondta... aki egészségét tönkretette és akinek lelke sötét? Viszont éppen azért, mert az ő lelke olyan tiszta, valaki teljesen mást érdemelne. De hát ki is tudná őt megszeretni és belészeretni, belé, akinek olyan különös életfelfogása, gondolkodásmódja és roppant tudása van?

Első pillantásra egyszerű, csupán rendkívül szép és vonzó, tüneményes nő képét mutatja, de aztán amikor létrejön a kapcsolat, mintha átválna valamiféle különös, az ember felfogóképességének a határán túl élő lényé.

Lehet, hogy ilyen érzések csak bennem keletkeztek, mert nekem nem volt elegendő tudásom, nem értettem eléggé létezésünk lényegét. Lehet, hogy mások egészen másképpen fogadták volna őt.

Az is eszembe jutott, hogy a búcsúzásunk pillanatában még csak fel sem merült bennem a vágy, hogy megcsókoljam vagy átöleljem: Nem tudom, ő ezt akarta-e volna vagy sem. És voltaképpen mit is akart egyáltalán? Eszembe jutott, amit a vágyairól mesélt. Micsoda különleges filozófiája van az ő szeretetének: vállalkozók egyesületét létrehozni, hogy segíteni lehessen rajtuk. Könyvet írni az embereknek az ő tanácsaiból. Átvinni az embereket a Sötét Erők időszakán.

És Anasztázia hisz. Meg van róla győződve, hogy minden meg is fog valósulni. Én meg micsoda himpellér vagyok: szavamat adtam, hogy megpróbálom létrehozni a vállalkozók egyesületét és megírom a könyveket. Most Anasztázia valószínűleg még inkább erről fog álmodozni. Kigondolhatott volna inkább valami egyszerűbbet is, valami reálisabbat.

Valami felfoghatatlan sajnálat ébredt bennem Anasztázia iránt. Elképzelttem, ahogy az erdő mélyén vár és álmokat sző arról, hogy a valóságban is minden megtörténjék. Persze addig jó, ha csak egyszerűen várni fog, álmodozni. De ha esetleg ő maga lát hozzá, hogy valamit csináljon, és jósága sugárát az ilyen célok megvalósítására fogja irányítani, elvesztegeti lelke óriási mennyiségű energiáját, a lehetetlenben fog hinni. S jóllehet, bemutatta nekem sugara lehetőségeit, megpróbálta megmagyarázni mechanizmusát, a tudatom úgy fogta föl, mint valamit, ami nem reális, nem létezik. Ítélik meg saját maguk abból, amit mondott. Anasztázia sugárát az emberre irányítja, láthatatlan fényt sugároz felé, saját érzéseit ajándékozza az embereknek... igyekezetét a „jó, a fényes” felé.

- Ne, ne, csak ne gondold, hogy az ember lelkébe avatkozom, lelkét, szellemét megerősökölöm. Az embernek szabad akarata van, mindent szabadon fogadhat vagy visszautasíthat. Ezekből az érzésekből fogadhat annyit, amennyi tetszik neki, lelkéhez közel áll, amennyi ezekből elfér benne. Ebben az esetben az ilyen ember még külsőleg is fényteltebb lesz. Betegségeitől részben vagy akár teljes egészében megszabadul. Így tehet a nagypapám és dédpapám, és ezt én is mindig tudtam - dédpapám tanított meg rá, amikor gyermekkoromban játszottam velem. De sugaram most már sokkal erősebbé vált, mint a nagypapámé és a dédpapámé. Azért - mondják ők -, mert bennem megszületett az a különleges érzés, amit Szeretnek neveznek. Nagyon-nagyon vÜágos, fényes, áttetsző. Annyira, hogy szinte süti, éget. Annyi van bennem belőle, hogy szeretnék belőle másoknak is adni.

- Kinek, Anasztázia? - kérdeztem.

- Neked, az embereknek, mindenkinek, aki fogadni tudja. Azt akarom, hogy mindenkinek jó legyen. Amikor elkezded majd megvalósítani azt, amit megálmodtam, sok ilyen embert vezetek majd el hozzád, és ti majd együtt...

Amikor erre visszaemlékeztem és Anasztáziát magam elé képzeltem, megértettem, hogy nem tehetem meg, hogy ne valósítsam meg, vagy legalább meg ne próbáljam valóra váltani azt, amit akart, különben egész kaotikus életemben kételyek fognak gyötörni, és megmarad az a marcangoló érzés, hogy elárultam Anasztázia álmait, melyek bármennyire irreálisak is, viszont annál több lelkesedéssel, vágygal lettek szőve.

Döntöttem és a hajót egyenesen Novoszibirszkbe irányítottam.

A kikötést és a kiállítási eszközök szétszerelését cégem ügyvezető igazgatójára bíztam. Úgy-ahogy kibékültem feleségemmel, és Moszkvába utaztam.

Moszkvába utaztam, hogy Anasztázia álmait valóra váltsam, vagy legalábbis megpróbáljam valóra váltani.

(Folytatása következik)

TARTALOM

A ZENGŐ CÉDRUS	5
ANASZTÁZIA	
A TALÁLKOZÁS	22
ÁLLAT VAGY EMBER?	28
KIK AZOK AZ ŐK?	32
AZ ERDEI HÁLÓSZOBA	38
ANASZTÁZIA REGGELE	40
ANASZTÁZIA SUGARA	44
KONCERT A TAJGÁBAN	52
AKI ÚJ CSILLAGOT GYÚJT	59
ANASZTÁZIA KEDVENC KISKERTESEI	72
ANASZTÁZIA TANÁCSAIBÓL	
A NÖVÉNYI MAG – AZ EMBER ORVOSA	76
KIT CSÍPNEK MEG A MÉHEK?	81
JÓ REGGELT, HAJNAL!	86
MIELŐTT NYUGOVÓRA TÉRNÉNK	88
A BELSŐ HANG	89
ALUDJUNK SAJÁT CSILLAGUNK ALATT	92
GYERMEKÜNK SEGÍTŐTÁRSA	
ÉS NEVELŐJE	94
AZ ERDEI GIMNÁZIUM	100
AZ EMBER IRÁNTI FIGYELEM	103
REPÜLŐ CSÉSZEALJAK?	
SEMMI KÜLÖNÖS	109
AZ AGY – A SZUPERSZÁMÍTÓGÉP	115
„BENNE VOLT AZ ÉLET, ÉS AZ ÉLET	
AZ EMBEREK FÉNYE VOLT”	124
MEG KELL VÁLTOZTATNI	
ÉRTÉKRENDSZERÜNKET!	128
A HALÁLOS BŰN	131

A PARADICSOM ÉRINTÉSE	136
KI NEVELI FEL A GYERMEKET?	140
EGY IDŐKÖZÖN ÁT.....	144
EGY KÜLÖNÖS LÁNY	146
A BOGARAK	154
VÁGYAK -A JÖVŐ ALKOTÁSA.....	157
A SÖTÉT ERŐK IDŐSZAKÁN ÁT	169
ERŐS EMBEREK.	180
KI VAGY, ANASZTÁZIA?	191

**Sok szeretettel várjuk
leveleiket, hozzászólásaikat:**

**Magyarországon:
Dömötör Boglárka
Bocskai u. 10.
2083 Solymár**

**Szlovákiában:
Barckó Edith
Lecná 38
040 00 Kosice
tel: 0905/475 859**

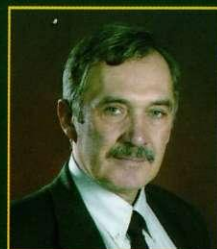
**www.anasztazia.hu
anasztazia@anasztazia.hu**

Vlagyimir Megre
ANASZTÁZIA

Fordította: Bartkó Edith
Lektorálca: Kemény Zoltán és Simon Zsuzsanna
A borítóterv Bartkó Edith fényképének felhasználásával készült.
Készült a Pauker Nyomdaipari Kft.-ben.
Kiadta: Silvana, Bartkó Edith
Kassa
2005

ISBN 80-969359-0-9

Vlagyimir Megre 1950. július 23-án született. Korábban sehol semmit nem publikált. Tekintélynek örvendő vállalkozóként tevékenykedett és a Szibériai Vállalkozók Régiók Közötti Egyesületének elnöke lett. 1994-ben és 1995-ben az Ob folyón (Novoszibirszk – Szalehard – Novoszibirszk útvonalon) saját költségére két nagy kereskedelmi expedíciót indított.

A „Kereskedelmi Karaván” elnevezésű első expedíciójáról Szibériában, a Hanti-Manysi és Jamalonyenyec Autonóm Területek helyi sajtójában sok cikk jelent meg.

Barátai és hozzátartozói számára is sokáig rejtély maradt, hogy mi készítethette a köztisztelőnek örvendő, többéves gyakorlattal és tapasztalattal rendelkező vállalkozót arra, hogy a „kivülálló szemszögéből nézve” felhalmozott tőkéjét, teljes vagyonát elherdálja és csupán egy olyan expedíció érdekében jelzálogosítsa, melynek nemhogy nem volt semmilyen haszna, hanem még a ráfordított költségeket sem tudta visszatéríteni.

E könyv fellebbenti a fátylat a titokról – a belső hangot, a „Szellem Hangját” követő keresésről. Vlagyimir Megre az expedícióról olyan értékeket hozott magával, melyeket pénzben nem lehet kifejezni. Több központi lapban és folyóiratban szenzációs cikkeket jelentetett meg, melyek nagy visszhangot váltottak ki úgy a nagyközönség körében, mint a tudós társadalmon belül is.

A szerző maga így vallott művéről: „Nem vagyok író, nincsenek irodalmi tapasztalataim, és úgy érzem, az olvasóktól az írásmódom miatt bocsánatot kell kérnem. Ez a könyv műfaji hovatartozását illetően sehová nem sorolható: nem publicisztikai mű, nem fantasztikus és nem is kalandregény, függetlenül attól, hogy az, amiről szól, rendhagyónak és hihetetlennek tűnik. Zsánere megállapíthatatlan.”

Anasztázia

szerint

a könyv szövegébe
olyan betűkapcsolatok és szókombinációk
vannak beleszőve,

melyek az emberre jótékonyan hatnak.

E hatást akkor érezhetjük,
amikor a könyvet úgy olvassuk,
hogy hallásunkat és érzésünket
nem gátolják

azok a mesterséges hangok,
melyeket tárgyak és gépek hoznak létre.

Ám a Természet hangjai
– a madarak éneke, az eső lágy hangja, kopogása,
a levelek sutlogása a fákon –
e jótékony hatást segítik és erősítik.